ANUL XXV - Nr. 19 AUGUST - SEPTEMBRIE 1979

Carpații

Deposito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

INTELEGERE GRAITOARE

(IN JURUL ACTULUI DELA 23 AUGUST 1944)

de Faust BRADESCU

Există o surprinzătoare discordanță de expunere și susținere a evenimentului ce va rămâne în istoria neamului sub denumirea de "*Actul dela 23 August* 1944".

Pe de o parte, toți cei care au luat parte activă la cristalizarea tristului eveniment, SUSTIN SUS SI TARE, că acțiunea lor a fost legitimă, patriotică și măreață. Prin scrieri și declarații publice se afirmă că acest act a constituit evenimentul cel mai important în ultima fază a războiului din Răsărit. Toți revendică vehement PATERNITATEA, fie *a ideii* în sine, fie *a conciliaburilor* secrete duse cu diversele forțe inamice, fie *a relațiilor* ideologice cu partidele congenere din Occident (care insistau să se ajungă la acest desnodământ), fie *a rezultatelor* obținute prin semnarea Acordului.

După acești corifei ai democrației românești, actul dela 23 August a fost și va rămâne ca CEA MAI EXTRAORDINARA CONTRIBUTIE a coaliției țărănisto-liberalo-socialistă din istoria modernă a României. Și nu permit nimănuia să le conteste acest fapt. Deaceea, pentru a o dovedi, sărbătoresc DATA în fiecare an, printr'o "*cupă de onoare*" sorbită cam la aceeași oră când politrucii din țară își sorb cupa lor de șampanie în cinstea aceluiaș eveniment, pe care-l revendică cu aceeași ardoare.

Dar asta-i o simplă și anodină coincidență, deoarece — cum toată lumea o știe — acordul n'a fost preparat de membrii partidului comunist (chiar dacă au luat parte în ultima fază), ci de proeminentele figuri ale partidelor istorice. "*Gloria*" nu poate reveni decât acestora și urmașilor lor care, în exil, prezintă cu mândrie autenticitatea, importanța și superioritatea marei acțiuni politice.

Prin toate mijloacele și'n toate ocaziile se ridică în slăvi "*minunata*" și "*neintrecuta*" subtilitate politică dela 23 August 1944, care ne-a adus — zice-se — ELIBERAREA de sub jugul nazist, NIMICIREA fascismului român și DEMOCRATIZAREA țării.

Se uită numai expunerea unor mici adevăruri: că de 35 de ani, DIN CAUZA ISTETIMEI SI RAFINAMENTULUI POLITICIENILOR DEMOCRATI, națiunea română îndură chinurile unui calvar înspăimântător; — că "*eliberarea*" a însemnat cotropirea țării de către trupele sovietice; — că "*democratizarea*" a însemnat impunerea regimului comunist; — că "*nimicirea fascismului*" s'a soldat cu marxizarea poporului. Și totuși se susține că toate aceste rezultate negative nu pot, pentru nimic în lume, să umbrească măreția actului dela 23 August, operă unică și monumentală a partidelor istorice!...

Pe de altă parte, întâlnim însă o a doua opinie relativ la însemnătatea aceluiași eveniment cu urmări atât de tragice. Extrem de surprinzătoare de-altfel, în forma-i ilogică și partizană. Susținută cu ardoare de persoane ce — în răstimpul a 30 și mai bine de ani — au afirmat contrariul, fiind gata să ia în spangă pe oricine-ar fi îndrăsnit SA NU FIE de acord cu ele, adică: împotriva actului dela 23 August 1944.

Printr'o metamorfoză curioasă, aceste persoane au ajuns subit la concluzia că — INTR'ADEVAR — actul sus numit poate fi acceptat, iar politicienii care l-au zămislit pot fi

NOAPTEA CUTITELOR LUNGI

(21 - 22 SEPTIEMBRE 1939)

de Nicolae ROSCA

Istoria omenirii este plină de cruzimi. Omul, această făptură firavă, hărăzită de a se înălța peste componenta sa biologică și a desvolta spre nemărginit caracteristica spirituală, dăra dumnezeirii din el întâmpină greutăți, este împiedecat parcă de un blestem ancestral de a se putea bucura din plin de viață și de lumina care este urzită în țesătura ei. Parcă o mână nevăzută îl apucă de poalele tunicei de tină din care a purces și-l trage mereu în jos împiedecându-i sborul spre destinele lui superioare.

Căci dacă dela începutul existenței omenești și până astăzi observăm că drumul i-a fost încălzit de o puternică și permanentă dorință de depășire a condiției animalice și de înfrângere a forțelor minore ce încă îi răvășesc existența, nu-i mai puțin adevărat că acest drum a fost tare anevoios și s'a pierdut de multe ori în mlaștinile unor crime oribile, a unor cruzimi nemaipomenite. Imense ruguri fumegânde încă de suferințe, întovărășesc necontenit istoria omenirii pe tot parcursul ei.

Să nu se creadă însă că aceste cruzimi, aceste explozii de sălbăticie ce se nasc din supapele necunoscute ale sufletului omului, sunt legate numai de trecut, ca o caracteristică a unor veacuri de incultură, de obscurantism și de neputință de a-și ceti prin stele destinul său înalt. Epocile recente și chiar epoca zilelor noastre, pe care o numim cu mândrie de civilizație înaltă, de cultură rafinată și de progres tehnic, sunt svârcolite periodic de aceleaș tensiuni și de aceleași violențe. Pe toate ariile geografice ale lumii și pe toate coordonatele timpului, carnea omului a fost și este lovită, iar drumurile vieții i-au fost și îi sunt încurcate de voința distrugătoare a unor semeni ai săi. Răni adânci, neînchise, oribile, ce nu vor cicatriza niciodata, brăzdează adânc fața chinuită a societății noastre.

Și dacă unele din aceste crize bestiale ale omului, în special din epoca noastră contemporană, sunt cunoscute suficient, căci publicistica s'a ocupat cu divulgarea lor, altele nu s'au bucurat de aceiaș atenție binevoitoare din partea ei. Despre multe nu s'a scris nimic, sau aproape nimic, sau au fost prinse în niște reflectoare informative ce le deviază complect sensul și le alterează adevărul. Descoperim astfel în informatica zilelor noastre niște stranii concepții, niște strâmbe criterii de selecție a noțiunilor de just și nejust, de adevăr și minciună, de crimă, de teroare, de importanță a faptelor punitive ale societății în care trăim.

Așa, spre exemplu, cunoaștem cu bogăție de detalii cruzimile naziste din lagărele de concentrare, dar nu mai știm nimica — căci știrile ni se dau într'o formă din ce în ce mai vagă și timidă — despre groaznicele suferințe umane și milioanele nesfârșite de victime ale represiunilor și gulag-urilor, atât din Rusia cât și din vasta arie dominată de ea. (Iar când cineva scapă de acolo și vrea să desvăluie lumii ceace s'a petrecut și se petrece încă în aceste "imperii concentraționare", nu este luat în seamă, este boicotat și înmormântat sub un uriaș val de tăcere. Cazul Soljenitzin. Se pare că penițele informative ale lumii libere nu mai socotesc interesant, nu mai cred oportun să se înmoaie și în cerneala cruzimilor comuniste.)

În timp ce se vorbește necontenit, cu o bogată forță imaginativă, despre "crimele" lui Pinochet — un om ce și-a

absolviţi de infama acuză. Bine!... Oricine poate avea asemenea revelaţii şi schimbări de direcţie. Nu se poate impune tuturor forţă de caracter şi demnitate în atitudini... Dar ceeace pune pe gânduri e felul cum întrevăd problema şi cum justifică noua lor ipostază. E foarte original şi semnificativ pentru înţelegerea mentalităţii ce-i domină în clipa de faţă.

Nu se îmbrăţişează dintr'odată şi fără nicio obiecţie convingerea dlui Penescu şi-a celorlalţi afiliaţi ai partidelor istorice cu privire la 23 August. Ar fi fost mai simplu, dar... *"prea de oaie"*! S'a preferat forma indirectă, a acceptării prin tangentă, adică prin colaborarea *"frăţească"* cu cei vinovaţi de tragedia de acum 35 ani. Ceeace revine a asumă *in integrum* povara juridică şi morală a actului încriminat şi-a da un vot de probitate şi preţuire celor care l-au comis. Fără să vrei îţi vine în minte proverbul cu *"prostia omenească ce nu are margini"*...

Iar cum orice acţiune de acest gen are nevoie şi de o justificare de ordin *"dialectic"*, prin care să se închidă gura celor ce-ar putea protesta, apărătorii acestei teze *sui-generis* n'au găsit nimic mai a cătării pentru a motiva alunecarea lor în neantul trădării de acum 35 ani decât formula *"ne-importanţei istorice a datei încriminate"*.

Salturile sportive pot scrânti un picior. Salturile politice sunt totdeauna fatale; prăbuşirile definitive. Aşa şi cu noua concepţie adoptată de domnii *"trecători cu vederea"* ş *"iertători întru unificarea exilului"*. Intr'un avânt pseudoştiinţifico-filozofic s'au pus să explice exilului românesc nemărginita greşeală de a crede că data de "23 August" a avut vreo însemnătate catastrofică pentru neamul românesc; sau că cei care au contribuit la îngenunchierea ţării ar fi vinovaţi de actul sus citat...

NUUU! Politicienii *"istorici"* — urzind contra politicei de apărare naţională de atunci — SI-AU FACUT DATORIA! Prin forţa lucrurilor, sunt absolviţi de toate vinele ce apasă pe umerii lor, mai ales de când — aici, în exil — s'au decis să reia frânele conducerii diasporei româneşti.

Dece oare atâta solicitudine faţă de ei? Foarte simplu. Pentrucă actul dela 23 August 1944 N'ARE NICI CEA MAI MICA INSEMNATATE PENTRU NEAMUL ROMANESC. Nu poate fi privit decât ca O SIMPLA DATA ISTORICA, estompată prin cei 35 de ani de fericită ocupaţie comunisto-marxistă...

După noua concepţie, s'a dat o prea mare importanţă acestei date care, în fond, n'a marcat decât o *"trecere politică"* de-o banalitate crasă. A lega lupta exilului şi soarta neamului de această dată măruntă şi neglijeabilă însemnează a nu fi priceput sensul *"marei politici"* şi interesele românimei la ora prezentă...

"23 *AUGUST* 1944" — se afirmă sus şi tare — **A FOST, ESTE SI VA RAMANA UN FLEAC ISTORIC**, deoarece (după concepţia noilor gânditori politici ai exilului românesc) ar exista o pierdere de substanţă a faptelor istorice, pe măsură ce timpul se scurge şi noi interese politicarde se cristalizează.

Deci, într'un cuvânt, data care constitue de 35 ani miezul problemei naţionale şi sensul de viaţă al exilului, nu mai poate constitui o linie de demarcare între trecut şi viitor, între vinovaţii marei tragedii şi neamul încătuşat, între cei ce se laudă mereu cu înfăptuirea actului de trădare şi cei care, lucizi, l-au combătut din prima clipă. Si aceasta din simplul motiv că **ACTUL IN SINE N'ARE NICIO INSEMNATATE PARTICULARA**" A fost — după noua concepţie — un modest act istoric care nu-şi mai păstrează decât valoarea de amintire...

Dar, în acest caz, se ridică o problemă paradoxală şi hotăritoare. Pe cine să credem şi de ce parte se află adevărul?

In plus, cum se face că, în ciuda divergenţei de opinii, membrii vechilor partide politice şi apărătorii noii concepţii îşi acordă *"încredere"* şi *"prietenie"* mutuă?

Căci nu s'a văzut, de când e lumea, ca unii să considere problema esenţială drept **UN FLEAC FARA NICIO IMPORTANTA**, pe când alţii o privesc drept **FAPT ISTORIC EMINENT**. Si totuşi, apropierea să aibă loc pe baza istoricului fapt SI *"fără importanţă"* SI *"eminent"* în acelaş timp.

Oricum am întoarce problema suntem obligaţi să recunoaştem că **CINEVA** e pe cale să fie tras pe sfoară.

Cine? E greu de precizat dacă vulpoii de viţă veche vor pune sub papuc pe vulpoii de şcoală nouă, sau invers. De altfel, văzut sub acest unghiu, rezultatul n'are nicio importanţă. Ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda!...

Ceeace ne înfiorează e faptul că o astfel de înţelegere stranie (pe de-asupra discordanţei de apreciere) pune în cumpănă echilibrul spiritual al exilaţilor, care nu mai înţeleg nimic din ceeace se petrece în jurul lor. O alianţă atât de ne la locul ei, sub patronajul celui mai jalnic eveniment ce s'a abătut asupra naţiunii române în secolul XX, nu poate fi decât rodul unei *înţelegeri oportuniste*, prin care protagoniştii îşi bat joc **SI DE EXIL SI DE NATIUNEA** ce-şi duce calvarul de 35 ani.

A da girul său unui astfel de acord — indiferent care din cele două opinii e luată în consideraţie — însemnează a legitima actul mişelnic dela 23 August 1944, şi'n acelaş timp, a nimici raţiunea de a fi şi a lupta a ntregului exil.

Faust **BRADESCU**

NOAPTEA CUTITELOR LUNGI

salvat în ultimul moment poporul de a fi supus aceloraşi bestialităţi ce sugrumă azi mai mult de jumătate de lume — un mutism total s'a aşternut peste munţii de chinuri pe care i-a urcat şi îi urcă încă poporul cuban, împins de mâinile înroşite ale unui Fidel Castro.

In timp ce se scrie încă despre represiunile sângeroase ale armatei germane din timpul războiului, ce reacţiona, prin executări, contra uciderii ostaşilor ei de către populaţii civile încadrate în diferite forme de "maquis", se trece sub tăcere, sau se redă sumar, ca nişte simple fapte diverse, răzbunările zilnice ale armatei evreieşti, care bombardează necontenit cu toate mijloacele sale militare moderne, fără milă şi fără criterii strict militare, populaţia civilă arabă din satele şi campamentele în care s'au refugiat, dând naştere astfel la noui şi necunoscute "olocauste".

Nici ţara noastră nu a scăpat acestui straniu fenomen, ce depreciază calitatea morală a cercurilor informative ale lumii. In prezent, afară de noi refugiaţii şi câţiva prieteni naufragiaţi în această lume narcotizată care nu-şi mai pricepe interesele ei, cine, în acest Occident, mai vorbeşte ceva despre chinurile poporului român strâns din ce în ce mai mult în chinga ghimpată a comunismului? Oare poate cineva, cu suficientă greutate de creer şi cu un dram măcar de demnitate omenesca, să creadă că în Argentina generalilor se suferă mai mult decât în România ceauşescului? Că "drepturile omului" sunt mai călcate în acea ţară sud-americană decât în patria noastră? Şi totuş, societatea occidentală este informată şi mentalizată necontenit în acest sens.

Dar şi în trecut s'a petrecut la noi acelaş lucru, cu alţi oameni şi cu alte suferinţe. In timp ce s'a scris, se insistă şi se deploră anumite acte de violenţă, se dau uitării, se smulg filele cărţii altor violenţe mai numeroase, mai bestiale şi mai lipsite de orice sens şi justificare omenească. Se amintesc necontenit "crimele" Gărzii de Fier, dar nimeni nu pomeneşte, cu toate că sunt bine cunoscute, despre ilegalităţile, chinurile neumane şi uciderile sălbatice care au fost comise contra acesteia, de către toate partidele politice — ce-şi ziceau şi democratice — şi regimurile ce s'au perindat pela cârma statului român. O cât de timidă cinste informativă ar fi putut explica uşor că aceste ieşiri violente ale legionarilor erau nişte reacţii tragice de indignare omenească ce nu mai putea fi stăvilită, în faţa abuzurilor de putere şi a cruzimilor guvernamentale. Ele au fost, din nenorocire, singura posibilitate care se mai oferea legionarilor pentru a rectifica o permanentă stare de anormalitate statală. Incă din 1933 Corneliu Zelea Codreanu avertizează cercurile politice româneşti, că există totuş o limită a răbdării, într'o scrisoare adresată lui Al. Vaida:

> "Domnule Prim-Ministru,
>
> Martirajul nostru de 10 ani trecuţi, în propria noastră ţară, pentru credinţele noastre româneşti şi creştine, nu vi-l voiu putea descrie aici în câteva rânduri.
>
> Vă voiu spune numai, că de 10 ani, au obosit guvernele României Mari, lovindu-ne. A fost guvernarea liberală şi ne-a strivit sub lovituri. A venit d. Goga şi ne-a strivit şi el la 1926. A venit d. Mihalache şi şi-a făcut şi el o glorie, pe lângă stăpânii străini, de a ne lovi barbar, de a ne extermina. A venit guvernul Iorga-Argentoianu care din nou a lovit în noi până când a obosit. In sfârşit, aţi venit D-voastra, continuând cu loviturile.
>
> Dintre toţi aceştia, nimeni nu s'a întrebat, Domnule Prim-Ministru, dacă mai putem suporta nesfârşitele chinuri fizice şi morale care de multe ori tindeau să depăşească puterile noastre de rezistenţă".

S'a consumat multă cerneală în ţară şi aiurea pentru a se înfiera împuşcarea lui I. G. Duca din anul 1933. Dar câţi din aceşti trâmbiţari ai no-violenţei şi-au dat osteneala să cerceteze şi apoi să informeze cinstit masele cititorilor lor, despre cauzele reale ale acestei reacţiuni violente, despre ilegalităţile, violenţele fizice şi crimele ce le-a comis acest om depe platforma Guvernului său liberal? Căci toate aceste fapte se petreceau pe acelaş arie informativă pe care o cutreerau cei ce-au condamnat (şi condamnă încă), numai atentatul dela Sinaia. Nu au auzit de asasinarea studentului Virgil Teodorescu pentrucă lipea afişe electorale pentru partidul său? Nici de împuşcarea muncitorului Niţă Constantin, pentru crima de a arunca o pâine camarazilor lui închişi în Universitate, ce protestau astfel tocmai contra fără-delegilor guvernului? Şi nici de a tânărului Ion Bălăianu mort în spitalul din Giurgiu în urma schingiuirilor suferite la poliţie? Nu au auzit de aruncarea în închisori a 15.000 de oameni, fără vină, fără mandate de arestare, fără cercetări juridice, şi ţinuţi acolo cu toate protestele care s'au înaintat în toate părţile? Nu au auzit de dizolvarea Gărzii de Fier, printr'o decizie unilaterală a Consiliului de Miniştrii prezidat de Duca, act ilegal şi anticonstituţional, numai pentru a elimina Mişcarea din alegerile apropiate, care se prevedeau favorabile acesteia? Dar să oprim aici lista samavolnicilor.

Iată deci, pe un taler al balanţei informative, trei cadavre, schingiuiri fără număr, închisori ilegale, dizolvări unilaterale; pe celălalt taler cadavrul unui singur om, I. G. Duca. Talerul lui Duca a avut mai mare greutate pentru informatica noastră.

De 40 de ani se vorbeşte necontenit atât în ţară şi afară de moartea violentă a Prof. Nicolae Iorga. Dar câţi din aceşti vajnici apărători ai "drepturilor omului" s'au aplecat, măcar cu curiozitate omenească dacă nu altceva, peste sălbatecul asasinat într'o târzie noapte, a lui Corneliu Zelea Codreanu împreună cu 13 camarazi ai săi, asasinat pe care-l instigă Prof. Iorga în cârdăşie cu Regele Carol II? *Trebueşte ţintit şi doborât celce merge în fruntea trupei*, îndemna pe vremea aceea Prof. N. Iorga, savantul de faimă internaţională. Şi hăitaşii au ţintit, au tras şi au doborât.

Iata deci, pe un taler al balanţei informative, 14 cadavre, al oamenilor cei mai reprezentativi ai românismului contemporan; pe celălalt taler cadavrul unui singur om, N. Iorga. Numai talerul lui Iorga a avut greutate pentru informatica noastră.

* * *

Am titulat acest articol, "noaptea cuţitelor lungi".

Nu este vorba de actul nazist din noaptea lui 30 Iunie 1934, când forţele lui Hitler fac curăţenie în edificiul partidului Naţional-Socialist.

Nu este vorba nici de neagra noapte a Katin-ului, unde sălbăticia comunistă lichidează 11.000 de ofiţeri polonezi, prizonieri ai Armatei Roşii (sălbăticie disparută de altfel din informatica lumei).

Ne referim la altă noapte de groază, în care furia oarbă a instinctelor de cavernă remanente încă în oameni s'a deslănţuit peste plaiurile româneşti, smulgând sute şi sute de vieţi nevinovate din rosturile lor, şi sguduind viaţa liniştită a porului nostru. Este o noapte străbătută de un fior profund de groază, în care ura omului către om se revarsă peste limitele firii şi care poate fi aşezată la un loc de frunte în istoria cruzimilor săvârşite de om. Din sânul poporului nostru, blând şi omenos, a apărut, ca un paradox neînţeles al existenţei, o pătura politică abjectă, crudă şi lipsită de lumini interioare, care a fost meştera sălbăticiei din noaptea de 21-22 Septembrie 1939, dela care se împlinesc acum 40 de ani.

Dar să narăm faptele.

In ziua de 21 Sept. 1939 cade răpus de gloanţele "răsbunătorilor" Căpitanului, Armand Călinescu. Era Preşedintele Consiliului de Miniştrii şi responsabilul material al uciderii lui Corneliu Codreanu şi a altor zeci şi zeci de fruntaşi ai Mişcării. Călinescu înscăunase în ţară un regim de teroare nemaipomenită până atunci. Bătăile, schingiuirile din beciurile poliţiilor şi împuşcările sumare, fără judecată, provocau răni adânci şi dureroase. Gărzii de Fier. O sete nestinsă de sânge ardea viaţa acestui om. El îşi luase angajamentul faţă de stăpânii lui din interiorul şi din exteriorul ţării să distrugă Garda de Fier prin orice mijloace, fără numărătoare de morminte. Legionarii care mai scăpau totuş chinurilor şi omorurilor lui erau aruncaţi în lagare de concentrare şi supuşi unor regimuri de exterminare. Intreg tineretul român, toată crema intelectualităţii neamului nostru din acea epocă, a trecut prin abatorul acestui om.

Cu toată paza de care se bucura, o echipă de 9 legionari, condusă de Miti Dumitrescu, îl împuşcă în Bucureşti. Era singura cale pe care o mai lăsase deschisă acest tiran: a-ţi face dreptate cu pistolul. La nedreptăţile strigătoare la cer, la valurile de sălbăticie cu care acest individ inunda ţara, nu mai exista altă soluţie, nu mai rămăsese altă ieşire onorabă pentru tineretul român decât ţeava puştii cu glonţul ei ucigător. Toate *căile legale* pentru rectificarea *ilegalului* ce domnea la noi, erau complect blocate. Depe caldarâmul pe care se scurgea sângele lui Armand Călinescu se ridica un tragic protest, o uriaşe acuzare contra Statului, ca făptuitor al nelegiuirilor ce se săvârşau contra poporului românesc.

Morţii lui Călinescu îi urmează "noaptea cuţitelor lungi". Sau noaptea ucigaşilor. Ea a provocat alte suferinţe, a secerat alte vieţi, a împrăştiat alte morminte dureroase peste pământul ţării.

Chiar în după-amiaza aceleiaşi zile, echipa lui Miti Dumitrescu este ucisă de poliţie şi trupurile le sunt asvârlite pe străzi în văzul lumii înmărmurite. Ei se predaseră voluntar, ştiind perfect ce-i aşteaptă, dar n'au voit să fugă de răspunderea făptuirii lor. Inainte de a fi împuşcaţi au fost torturaţi groaznic pentru a delata firul "complotului".

In realitate nu era vorba de niciun complot. Lucrurile trebuiau să se desfăşoare, fatal, aşa cum s'au desfăşurat. Când au impus teroarea, sbirii şi-au luat şi riscul unei reacţiuni violente contra lor. După uciderea Căpitanului se formase în ţară, spontan, nenumărate echipe, fără legătura între ele, care juraseră să pedepsească exemplar pe ucigaşii lui. Paharul suferinţelor se revărsase. Nu mai putea fi oprit.

Destinul i-a hărăzit lui Miti Dumitrescu să ia pe umerii lui actul de pedepsire al călăului. Simţul lui de dreptate şi demnitate umană se răsvrătise în faţa nelegiuirilor. El era avocat şi educatia "Dreptului" ce i-o dăduse Universitatea, intrase în conflict cu Statul ce-şi bătea joc şi călca în picioare tocmai acest "Drept". Echilibrul său interior se spărsese. Insăşi echilibrul ţării fusese alterat. Aceasta era scoasă din drepturile sale şi privea îngrozită la valurile de cruzimi ce se săvârşeau în numele ei. Sufletul românesc se retrăsese depe scena politică şi nu mai sprijinea organul executiv al ţării. Divorţul dintre pătura conducătoare şi România reală era profund şi ireversibil. Actul lui Miti Dumitrescu restabilea o ordine naturală, scotea poporul din amorţeala ce-l cuprinsese şi-l făcea iarăş părtaş al propriului său destin. Pe ferestrele deschise ale ţării pătrundea din nou lumina.

Lichidarea sumară a celor 9 legionari, autori ai atentatului, nu a satisfăcut însă setea de sânge a celorlaţi tirani din banda regală. Carol II simte că prin dispariţia lui Călinescu regimul i-a fost sgâlţâit ca de un puternic cutremur. Edificiul Statului creat de ei, se deteriorase. Deacuma înainte nu va mai putea fi ceeace a fost. Firele puterii absolute începuse să-i scurgă printre degete. Nimeni din jurul lui nu ar mai fi avut curajul să conducă căruţa statală după bunul plac al tiranului, ca până atunci. Tronul se clatina sub el. In cuşca pasiunilor lui, Carol se agita. In juru-i sbirii aşteaptă ordine. Cuţitele se ascut. Ce este de făcut? Cum să oprească avalanşa care se desprindea din vârfurile nevăzute ale Naţiunii şi se prăvălea peste el? Acest tineret furtunatic îi strica socotelile şi angajamentele tenebroase, luate. După un moment de nehotărâre, componenta bestiei, puternică în acest nou Atila, se impune: va aplica "soluţia finală", de mult preparată în budoarele spurcate ale Palatului. Tragedia roşie va fi dusă până la sfârşit.

Intr'un amurg de toamnă, se împlinesc acuma 40 de ani, se dă ordinul: să se ucidă în grabă legionarii aflaţi în lagăre. Şi pentruca orgia de sânge să fie şi mai înspăimântătoare, să se ucidă şi câte trei legionari din fiecare judeţ al ţării. Luaţi aşa, la întâmplare. Nu se precizează victima căci ce importanţă mai poate avea asta? Femeie, bărbat, mic sau mare? Indiferent. Plasa este foarte deasă. Cadă ce-o cădea. Acel al cărui noroc este mai chior în noaptea asta de groază, va fi frânt de fălcile bestiei. Viaţa omului fusese băgată în căciula în care se amestecau sorţii şi fiarele turbate ale regimului, se amuzau trăgându-i încet afară. Ca într'o Biblie întoarsă pe dos, suflul distrugător al Diavolului lovea pământul românesc în lung şi'n lat.

Nu rămâne colţ de ţară nestropit de sânge proaspăt. Nu rămâne colţ de ţară în care cadavre şi cadavre aruncate deavalma pe străzi sau în pieţele publice, să nu mărturisească în zorii zilei următoare, tragedia unor demenţe omeneşti. Panorama tetrică ce se înfăţişa ochilor îngroziţi ai Românilor, nu o mai văzuseră aceştia din timpul trecutelor năvăliri ale Hunilor sau Tătarilor. Şi eram acum în 1939.

Este Carol singurul răspunzător al acestei sguduitoare tragedii? S'a consultat el şi cu sfetnicii săi? Cu pomposii lui Consilieri Regali? O fi intrat şi Consilierul Regal. Nicolae Iorga în acest joc macabru? Văzând că sfatul său de a doborî omul din fruntea trupei nu a risipit trupa, nu o fi îndemnat din nou să se tragă, de data asta, direct în gloată? Logica ne spune că da, dar cine ştie? Cert este ca Nicolae Iorga, savantul de renume internaţional, a fost

in mijlocul acestor evenimente şi le-a ocrotit cu personalitatea lui. Niciun protest public, nici-o infierare a acestei incalificabile sălbatecii nu s'a auzit din gura lui.

Şi nici din gura celor ce-i plâng necontenit, dispariţia.

* * *

Care au fost rezultatele acestei beţii de sânge? 255 a fost numărul victimelor din 21-22 Septembrie 1939; 255 de făpturi tinere care deabea păşiseră pe prima treaptă a desăvârşirii lor omeneşti; 255 de destine neimplinite, flori de primăvară rupte brutal depe ramurile eforturilor româneşti; 255 de capete, "cranii de lemn" cum ar spune Moţa, ai căror ochi scăldati până mai ieri în nişte mărețe visuri româneşti, porniseră de-acum să cutreere veşnicia.

Din lagărul Miercurea Ciuc se ucid 44 de legionari; 31 cad răpuşi la Vaslui; Râmnicul Sărat dă 13 victime; şi mai sunt asasinaţi şi 7 legionari bolnavi, în diferite grade de gravitate, care se găseau internaţi în inchisoarea spital din Braşov. In total sunt sacrificaţi 95 de fiinţe omeneşti care se aflau închisi în aceste lagăre, sau închisori încă din anul 1938 şi deci, nu puteau avea nici-o relaţie directă cu împuşcarea lui Călinescu.

In restul ţării au mai pierit în acelaş noapte încă 150 de persoane. Adica cam o medie de 2,1 ucişi pe fiecare judeţ. In 39 din judeţe s'a indeplinit întocmai programul: omorârea a trei legionari. Au fost 15 judeţe in care autorităţile locale n'au executat ordinul bestial. In jungla statală se mai găseau şi oameni. Cinste lor. In 10 judeţe s'au ucis numai câte doi legionari, iar în 5 judeţe executările s'au redus numai la unul singur. Dar au fost şi două judete, Constanţa şi Braşov, unde zelul stacanoviştilor a depăşit norma: ei au ucis câte 4 legionari. Aşa, ca să fie. Un supliment pentru setea vampirilor.

95 (din lagăre); 150 (din judeţe); 10 (ucisi la Bucureşti): total 255 Matematica este o ştiinţă exactă. Numerele nu se înfiorează, sunt reci şi precise chiar când se măsoară cu ele destine, vieţi, aspiraţii, sau frângeri, ca în cazul de faţă.

Aceste asasinate au insemnat pierderi mari în economia creaţiei neamului nostru. Multe posibilităţi intelectuale, artistice, profesionale, au fost smulse substanţei româneşti şi scoase din efortul de realizare al viitorului său.

Majoritatea victimelor făceau parte din pătura intelectuală a ţării şi cutoatecă se aflau printre ei şi ţărani, muncitori, mici meseriaşi, comercianţi, etc., lovitura principală a suferit-o totuş intelectualitatea română. Profesori de universitate şi licee, medici, ingineri, avocaţi, poeţi, scriitori, preoţi şi foarte mulţi elevi şi studenţi, sunt aruncaţi nebuneşte in acest rug uriaş de distrugere a plămadei româneşti.

La sate, Românii nu aveau asistenţă medicală, ţăranii se tratau încă cu mijloace vrăjitoreşti şi cu descântece, dar Statul îşi ucidea intr'o singură noapte, medicii. Tânăra noastră tehnologie era in desfăşurare, multe cadre erau importate din străinătate, dar România modernă îşi ucidea inginerii. Ţara noastră care încă avea un bogat procentaj de analfabeţi, işi permitea luxul să-şi omoare profesorii şi învăţătorii. Işi ucidea preoţii, îndrumători de suflete, işi ucidea poeţii, cântăreţi ai neliniştilor sufletului românesc. Dar mai ales, ucidea... oameni. Toţi au fost inghiţiţi de acest pocit Cronos, răsărit de undeva din fundurile telurice ale unor suflete schiloade, care ajunseseră la cârma ţării noastre.

Neamul românesc a avut mare noroc că această pătură politică, stupidă, inconştientă şi criminală în grad superlativ, nu a apărut cu un secol mai devreme pe ţarina naţională. Astăzi n'am mai fi avut nici Emineşti, nici povestitori în Humuleşti, nici nunţi de Zamfiră. N'am mai fi avut nimic... nimic. Doamne, câte talente s'au pierdut atunci! Câte arsenale de gândire au fost distruse într'o singură noapte! Sute de studenţi ale diferitelor ramuri de înţelepciune omenească au fost opriţi deodată din sborul lor spre înălţimi, de o societate ce-şi strâmbase rosturile.

Din fundurile răsvrătite ale sufletului se desprinde o dureroasă întrebare: câte capacităţi formate cu trudă, câte uriaşe eforturi ale tinerelor vlăstare româneşti pentru a urca la crestele de lumină ale cunoaşterii, câte genii, câţi Iorga în potenţă, au fost anihilaţi pentru totdeauna în acel lac de sânge care nu a tulburat măcar sensibilitatea lumei?

Infricoşetoarea noapte de acum 40 de ani, în care "cuţitele lungi" statale mânuite de măcelarii regimului carlist, cu binevoitoarea tăcere (şi aprobare, am spune noi), a marilor noastre grupări democratice, este o mare pată de ruşine, pe care cloaca pasiunilor de jos ale omului, a întipărit-o pe filele istoriei româneşti şi chiar omeneşti. Nici atunci şi nici acum, conştiinţa societăţii nu a tresărit indignată şi nici nu i s'a încreţit pielea de scârba şi revoltă. Coardele violoncelului informativ nu au fost înfiorate de uriaşa simfonie de durere pe care o plăsmuia, cu trupurile lor frânte, generaţia română dintre cele două răsboaie. Deaceea scoatem astăzi din noaptea uitării, noi camarazii celor ucişi atunci, această pagină de istorie contemporana mânjită cu ruşine, pentru a rectifica nişte vinovate tăceri pe care bocitorii *maltratărilor la modă* le adoptă când este vorba de *alte sălbatice maltratări*.

Nicolae ROSCA

AM VREA SA VA IERTAM, DAR NU SE POATE!

Pentr'un moment părea c'aţi triumfat,
prin trupurile calde legionare,
ce le-aţi ucis
şi le-aţi întins,
în pieţe publice,
pe margine de şant sau de păduri...
Păgân altar!
Din ordinul dement al unui rege care
era al ţării cel mai crunt tâlhar...

Aţi omorât trei legionari pe fiece judet,
iar pe'nchisori
şi lagăre de concentrare,
un lot de sfinţi
de zeci de ori mai mare...

Pentr'un moment părea c'aţi triumfat,
căci ţara'ntreagă'nmărmuri de spaimă...
Cutremuratu-s'au şi morţii în morminte
când aţi purtat
prin faţa operei nelegiuite,
mulţimile neştiutoare şi'ngrozite...
Şi nu le-aţi spus
că i-aţi ucis nevinovaţi,
că Regele şi demnitarii Ţării
s'au transformat în bande de cruzi descreeraţi!...

Pe Neron, însăşi, l-aţi lăsat în umbră...
El s'ar ascunde astăzi de ruşine,
cu toţi tiranii vremilor trecute,
căci ucenicii au ucis mai bine!...

O, nimeni dintre «Marii Democraţi»
n'au protestat,
când se smulgeau din închisori,
de prin spitaluri,
de la altar
şi dela coarnele de plug
şi se'npuşcau fără sentinţă, legionarii...
In timp ce vânzători de Neam şi cer,
dansau şi ne vindeau fruntarii
la Nistru, Tisa şi Cadrilater!

O, nimeni nu s'a ridicat,
nici liberali, nici ţărănişti,
iorghişti, sau alţi socialişti,
să spuie NU! atâtor nedreptăţi,
sau să arunce în balanţa vremii
un cât de mic protest, măcar!,
atunci când fiarele şi laşii din Palate
s'au repezit ca tigrii,
pe tineretul legionar!...

Când l-aruncară'n gropile comune,
fără de cruce
şi fără de sicriu...
când peste Căpitan şi-atâţi eroi
scăldaţi în vitriol,
turnară placa de ciment...
ca nu cumva să iasă într'o noapte din morminte
şi să-i privească'n ochi pentr'un moment!...

(*Urmare la pag. 7.*)

ROMANIA AZI 23 AUGUST 1979

de Ing. Stefan MARIN

UPA cum se ştie, sărbătorirea zilei de 23 August în România constitue un motiv major de "*trecere în revistă*" a tuturor realizărilor obţinute de poporul român sub conducerea "*inţeleaptă*" a P. C. R.-ului. Astfel, presă, televiziune, radio, precum şi o întreagă campanie de adunări şi manifestaţii organizate în şcoli., instituţii, facultăţi, uzine, se dedică frenetic acestei "*aniversări a eliberării României de sub jugul fascist*".

Cu circa 3 luni înainte de eveniment, ziarele şi revistele îl împing în circuitul "*cultural*" prin numeroase articole de fond, in care se fac aproape exclusiv "*analize economice*". Sunt puse în evidenţă "*planurile*" şi "*programele*" partidului, demonstrându-se cititorilor ceeace SOCIETATEA COMUNISTA a realizat în aceste peste trei decenii care s'au scurs dela faimoasa "*eliberare*".

Se remarcă mai ales, pe pagini intregi, enumerarea fastidioasă a "IMPLINIRII ANGAJAMENTELOR" asumate de către întreprinderi, instituţii colective de muncă din diverse unităţi economice şi, bine'nţeles, de colectivităţile agricole, în întrecerea socialistă a muncitorului român întru cinstirea celei de-a "35-a" aniversare a eliberării patriei... (uf!).

In realitate, insă, *toate* aceste realizări şi depăşiri de plan economic în diversele sectoare de activitate, mult lăudate în presă şi'n adunările obligatorii cu oamenii muncii, *toată* această sarabandă a cifrelor ce încarcă până la saturaţie emisiunile de radio şi TV în această perioadă pre-festivă, nu-s decât VORBARIE GOALA! Minciuni şi falsuri, afirmaţii ce nu concordă întru nimic cu realitatea.

Să ne explicăm:

1) România face parte din grupul ţărilor cu economie planificată; e membră a C. A. E. R.-ului (Consiliu pentru administraţia economică reciprocă a ţărilor Europei de Est). Dacă studiem cifrele oficiale date de ţările socialiste, aşa cum apar ele în Anuarele Statistice, se constată că, pentru venitul naţional "*rezultatul de ansamblu*" al acestor ţări este destul de scăzut în raport cu "*venitul*" similar din ţările capitaliste. Iar cauza acestei stări de lucruri se datorează IN SPECIAL performanţelor lamentabile a statelor cele mai înapoiate din CAER: Bulgaria şi România. Deci, cam greu pot fi apropiate intr'o apoteoză socialistă expresia "*ultimul loc din Anuar*" cu afirmaţia "*Implinirea angajamentelor*". De-altfel, în ţară nimeni nu e păcălit şi nimeni nu crede în ceeace spune guvernul...

2) Dintr'un alt tablou de statistici, prezentate recent de către O. N. U. în domeniile cele mai diverse, am reţinut un "*Indicator*" pe marginea căruia se face mare caz în România de azi. Şi anume: Produsul naţional brut pe cap de locuitor a fost în anul 1976, în România, de 1400 dolari (CEL MAI SCAZUT din ţările comuniste europene, cu excepţia Albaniei), pe când creşterea anuală a economiei în România — după cifrele aceluiaş Indicator — a fost de 10,1 % în perioada 1970-1976 (CEA MAI RIDICATA dintre aceleaşi ţări comuniste din Europa).

Marea diferenţă dintre cele două situaţii demonstrează o stare anormală în desvoltarea economică a României comuniste. Aceste fapte nu fac decât să arate că'n structura economică a României actuale — care sărbătoreşte economiceşte şi cu multe elogii pe 23 August — există mari deficienţe de concepţie şi sistem de aplicare.

Cu toată "*planificarea*" extraordinară a economiei RSR, cu toate "*depăşirile zilnice*" de plan în toate domeniile de activitate, cu toată "*creşterea*" rapidă a comerţului exterior (conform unor evaluări fondate pe cifrele anului precedent), DEFICITUL comerţului românesc cu Occidentul se ridică la circa 500 milioane de dolari, cifră care depăşeşte toate prevederile "*ştiinţifice*" ale planurilor anterioare. Dar cine ar putea îndrăsni să aducă aminte astfel de situaţii în perioada lui 23 August, când guvernul trăeşte euforia unei victorii în toate domeniile!...

Dar, în pofida declaraţiilor emfatice, toate acestea ne demonstrează că România comunistă are enorme probleme pe plan economic, SI DECI SI SOCIAL. Dificultăţi la export, întârzieri în realizarea diferitelor proiecte, stagnări în productivitate care nu ţine ritmul prevederilor, etc. Fapt care a impus reviziurea — în sensul scăderii cifrelor de producţie — la oţel, energie electrică, ingrediente chimice, materiale electronice, etc.

Situaţia fiind gravă, a provocat nenumărate proteste şi chiar mişcări de contestare din partea a numeroase categorii de oameni ai muncii din diverse sectoare. Despre aceste nemulţumiri şi acţiuni, aceeaşi presă care sburdă frenetic in perioada lui 23 August, fluturând statistici cu realizări şi angajamente depăşite, NU SCOATE O VORBA. Data lui 23 August e sacră! Nimic nu poate veni să-i turbure măreţia...

Pentru a încerca o soluţionare a acestei situaţii, extrem de fragilă şi de compromisă în ansamblul ei, conducătorii bietei Românii de azi, PROPUN PERIODIC REFORME. Şi-aceste reforme bat apa'n piuă din cauza sistemului politic rigid, care vrea să păstreze influenţa sa peste tot. In acest sens, e de remarcat că, după ce s'a întreprins o CENTRALIZARE brutală a economiei, acum RSR-ul pare a se fi angajat pe calea contrară, aceea a unor reforme de DESCENTRALIZARE, zisă progresivă.

Astfel s'au încercat mai multe soluţii: — creşterea autonomiei întreprinderilor în raport cu "*planul*" centralizat; — participarea muncitorilor la beneficii, Statul rezervându-şi însă controlul permanent al fondurilor destinate distribuţiei între muncitori; — înlocuirea "*producţiei globale*" (ca indicator principal de planificare) prin "*producţia netă*" a întreprinderilor. S. a. m. d. o sumedenie de măsuri cu totul contrarii principiilor de bază ale marxismului aplicat. Şi-aceste măsuri fac ghirlanda multicoloră a laudelor pe care guvernul comunist şi le aruncă cu ocazia lui 23 August...

Realitatea este însă cu totul diferită şi... ne — promiţă — toare: la ora actuală, numărul organismelor de Stat sau de partid, ierarhice sau coordonatoare, ale căror competenţe se întretaie, este în continuă creştere, încât inevitabil apare o încetinire generală în activitatea economică a Statului. Apoi, rivalitatea joacă şi ea un rol în această încetinire. Ne găsim deci, în situaţia când, chiar autorii reformelor economice, NU MAI CRED în realizarea unui progres salvator. Acest "*progres*" economic nu numai că nu mai este stimulat de nimic, ba din contră, este ţinut pe loc, din cauza unui uriaş număr de NORME SPECIFICE, destinate să asigure "utilizarea raţională şi ştiinţifică a resurselor..."

In plus, sistemul de conducere al economiei naţionale în RSR — în scopul permanent de a consolida controlul partidului — este acela al "*rotaţiei cadrelor*". Datorită acestui sistem, ACTIVISTII din aparatul de partid au înlocuit TEHNICIENII la conducerea marilor unităţi industriale. Or, acest sistem perturbă mersul producţiei şi frânează desvoltarea industriei, ducând în ultimă analiză la un regres al economiei la scara naţională.

Sunt probleme tragice ale economiei româneşti, pe care nimeni nu le aminteşte la 23 August, măcar pentru a provoca o înţelegere a situaţiei. Partidul şi guvernul comunist nu se pot înşela! Toate măsurile luate nu pot fi decât perfecte!

Toate aceste nefericite reforme n'au adus nimic bun şi constructiv în 35 ani de aplicare centralizată. Rezultatele, din punct de vedere tehnico-economic, sunt DEZASTROASE, iar nivelul de trai al poporului este printre cele mai scăzute din Europa. Dar cine mai are curajul să protesteze sau măcar să spere într'o schimbare salvatoare! Dictatura roşie îşi poate face mendrele în tot momentul şi mai ales în perioada lui 23 August. Epoca tămâierilor fără ruşine şi de batjocură a bieului popor, marea zi a "ELIBERARII" apare mai de grabă ca MAREA ZI A INROBIREI NEAMULUI ROMANESC.

Ca în fiecare an, şi în acest al 35-lea de "*aniversare glorioasă*", pentru a se dovedi îndeplinirea angajamentelor luate şi pentruca rezultatele obţinute să poată fi raportate "PARTIDULUI" recoltele de pe ogoare vor fi strânse de către armată, elevi, funcţionari, alături de ţărani; în industrie, pentru a se realiza "*planul de producţie*" în mod ritmic, se va desfăşura "*munca în asalt*", sprijinită pe "*munca voluntară*" (în realitate, muncă obligatorie şi neplătită) executată în toate Duminicile şi zilele de sărbătoare.

Ziua de 23 August este ziua marilor socoteli a activităţii regimului în toate domeniile. Dar cum regimul comunist nu trăeşte decât pentru binele, prosperitatea, înălţarea şi bucuria poporului, ECONOMICUL DEPASESTE POLITICUL. Deaceea, în prioritate, totul este concentrat pe tema economică, care umple sufletele Românilor de fericire, după cum se ştie... Că toate datele statistice nu corespund nici pe departe adevărului, nimeni nu se sinchiseşte în marea zi a lui 23 August. Toată lumea e obligată să aplaude rezultatele emise, să ia parte la marea defilare şi să ovaţioneze pe marele fiu al patriei şi regimul pe care-l încarnează.

Iar dacă mai există nemulţumiri, cozi la carne şi zarzavat, lipsuri esenţiale în industrie, dificultăţi la export şi alte nimicuri de acelaş fel, Românul patriot trebue să înţeleagă că NU-I USOR SA STABILESTI O ECONOMIE PROSPERA CAND N'AI AVUT DECAT 35 DE ANI LA INDEMANA pentru a împlini un program atât de vast şi perfect ca al regimului comunist din România...

KAHLIL GIBRAN

MAXIME SI CUGETARI

IN ROMANESTE de Nicolae NOVAC

121

Prefer să fiu un visător printre cei cu vise de realizat, de cât stăpân printre cei fără de vise şi dorinţi.

122

Dacă recompensa este scopul religiei, dacă patriotismul işi serveşte propriul interes, şi dacă educaţia are ca scop mărirea; atunci eu unul prefer să fiu un ne-credincios, un ne-patriot, ci un umil şi ignorant om.

123

Trei lucruri im plac in literatură: rebeliunea, perfecţiunea şi abstractul. Iar cele trei lucruri pe care le urăsc sunt: imitaţia, falsitatea şi complexitatea.

124

Dacă va trebui să alegeţi intre două rele, lăsaţi ca alegerea voastră să cadă asupra a ceea ce este clar in loc de ceea ce este ascuns, chiar dacă prima alegere pare a fi mai mare decât cea de a doua.

125

Bogătaşul işi reclamă drept de inrudire cu cel născut nobil; iar cel nobil-născut, caută căsătorie printre cei bogaţi, şi fiecare dintre ei, se denigrează unul pe altul.

126

Nu trebue să uităm că se mai găsesc incă printre noi descoperitori de peşteri. Peşterile acelea sunt inimile noastre.

127

Arta este un pas in necunoscut, spre ceea ce este cunoscut.

128

Contradicţia este forma cea mai de jos a inteligenţii.

129

Teama de Necuratul, este singura cale a negării lui Dumnezeu.

130

Nu există nici un fel de bogăţie dincolo de necesităţile omului.

131

Mulţi dintre cei ce cunosc preţul tuturor lucrurilor, sunt ignoranţi in ceea ce priveşte valoarea lor.

132

Omul este asemeni spumei mării care pluteşte la suprafaţa apei. Când bate vântul, spuma dispare ca şi când n'ar fi fost niciodată. La fel sunt şi vieţile noastre, spulberate fiind de moarte.

133

Eşti un politician care-şi spune lui insuşi: «Voi intrebuinţa ţara mea pentru propiul meu beneficiu?» Dacă-i astfel, nu eşti nimic altceva decât un parazit care trăeşte din carnea altora.

Sau eşti cumva un devotat patriot, care şopteşte la urechea eului său: «Iubesc să-mi servesc ţara ca un servitor credincios». Dacă-i aşa, tu eşti oaza din deşert gata să stâmpere setea călătorului.

134

Eşti un conducător religios care-şi ţese din simplicitatea credincioşilor un veşmânt stacojiu pentru trupul său şi din bunătatea lor o coroană de aur pentru capul său, şi'n timp ce te infrupţi din bunurile Satanei, predici ură impotriva lui Satan? Dacă-i astfel, tu eşti un eretic şi nu importă câtuşi de puţin că posteşti toată ziua şi inalţi rugăciuni, toată noaptea.

135

Dragostea trece pe lângă noi imbrăcată in haina simplicităţii; dar noi fugim de ea inspăimântaţi, sau ne ascundem in intuneric, sau, şi mai rău, o urmărim pentru a comite rele in numele ei.

136

Libertatea, ne invită la masa ei, pentru a ne infrupta din delicioasa-i hrană şi deliciosul ei vin; şi noi, când stăm la masa ei, mâncăm ca nişte hămesiţi şi ne constipăm.

137

Adevărul, schiţat de răsul inocent al unui copil sau de sărutul unui iubit, ne cheamă spre el; dar noi, ii inchidem in faţă porţile afecţiunii şi-l tratăm ca pe un duşman.

138

Christos a vindecat orbii, epilepticii, paraliticii şi leproşii. Dar n'a putut vindeca pe cel nebun.

139

Când Dumnezeu a creiat Omul, i-a dat muzica drept limbă diferită de toate celelalte limbi.

140

O! muzică, in adâncurile tale ne depunem inimile şi sufletele. Tu nea-i invăţat să vedem cu urechile şi să auzim cu inimile.

141

Cântecul pasărei trezeşte omul din somnolenţă invitându-l să i-se alăture in psalmodierea gloriei Eternei Inţelepciuni, care a creiat cântecul pasărei.

142

Omul, cu toată inţelepciunea sa, nu ştie ce anume spune ploaia când cade peste frunzele copacilor, sau când bate in geamuri. La fel, nu ştie, ce anume şopteşte briza, când trece peste florile câmpiilor.

143

Aparenţa noastră, cuvintele noastre, acţiunile noastre, nu sunt deloc mai mari decât noi inşine. Căci, sufletul este casa noastră, ochii ferestrele, iar cuvintele, mesagerii ei.

144

Nu regret absolut nimic din anii mei de Exil. Căci, acela care caută Adevărul, şi-l propovăduieşte in faţa omenirii, este destinat să sufere.

145

In lumea aceasta, sunt două categorii de oameni: oamenii de ieri şi oamenii de mâine.

Căreia, din aceste două categorii, aparţii, frate-le meu?

146

Căutaţi sfat dela cei bătrâni, căci ochii lor au privit in faţa anilor şi urechile lor au auzit vocile vieţii. Chiar dacă sfaturile lor nu vă plac, ascultaţi-i.

147

Nu fi asemeni celui ce stă la marginea focului şi-l priveşte stingându-se, apoi suflă zadarnic in cenuşa moartă. Nu renunţa la speranţă şi nici nu face loc disperări din pricina a ceea ce este deja trecut, căci, a boci cele de neintors, este cea mai mare slăbiciune omenească.

148

Eşti tu unul dintre acei scriitori care-şi ţine capul ridicat deasupra mulţimii, in timp ce creerul său e adâncit in abisul trecutului care-i plin de zdrenţe şi rebuturi ale generaţiilor trecute? Dacă-i aşa, tu eşti asemeni unei băltoace de apă stătută.

149

Nu DA geniului ci IA dela el. Numai astfel il vei onora. Nu jeli pentru el ci fi fericit şi bea adânc din inţelepciunea lui. Numai astfel ii vei plăti tributul pe care-l merită.

150

Invaţă cuvintele inţelepte ale inţelepţilor şi aplică-le in propia ta viaţă. Trăeşte-le, dar nu face teatru recitându-le, căci acela care repetă ceea ce nu inţelege, este asemeni asinului incărcat cu o desagă de cărţi.

AM VREA SA VA IERTAM...

Ehei, năluci!
părea c'aţi triumfat din nou,
in luna lui Cuptor,
cu gloatele venind din răsărit...
Dar n'a vrut Dumnezeu din cer
să vă'nfruptaţi
din suferinţa neamului rănit...
Tovarăşii v'au alungat la rândul lor,
ca pe slugoi,
să rumegaţi asupra libertăţii, in exil...
şi-atâţia «patrioţi» neghiobi
ce-au stat indiferenţi, deoparte,
s'au bucurat,
sau chiar au tras şi ei
alături cu duşmanul,
in noaptea Sfinţilor Bartolomei...
trezitu-s'au prin inchisori,
pe la Canal,
prin lagăre de concentrare...
să aibe timp să mediteze la destinul
ce-l pregătiseră
Mişcării Legionare!

De-aceea, după voi nu a plâns neamul,
atuncea când v'au strâns intre curele,
tovarăşii cu care-aţi pactizat
şi v'au svârlit zâmbind
după zăbrele...
Nici-o suflare'n Ţară
nu s'a cutremurat
in faţa-atâtor patimi,
când v'au inchis, bătut...
sau v'au «reeducat»...
căci Ţara'ntreagă pentru voi
nu mai păstrase lacrimi!...

O, voi din inceputuri purtaţi vina...
Când la semnalul lui Codreanu din Dobrina
aţi ripostat cu silnicie
şi cu teroare,
cu inchisori
şi cruci legionare...
In timp ce peste Nistru'n răsărit
se pregătea prăpădul ce-a venit...

Din mii de trupuri schingiuite legionare,
din miile de gropi ce ne-aţi săpat,
privim cum v'a bătut Domnul de tare
şi vă iertăm
de tot ce-am indurat...
Că ne-aţi bătut la tălpi ca pe pungaşi,
că ne-aţi purtat in lanţuri ţara'ntreagă,
că ne-aţi inchis alături de ocnaşi...
Când pentrucă voiam să salvăm Neamul,
ne-aţi pus la zid,
ne-aţi umilit
şi ne-aţi ucis,
Noi vă iertăm, căci poate...
aşa fusese scris!...

Dar pentru groapa ce-aţi deschis-o naţiunii,
pentru trădarea
şi umilirea-atâtor gloate
Am vrea să vă iertăm...
dar nu se poate!...

(Prin Mlaştini şi Furtuni, pag. 56)

"UN CURS INTERESANT"

de Traian POPESCU

Citim cu surprindere, în Micro Magazin Nr. 84 din 1 August 1979, care apare la New York sub conducerea Domnului Marius Ligi, editorialul intitulat "Un curs interesant", pe care-l reproducem.

BULK RATE - U.S. POSTAGE PAID
L.I.C., New York, PERMIT No. 733

Cel ce contestă adevărurile Bibliei este un contestator al Divinităţii! -LUPTAŢI CONTRA ATEISMULUI!

MICRO MAGAZIN

APARE BILUNAR $1.00

VOL. 84
20 PAGINI

Pentru prima dată în U.S.A. şi CANADA: Un magazin în LIMBA ROMÂNĂ

NEW YORK 1 AUG. 1979 Nr 84 ANUL 7 (7th YEAR) | REDACTOR Marius LIGI

MICRO MAGAZIN: 27-04 CRESCENT ST. ASTORIA, N.Y. 11102. Tel. (212) 728-5210.

UN CURS INTERESANT

Un ziar din New York ne informează că un grup de profesori au propus Ministerului american al Educaţiei introducerea unui nou curs în programele analitice. Este vorba de un curs de Istorie a celui de-al doilea război mondial.

Ideea a luat naştere în urma rulării filmului de mare succes Holocaust, care înfăţişează ororile şi crimele împotriva umanităţii petrecute în Europa înainte şi în timpul acestui război. Cursul avea menirea educativă în sensul ca generaţiile tinere să-şi dea seama nu numai de acţiunile militare distrugătoare, dar şi de consecinţele acestui război. Proiectul a fost găsit interesant.

Cum orice proiect poate avea şi lacune, sugerăm să nu lipsească din acest curs următoarele teme de predare:

1. pregătirile şi acţiunile hitleriste pentru exterminarea populaţiilor evreeşti, care au dus la uciderea a peste 6 milioane de suflete; 2. contribuţia dată acestor acţiuni de către grupările teroriste şi extremiste de dreapta din Europa, care au copiat sistemele naziste în ţările respective; 3. la capitolul consecinţe să se arate acţiunile postbelice de reînviere a nazismului şi antisemitismului în Europa şi America, acţiuni la care asistăm şi în ziua de azi; 4. tot la capitolul consecinţe să se introducă tema: crearea unui al doilea Holocaust de către regimurile comuniste care au copiat sistemele naziste de persecuţie în ţările pe care le conduc reînviind orori, crime împotriva umanităţii şi persecuţii împotriva populaţiilor paşnice doritoare de a se putea bucura de drepturi umane; 5. la aceste cursuri să fie invitate a ţine prelegeri persoane care au asistat la ororile naziste şi comuniste; 6. combaterea de la catedre a continuării acţiunilor comuniste şi de tip nazist din Europa şi America, reînviate azi de cei care au găsit ospitalitate în ţările libere; 7. demascarea tuturor celor care incită la acţiuni de ură de rasă, cel mai josnic sentiment al civilizaţiei moderne.

Marius LIGI

CHARTERE in ROMANIA

Spunem — cu surprindere — pentrucă pe Domnul Marius Ligi, evreu de prin părţile orientale ale Europei, îl credeam un om de bunăcredinţă, dispus să contibue sincer la înţelegerea dintre oameni şi naţiuni şi la convieţuirea lor pacifică.

Editorialul reprodus ne dovedeşte însă contrariul, prin setea talionică de răsbunare, pe care o ascunde şi o aţâţă.

Iată despre ce e vorba.

Nişte profesori americani, probabil coreligionari ai Domnului Marius Ligi, au intervenit recent pe lângă Ministerul American al Educaţiei cu scopul de a cere să se creeze în scolile americane — pentru moment — un curs special de Istoria celui de al II-lea războI mondial,

> *"pentruca generaţiile tinere să-şi dea seama, nu numai de acţiunile distrugătoare, ci şi de ororile şi crimele împotriva umanităţii, petrecute în Europa înainte şi în timpul acestui răsboi"*,

scrie Domnia Sa.

Dealtfel se pare că e vorba de o nouă presiune sionistă mondială căci ne soseşte ştirea că şi Asociaţia Profesorilor Evrei din Franţa a cerut ca şi în şcolile franceze să se predea ore de explicaţii asupra crimelor naziste şi în special despre moartea celor şase milioane de evrei.

Lăudabil, pentru a elimina în viitor asemenea "orori", pe care nici o comunitate umană nu trebue să le aprobe, să le patroneze, sau să le provoace prin exclusivismul ei rasial.

Mai mult, grijuliu Domnul Marius Ligi — *"orice proect poate avea lacune"*, se simte obligat să elaboreze un fel de program analitic al cursului, fixând în *"şapte"* capitole generale, materia ce trebue predată.

Toate însă, atât propunerea profesorilor americani cât şi sugestiile Domnului Marius Ligi sunt provocate de vizionarea *"filmului suferinţelor evreeşti — HOLOCAUST* — şi nu de umanitarismul Domnilor Lor. Dealtfel Domnul Marius Ligi o mărturiseşte el însuşi *"idea a luat naştere în urma rulării filmului de mare succes — Holocaust* —, dar nu aminteşte nimic de alte Holocauste, tot atât de oribile şi condamnabile: Rusia revoluţiei leniniste şi staliniste între 1918-1935; Katyn; retragerea trupelor române din Basarabia şi Bucovina de Nord, după ultimatumul sovietic din 1940, cu crimele evreilor localnici împotriva ofiţerilor şi soldaţilor români care aveau ordinul să nu răspundă şi să nu se apere; acela al Românilor din Transilvania de Nord după "arbitrajul" dela Viena, când evreii unguri au întrecut în cruzime, zel şi ferocitate, pe descendenţii direcţi ai lui Atila; bombardamentele cu fosfor ale englezilor la Bremen, Hamburg, Berlin şi alte localităţi din Nordul Germaniei; Bombardamentele aliate — covor şi "tief fliegers" — practicate în Germania şi România ,cu zecile de mii de victime provocate, Dresda; vinderea de Aliaţii învingători-Rusiei Sovietice a Europei de Est, cu zecile de milioane de victime nevinovate: femei bătrâni, copii; regimul Anei Pauker, evreica roşie — instalat în România după 1944 şi sutele de mii de victime nevinovate ale politiei "speciale evreeşti" instaurată de ea şi apoi de partidul comunist; Hiroshima; Nagasaky; Palestina; Korea; Viet-Nam; populatiile albe din Africa, etc.

Se vede că efectul psihologic cu filmul unicului Holocaust acceptat în cel de al doilea rasboi mondial, pe care-l revendică evreii, a fost contrar scopurilor nemărturiiste ale internaţionalei sioniste, ceace l-a determinat să recurga la asemenea "manevre educative" pentru salvarea şi continuarea privilegiilor create, căci în acest an se pare, toate "despagubirile" impuse Germaniei şi material şi legal, trebue sa ia sfârşit, ceace nu le convine, gândindu-se să prelungească la infinit mana cerească primită prin aceste sancţiuni.

In Romania se spunea "urciorul nu merge de multe ori la apă" şi aşa s'a întamplat şi cu pretinsul Holocaust evreesc.

Cu trecerea anilor, adevarul a început să iese la lumină.

Cercetători englezi, americani, francezi, spanioli, etc., framântaţi moralmente şi omeneşte de "fărădelegile" care apăsau un popor cu incontestabile merite în istoria lumei, au început să scormonească arhive, date, documente, mărturii şi rezultatul — normal — este cu totul altul decât cel al dictonului latin "VAE VICTIS" impus Morghentauic învinşilor.

Poporul german, disciplinat şi solidar, a considerat rezultatul celui de al II-lea răsboi mondial, ca pe o fatalitate istorică.

Cu demnitatea şi resemnarea care-l caracterizează a acceptat fără murmur toate pretenţiile învingătorilor — în prim rând Israelul, Israeliţii şi Rusia Sovietică, plătind înzecit toate sumele care i-au fost fixate ca despăgubiri.

Acest comportament neverosimil, logic a deschis noi apetituri nesăţioşilor beneficiari, mai ales că situaţia economică a Germaniei în lume astăzi este dintre cele mai de invidiat şi teritoriul Republicii Federale Germane e din nou invadat de pretinsele victime, care nu pricep ce mai caută acolo, dacă nemţii i-au căsăpit aşa cum pretind?

Astfel, de curând, scriitorul britanic Richard Harwood a publicat în "Historical Review Press" (23 Ellerker Gardens, Surrey, T.W.10 G.A.A. - Anglia) o broşură sub titlul *"Did Six Million Aeally Die?"*. (Este o realitate omorârea a 6.000.000?), în care între alte probe şi argumente contra acestei afirmaţii sioniste, publică la pag. 19 harta Reichului German şi tărilor limitrofe, în care apar însemnate — cum se poate vedea în clişeul reprodus alăturat — cele 20 de lagăre de concentrare germane din epoca celui de al 2- lea răsboi mondial: 1 în Olanda, 1 în Franţa, 10 în Germania (inclusiv Austria şi Protectoratul Boemiei) şi 8 în Polonia.

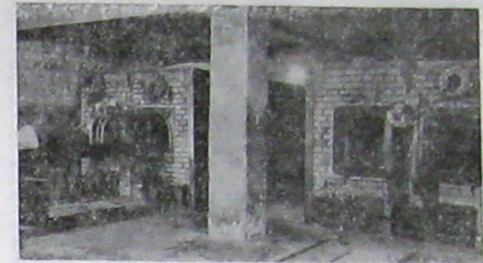
"Coincidenţă", câmpurile aşa zise ale morţii, sunt NUMAI acelea semnalate în zona de ocupaţie sovietică din Polonia.

Cum ardiau pretinsele cuptoare şi camere de gaz dela Auschwitz-Birkenau la sfârşitul răsboiului.

Trei aspecte ale crematoriului dela Auschwitz-Birkenau — reconstruite de polonezi sub controlul sovietic. Turnul cel mare nu are nicio legătură cu pretinsele cuptoare.

Cum se face că în celelalte 12 n'au, fost istalate instrumente de eliminarea în masă a evreilor — cuptoare şi camere de gaz —, lăsând odioasa sarcină numai în seama celor instalate pe teritoriul polonez controlat de sovietici şi ovreii tovarăşi de drum în acea epocă?

Răspunsul ni-l dă lucrarea lui Wilhelm Stäglich, apărută de curând cu titlul "Der Auschwitz Mithos-Legende oder Wirklichkeit" (Miturile Auschwitz-ului, Legende sau Adevăr) Grabert Verlag Tübingen, unde atât crematoriul lagărului Auschwitz cât şi camerele de gazificare fotografiate, sunt "reconstrucţii" după răsboi făcute de polonezi sub controlul sovietic.

Probabil, interesul comun al sovieticilor şi al ovreilor, primii, de a minimiza ororile dela Katyn şi gulagurile lor al doilea, de a obţine sumele destinate creării Statului Israel — a provocat "exagerarile" relatărilor din literatura şi filmele anti-germane bazate pe "suferinţele poporului ales", care au împânzit planeta în acest timp.

Cu lux de amănunte, date, mărturisiri ale americanilor adevăraţi care au participat în procesul dela Nûremberg, în care peste 75 % dintre, anchetatori, avocaţi ai acuzării, judecători, martori sau informatori erau "proaspeţi" americani proveniţi din evreii din Germania şi Europa Orientală refugiaţi în America în cursul celui de al doilea răsboi mondial, autorul arată torturile la care acuzaţii nazişti au fost supuşi pentru a li se smulge declaraţiile acuzatoare, încat unul dintre judecătorii americani WENERSTURM şi-a dat demisia întorcându-se în USA, denunţând printr'o declaraţie în Chicago Tribune, în zece puncte motivele acestei demisii, în care desvălue cele afirmate mai sus.

Domnul Marius Ligi, implinind consemnele forţelor oculte superioare ridică sabia contra dreptei universale, incitând în programul analitic al cursului — propus universitatilor americane — la deschiderea unui nou proces "gen Nuremberg", îndreptat contra patrioţilor care de zeci de ani caută să atragă lumii atenţia asupra primejdiei comunismului vehiculat de judaismul mondial.

Iată ce spune: "să nu lipsească din acest curs urmatoarele teme de predare":

- Capitolul 1: *Pregătirile şi acţiunile hitleriste pentru exterminarea populaţiilor evreeşti, care au dus la uciderea a peste 6 milioane de suflete.*
- Capitolul 2: *Contribuţia dată acestor acţiuni de către grupările teroriste şi extremiste de dreapta din Europa, care au copiat sistemele naziste în ţările respective.*
- Capitolul 3: *La capitolul consecinţe să se arate acţiunile postbelice de reinviere a nazismului şi antisemitismului în Europa şi America, acţiuni la care asistăm şi în ziua de azi.*
- Capitolul 6: *Combaterea de la catedre a continuării acţiunilor comuniste şi de tip nazist din Europa şi America reinviate azi de cei care au găsit ospitalitate în ţările libere.*

Harta Europei, cu repartiţia pe ţari a "Holocaustului" ovreesc, totalizând cele 6.000.000 *de victime (!).*

De 39 de ani, aceşti patrioţi cer dreptate pentru ţările lor vândute inconştient şi criminal la Yalta, Teheran, Moscova, Postdam, Helsinki, Belgrad, şi prin activitatea lor în exil, vor să lămurească opinia publică mondială asupra nedreptăţii făcute neamurilor lor.

Originar din Romania, unde nu a dus-o rău, ştie foarte bine că, nici Holocaustul a 300.000 de evrei în Romania — pretins de sionism — reprezentand aproape o treime din populatia evreiască, oficial înregistrată de statisticile Regelui Carol al II-lea, cum indică clişeul de mai sus şi nici "dreapta" română la care se referă insidios Domnia Sa, nu au nimic comun cu asemenea fantasmagorii născocite de minţile întunecate de rasismul odios pe care evreii îl practică, deşi îl combat la celelalte popoare, capitolul 7 din menţionatul editorial cere: "*demascarea tuturor celor care incită la acţiuni de ură de rasă, cel mai josnic sentiment al civilizaţiei moderne*".

Răspuns la capitolul 2 şi 3 din programul Domnului Marius Ligi reproducem harta Europei publicată de revista hitleristă "Volk und Reich" caetul Nr. 7 din 1941, pe care harta României de atunci apare marcată cu — secera şi ciocanul şi data Januar 1941 —.

Revista "Volk und Reich" (1941) — *unde rezistenţa legionară din Ianuarie* 1941 *este marcată de hitlerişti ca... revoluţie comunistă.*

Domnia Sa poate îşi aduce aminte că la acea dată Generalul Antonescu s'a răsvrătit împotriva Statului Naţional Legionar Român, decretat la 6 Sept. 1940, prin voinţa unanimă a Poporului Român, şi sub conducerea sa.

Legionarii au apărat pe baricade drepturile încălcate la instigaţia — ovreimii şi a partidelor politice — declaraţiile lui Matatias Carp — şi rezultatul ar fi fost altul pentru ţara românească dacă trupele germane aflate în Bucureşti în trecere spre Sud, nu ar fi luat, din ordinul lui Hitler, partea Generalului Antonescu.

Realitatea este că rezistenţa legionară din acele zile a fost o încercare a dreptei de a frâna amestecul hitlerist acea epocă şi nu revoluţie marxistă cum tendenţios o preprezintă nemţii dela "Volk und Reich".

Cele 80 de victime ovreeşti, majoritatea franctirori şi provocatori prinşi în flagrant delict, nu reprezintă nimic în raport cu zecile de mii de victime legionare întemniţate şi apoi exterminate, cu ordinul Mareşalului Antonescu "se vor reabilita post mortem", în cruciada anti-comunistă începută de acesta la 21 Iunie 1941, în timp ce şefii lor refugiaţi în Germania "ca invitaţi de onoare ai Führerului german" au fost închişi în lagărele dela Buchenwald, Sachsenhausen şi Dachau, alături de coreligionarii Domnului Marius Ligi.

Acestea erau adevaratele raporturi dintre "dreapta" românească şi Hitler.

In ceace priveşte "aţâţările" rasiste la care se referă Domnul Marius Ligi, în ultimul capitol al programului analitic preconizat, constatam că Domnia Sa, cu o seninătate judaică ,se face că uită că Israel, ca popor şi apoi ca Stat, e cunoscut din antichitate şi până astăzi, ca cel mai resist popor, mai intransigent în drepturile ce-şi arogă, exclusivist până la demenţă, izolându-se totdeauna de me-

23 AUGUST 1944 SI PROCESUL MANIU

de Adrian CHINTESCU

N anul 1947 am citit în fugă procesul intentat de comunişti lui Iuliu Maniu, preşedintele Partidului Naţional-Tărănist. Cum în România de atunci o confuzie generală domina evenimentele în *aşteptarea salvării* de către Anglo-Americani, toţi considerau această sinistră înscenare ca un episod trecător, normalizarea situaţiei fiind o quasi-certitudine.

Recitind acum, după 33 ani, minuta procesului şi ţinând seama şi de cele petrecute în acest răstimp, putem trage concluziile cele mai obiective asupra lui Iuliu Maniu, precum şi a oamenilor ce-l înconjurau în acea vreme.

Iuliu Maniu vroia să scoată România dintr'un război care i se părea pierdut pentru forţele Axei. Spera totuşi, în urma unor promisiuni formale făcute de agenţi britanici (col. Bokchal şi col. Decastelcim să asigure României *independenţa, respectarea frontierelor* şi un *regim interior democratic*, bazat pe sufragiu universal, fără amestecul marilor puteri în treburile interne ale ţării (conform declaraţiei Molotov din ....).

Armistiţiul dorit de Iuliu Maniu, paralel celui iniţiat de către Mareşalul Antonescu sub o formă logică şi în sensul apărării intereselor naţionale, a fost grăbit şi ratat de cei care roiau în jurul lui şi-i căpătaseră încrederea; dar care erau deasemenea în înţelegere ascunsă cu cei care roiau în jurul Palatului regal şi palatului Mogoşoaia, unde ginerii lui Barbu Stirbey erau total influenţaţi de "*Inteligence Service*".

Astfel, adevăraţii autori ai Actului dela 23 August 1944 au fost numeroşi, chiar dacă intenţiile ascunse erau diferite:

— **Fostul rege Mihai**, *din ignoranţă*.

— Curtea sa, în frunte cu generalii Sănătescu, Aldea, Ionescu Emilian, Racovitză şi Const. Niculescu, Baronul Stârcea şi Mircea Ioanitiu, *din linguşire şi lipsă de patriotism* (*).

—Politicienii diverselor partide istorice, cuibăriţi în Ministerul de Externe: Grigore Niculescu-Buzeşti, Const. Vişoianu, Creţeanu, Pogoneanu, etc., *din interese pur particulare, dorinţă de parvenire şi ură împotriva Mareşalului.*

— Comuniştii infiltraţi în anturajul Palatului: Emil Bodnăraş şi Lucreţiu Pătrăşcanu, *din umilitoare supunere intereselor sovietice şi-ale unui partid comunist român inexistent*. Aceştia din urmă au fost adevăraţii organizatori ai loviturei de stat, cu ajutorul celorlalţi, simple unelte în mâinile lor.

Iuliu Maniu şi Const. Brătianu se pare c'au ignorat ceeace s'a petrecut la Palat, asociindu-se Actului dela 23 August "*post festum*", numai pentru a marca prezenţa partidelor politice în acest moment de răscruce a istoriei. Eroare fundamentală de care nu şi-au dat seama decât mai târziu, când soarta ţării fusese pecetluită. Prin lipsa lor de fermitate, au compromis întregul trecut al partidelor pe care le conduceau. Acceptarea acelui act de violenţă şi abuz de putere a dat gir unei acţiuni anti-naţionale şi-a confirmat trădarea celor care duseseră tratative pe socoteala lor.

Operaţia dela Palat a fost conjugată cu decapitarea marilor unităţi de pe front, pentruca armistiţiul trădător să le găsească în incapacitate de a lua hotăriri capabile să se opună ordinelor venite dela Bucureşti. La o inspecţie făcută pe frontul din Moldova, singurii Comandanţi de Corpuri de Armată prezenţi la postul lor, erau gen. Potopeanu (la Văratec) şi gen. C. Stoenescu (la Copou-Iaşi).

Restul se aflau sau "*în concediu*", sau "*convocaţi*" de Statul Major. Armata a IV era în curs de schimbare de Comandant, iar Seful Etapelor, care avea sub comandă "*rezerva*", destinată să apere linia clasică "Focşani-Nămoloasa-Galaţi", fusese şi el chemat "*pentru ordine*", la Bucureşti. Curioasă slăbire a răspunderilor pe frontul unde se juca soarta ţării! Curioasă în perspectiva istorică, dar nu şi'n aceea a intereselor ce jucau ultimul act al trădării.

Cele ce-au urmat sunt cunoscute, din depoziţii şi documente. Erau dealtfel conforme "*dispoziţiilor Comandamentului Suprem Sovietic*", singurul acreditat de Aliaţii occidentali să impună României o rediţiune fără condiţii. (A se vedea Arhivele Departamentului de Stat american, anul 1944, pp. 135-136: textul integral al obligaţiilor impuse României, încă dela 28 Ianuarie 1944).

Până şi semnarea Armistiţiului la Moscova a fost întârziată de 20 de zile (până la 13 Sept. 1944), pentru a permite trupelor sovietice să "*libereze*" România şi să dezarmeze trupele române din Moldova. Armata de pe front, fără şefi, fără ordine precise, sub lovitura unei dispoziţii de "*încetare a luptei*" venită dela Palat, a devenit pradă uşoară pentru trupele sovietice care executau o ofensivă normală, neavând cunoştiinţă oficială de existenţa unui armistiţiu. Deşi puterea combativă a armatei române era redutabilă, iar rezervele intacte, a trebuit să plece capul în faţa unor decizii inconştiente.

Puţin după semnarea armistiţiului, Iuliu Maniu s'a simţit trădat, înţelegând eroarea făcută prin încrederea acordată anumitor personagii din propriul partid. A încercat să salveze ce mai putea fi salvat, luând anumite măsuri ce se impuneau la aceea vreme.

Dar tot ce-a întreprins era tardiv... Procesul ce i s'a intentat după aceea, ilustrează în mod elocvent buna sa credinţă faţă de "*promisiunile*" aliaţilor occidentali, lipsa lui de informaţii valabile, convingerea că "*democraţia*" va fi restabilită în politica ţării. Dar ceeace este mai grav, acelaş proces dovedeşte că oamenii săi de încredere, atât din ţară cât şi cei din străinătate, nu l-au servit cu loialitate, dându-i numai false iluzii asupra tratativelor şi deciziilor luate peste capul lui.

Cei din străinătate îl adormeau cu speranţe, iar o parte din cei din ţară s'au grăbit să "*cadă de acord*" cu regimul instalat de armatele Mareşalilor Malinovski şi Tolbukin. După instalarea trupelor sovietice în ţară, cei din străinătate, în special cei din Anglia şi din USA, îl tot amăgeau cu iluzia că "*Occidentalii ne vor salva*". Iluzie pe care a transmis-o tuturor fruntaşilor Naţional-Tărănişti la o întrunire din Oct. 1944, în sala Hotelului Continental, la care am asistat şi eu, întâmplător.

Deasemenea, Ion Mihalache, pe care l-am întâlnit de mai multe ori în casa Mihăescu, din strada Valter Mărăcineanu, m'a asigurat cu convingere că totul va intra în ordine în urma promisiunilor făcute de Anglo-Americani lui Iuliu Maniu. Şi nu era vorba de naivitate! Aceşti doi politicieni erau convinşi de adevărul celor spuse, pentrucă coreligionarii lor, expediaţi peste graniţă, îi informau intenţionat în acest sens.

Ceeace se petrecea însă în ţară era o realitate diferită: zeci şi sute de ofiţeri erau ridicaţi de Sovietici, fără ca autorităţile militare române să aibă cunoştiinţă de ceeace li se imputa şi fără să ştie măcar unde sunt încarceraţi.

Comisiunea de Armistiţiu, prezidată de gen. Vinogradov, dispunea de puteri discreţionare asupra Ministerelor ce executau condiţiile de Armistiţiu (art. 5-13).

Intervenind, în numele Ministerului Apărării Naţionale, pe lângă Ion Cristu, Preşedintele român al Comisiei de Armistiţiu, acesta mi-a confirmat de mai multe ori că este în imposibilitate absolută de a modifica dispoziţiile date de gen. Vinogradov şi de colaboratorii lui.

Pe plan politic intern, reorganizarea partidelor politice (Naţional-Tărănist, Liberal şi Social-Democrat) era împiedecată continuu de Ministerele dirijate de comunişti şi mai ales de Ministerul de Interne, condus de dl. Nicolae Penescu, fostul Secretar General al Partidului Naţional-Tărănist, devenit Ministru pentru câtva timp într'o formaţie ministerială extrem de compromisă cu marxiştii autohtoni.

De-altfel, dl. Nicolae Penescu şi-a făcut un renume nu numai ca Ministru de Interne sub un regim pro-comunist, dar şi prin declaraţiile făcute contra lui Iuliu Maniu în celebrul proces. Din aceste declaraţii gratuite, reies următoarele:

a — Iuliu Maniu era un dictator în partid.

— Iuliu Maniu nu ţinea seama de deciziile partidului.

— Contactele cu Occidentul erau făcute în secret, fără ca Delegaţia permanentă şi Secretarul General să aibă măcar cunoştiinţă.

— Reorganizarea tineretului universitar şi muncitoresc a fost împiedecată de dl Penescu, care a cerut suspendarea "*Cluburilor*" şi a "*Organizaţiei militare*".

— Biroul de presă al partidului Naţional-Tărănist, unde lucrau Bocşa Mălin şi Vasile Boldeanu, era considerat de dl. N. Penescu drept o *oficină conspirativă şi de spionaj*, care primejduia "*bunele relaţii cu Guvernul legal*", adică cel pro-comunist.

(*Urmează la pag.* 13.)

CERBUL CU RAMURI DE AUR

de Ovidiu VUIA

UN pom inflorit pe o margine de drum e văzut de poet ca un enorm policandru de aur, brațele unui suflet, ce arde cruce pe orizont, sau un potop de lumini, mireasă albă a primăverii, una din oglinzile cerului aprins pe pământ. Deci un pom inflorit poate fi policandru, suflet de om, mireasă a primăverii și oglindă a cerului.

Durerea artistului e să rămână neințeles, corespondențele lui căzând ca sămânțele pe un pământ neroditor, sterp și asa pomul inflorit să insemne numai profitul dus de fructele sale, ori mai rău una din piedecile in calea aceluia ce vrea să-și ridice peste el o casă cu etaj. Căci un pom tăiat are ceva din moartea omului decapitat și uscăciunea sa, miresme de cimitir. Din toate aceste motive, muritorul nu va ajunge la fericirea atât de mult dorită până nu-și va ști apropia corespondențele, lăsate lui moștenire de magnații sufletului, poeții.

Aceste gânduri imi treceau prin minte intr'o noapte cu lună plină, când covoarele groase de var lunar curgeau, ca lava de diamant topit pe grădinile in care părea că m'am rătăcit.

Am plecat de lângă un bazin plin cu apă albastră, încărcat cu foi și bibelouri de nenufar, podoabe ale cununilor nopții.

Acolo mi-a apărut acel cerb cu silueta svelta și picioare osebit de lungi, fragile. Neobișnuit la el erau coarnele ce-i impodobeau creștetul, bogate ca pomul inflorit dela care am pornit, drept muguri având cristale de nestemate, spărgându-și luminile in cioburi și străluciri de curcubee.

Am vrut să pun mâna pe el, să-l mângâi, dar l-am simțit foșnind mai departe, desfăcând fugi de catifea. De fapt intre noi era continuu o distanță ce n'o puteam invinge, el fiind totdeauna inainte, părând un gen de calauză a mea, al polenilor de jos, prin iarba călcată de picioarele mele.

Retrăind un fel de epopee, ași putea să spun că fiecare din intâlnirile ce-mi ieșeau in cale, sub semnul cerbului cu ramuri de aur, ar fi putut corespunde unei părți ale acesteia, unui cânt homerian.

In primul cânt m'am intâlnit cu un copil blond, jucându-se la o fântână aflată la o răscruce de drumuri, intr'o periferie a unui oraș de pustă. Copilul era ca un inger de Correggio, lipsit de aripi și plin de imala pământului in care incerca să ridice castele. Lângă el era cățeaua albă cu pete mari negre, una chiar pe bot și față, având ochii incălziți de bucuria celui ce știe să fie fidel: Piți. In curtea fără sfârșit, sală pustie, a cărei coloane și plafon il formau castanii inalți, alergările in cerc ale lui Piți, erau tururile de onoare, cu care iși intâmpina in strigăte de bucurie, stăpânul, simțit numai de ea. Această paradă a lui Piți era ca paloșul din poveste al lui Făt-Frumos, anunțând cu mult inainte celor dragi, sosirea lui.

In camerele inalte, având răceli de temnițí, domnea una din nopțile Nașterii Domnului, când copii, erau ingenunciați cu evlavie adâncă, in fața unui pom ridicat până in tavan, așteptând pe Moș Crăciun. Afară era un cer instelat, el insuși părând un brad uriaș, incărcat cu jucării și râuri cristaline. Intr'o noapte nu i-a mai fost frică de Moș Crăciun, ghicind, sub masca lui, după papuci și bratara de email, pe Nana, verișoara mai mare, deacea a indrăznit să smulga barba de pe obrazul bătrânului. N'a ințeles atunci dar, in bucuria acestei descoperiri, că Moș Crăciun nu există, a implântat de fapt un pumnal in inima acelui copil blond inger al lui Correggio, chemat copilăria sa.

Orice reconstituire s'a arătat neputincioasă, de-atunci Moș Crăciun rămânând un fel de papușă lipită cu clei și hârtie, alături de alți arlechini ai trecutului atârnați intr'o garderobă, ce nu mai există. Dureroasă a rămas această trecere, una din cele mai dureroase ale vieții sale, cu o intrebare ce nu l-a mai părăsit niciodată: "Unde esti tu, Moș Crăciun?"

In cântul al doilea cerbul cu ramuri de aur, mă duce intr'o țară, Sicilie imaginară, pe trupul căreia se văd imprăștiate mii de temple elene. Privite mai de aproape, aceste temple erau portalurile unor clădiri unde intram sfioși, urcând trepte largi de marmoră, in fruntea cărora stăpânea sub Muzeul de Științe Naturale, un ornic, Zeu al timpului, ajutat de un Cerber, care trăgea clopotul, la sfârșitul fiecarei ore. Pătrundeam intr'o Arcadie, păstrătoare a unor lumi cu totul noi, urmând să ne facă oameni, fii demni ai ei. După ani revenind pe aceste locuri, cu tristețile târzii ale adolescentului Gaudeamus igitur, am putut constata că nu era vorba de un templu, ci de o clădire cu coridoarele destul de strâmte, treptele nefiind din marmoră ci din piatră cu margini roase, ca un palton prea intrebuințat și că Cerberul care trăgea clopoțelul era un Silen imbătrânit, mâncat de podagră. Numai ornicul și-a păstrat silueta lui de odinioară, parcă mai statuar, mai stăpân pe toate, mai cinic.

Am dus pe acele coridoare o viață cenușie, una de care se plângea poetul doborât de nevroza: "Liceu — cimitir / Al tinereții mele — Pedanți profesori / Și examene grele... Și azi ma'nfiori / Liceu, — cimitir / Al tinereții mele!"

Pe profesori nu i-am iubit deși i-am respectat, neputând să accept cele scrise de unul din colegii mei, devenind mai apoi o Judă a nației sale. Iubirea n'a putut să infloarească intre noi fiindcă cerul vieții ne-a fost curând intunecat de nori grei și intunecosi. Ca și in Macbeth, popoarele s'au transformat in păduri mișcătoare, purtate de astădată nu de un ins ci de armate motorizate, pornite la o confruntare acerbă. La această masă a violenței au participat și mulți profesori de ai noștri, nu puțini dispărând fără urmă, ingropați in pământul stepei batută de herghelile cneazului Mazeppa, prezența lor nemaifiind intre noi decât ca o cruce.

Dar războiul modern a umplut și cerul cu păsările lui de fier, așa precum iși imagina Luca Signorelli, Apocalipsul. Ci acele zile de Apocalips numai erau un joc al fanteziei când noi le traiam aevea. Sirenele de alarmă, asemenea unor geamăte de groază rupeau seninătatea adolescenței noastre, fiind simfoniile tuturora, de Mozart.

Am trăit măcelul in paduricea orasului de lângă gară. Era aici un fel de Bois de Boulogne provincială, unde noi copiii ne găseam jocul in plimbările cu barca pe lacul sălbatec, in a cărui stufăriș de cele mai multe ori ne infundam, ca un transatlantic in icebergurile Groenlandei. Acolo intr'o zi de vară, 3 Iulie 1944, pe un cer senin, au apărut monștrii innaripați ai văzduhurilor aruncând bombele lor incendiare asupra noastră. Acolo in pădurícea Aradului, erau adunați numai oameni fără arme, in majoritate femei și copii. Acest lucru este bine să-l știe Istoria cei ce au săvârșit astfel de fapte, chiar dacă azi sunt invingători, trebuie să rămână inscriși in analele ei ca și ceace au fost, drept criminali. Atunci in acea inainte de masă absurdă am văzut lângă mine mame de-ale noastre cu picioarele tăiate, capete de copii aruncate lângă mușuroaie, ca'ntr'una din expedițiile armatelor lui Irod și trupuri sfârtecate ca in cel mai barbar sabat al Morții.

Mirosul de sânge al acelor zile imposibile și crude l-am regasit recent in paginile lui Leutreamont descriind faptele lui Maldoror. Nu uitați corespondența dintre inima poetului și viață.

Cantul III. Am supraviețuit acelor zile și oricât ar părea de necrezut in sufletele noastre a răsărit floarea speranței. Poporul intinzând ramura de măslin, era dornic de pace, de liniște. Desigur a fost o clipă de mare minciună fiindcă alungând un monstru, a venit in locul lui altul mai feroce. Și așa, țara a căzut intr'o totală robie babilonă, pe lângă avuturile noastre furându-ni-se femeile, copiii, nefiind crutați nici noi inșiși. România era ca un Samson pe mâna Dalilei, și ca și acesta a mai incercat odată să se ridice și să sfarme din temelii templul robiei. Oricât se va zice azi că acest Samson deslănțuit care era Tara, ar fi fost orb, s'a arătat singura posibilizate de a incerca să invingă a unui popor aflat singur, la o răspântie de destine. Atunci un crai al Ardealului, a devenit ales de tot românul, erou intregii națiuni, sfârșitul său in temnițele Sighetului, marcând răstignirea suferită alături de el, de intreaga țară românească.

Căci ce a urmat mai apoi a fost mai urât decât un coșmar, unul din coșmarele nu numai al noastru dar deacum al intregii omeniri.

Am fost prinși și aliniați in rânduri. Tăindu-ni se părul, ni s'au pus uniforme tărcate de pușcăriași pe umeri, trebuind să mărșăluim ca niște roboți, numai unul, cel ales, având dreptul sacrosant să gândească pentru noi toți.

Și mărșăluiam pe străzi de plumb, acoperișuri de fapt ale temnițelor unde părinții, erau reduși la viața intunerecului, a sobolilor, fără ochi și fără minte.

Păcatele lor? Imi amintesc de doi oameni anonimi sfârșiți in acele zile. Unul a fost profesorul meu de religie, un preot de o moralitate exemplară, dispărut intr'o zi dintre noi, fără să mai revină vreodată. Nu numai că a pierit in acele temnițí blestemate, dar călăii lui l-au lăsat fără mormânt uitând insă că acesta este ridicat ca un monument etern in inimile acelora care l-au iubit și n'o să-l uite niciodată.

Al doilea, este un alt profesor al meu, de chimie, ucis de o bandă de tâlhari, in timp ce se afla, pașnic, la sediul unui partid in care credea.

De ce s'au prăpădit acești doi profesori ai mei, cât și ceilalți mulți omorâti și schinjuiți? Păcatul lor mare a fost acela de a fi crezur in Om, in demnitatea și măreția lui. Dușmanii lor pregăteau o robie de stat unde muritorul este redus la un număr, descărnat de toate calitățile sale, juridic numite și drepturi sfinte ale omului.

Este aici un viitor ce se prevede și țărilor ce-și duc pe mai departe viata comodă, incalzită de oportunismul unei filosofii ieftine existențialiste, având o orbire completă fată de soarta lor de mâine.

Cant IV. Ca individ, omul a ajuns să se simta inchis intr'o colivie, granițele țării fiind de fapt grațiile unei temnițe uriașe.

Și atunci deodată mi s'a arătat cerbul cu ramuri de aur, eliberându-mă din celula sufocantă, mi-a pregătit evadarea spre alte zări mai depărtate.

Am ajuns parcă in fața unei biserici, inaltă ca o catedrală gotică, mai aproape asemănându-se cu Vatra Moldoviței a lui Petru Rareș. Era de-o frumusețe orbitoare această biserică pictată pe din afară, cu pridvorul alb din față. Intrând in lăcaș m'a mirat să constat că totul părea proaspat realizat, iconostas, strană, pereți, aratau ca abia ieșite din mâna meșterilor.

Mă aflam la hramul deci, al unuia din cel mai sfânt monument, unde insă spre surprinderea mea nu se găsea nimeni, singurătatea mânăstirii fiind adânc de dureroasă. De ce era oare părăsită această biserica nouă? Unde sunt plecați preoții și credinciosii ei, lăsând pustii aceste vecernii ale paradisului?

Am pătruns in chiliile ce se intindeau in jur, sperând că acolo voi găsi pe cineva, să-mi dea un răspuns.

Prima sală inaltă și ovală părea un muzeu, lipsit și el de vizitatori. M'a uimit să văd pe pereții acestei incăperi, ca intr'o istorie a Artelor, inșirate, mai toate capodoperele omenirii, in parte schimonosire și batjocorite. Imi amintesc c'am vazut'o pe Gioconda lui da Vinci cu mustăți iar pe Las Meninas a lui Velázquez, descompuse parcă erau proectate printr'o prismă, având ochii la ceafă și nasul la bărbie.

Mă apăsa această atmosferă de caricaturizare a Artei, deaceea m'am grabit să părăsesc bizarul muzeu. Am trecut prin lungi coridoare, intrând, coborând pe trepți in spirale de melc, intr'o altă sală, cu oglinzi negre, populată de o sumedenie de personagii, ce păreau moarte, de fapt statui de gips. Era reprezentat un enorm ospăț bachic de la care nu lipseau nici culorile galbene și violete ale lui Jane Avril, nici fuga de lut a unei Chermese de Rubens. Eroii erau inlănțuiti in spasmele celui mai adânc suspin al penetrației și al imbrățisărilor de Veneră goală, perechile nu rar fiind de acelaşi sex, iar cei rămași mai ales femeile, fără pereche, iși arătau lubric sexul.

Era curios să simt că aceste statui imprăștiau un miros, mai bine zis anumite miresme, ieșite ca fumuri din ochii strălucitori, robiți paradisurilor artificiale, sorbite din niște cupe, susținute pe brate de șerpi. Parfumuri cu irizări viorii transpirau aceste trupuri, căzute pe perini moi, de crizanteme.

Deasupra dela un perete la altul atârnau ghirlande de flori și fructe aranjate in stilul pompeian al logiilor lui Rafael, purtând pe o panglică de jerbă funebră, drept inscripție, intr'o repetare monotonă, aceleași versuri ale lui Rimbaud, dedicate lui Venus Anadyomene: "Les reins portent deux mots graves: Clara Venus; / —Et tout ce corps remue et tend sa large croupe / Belle hideusement d'un ulcere a l'anus."

Și tot acest banchet era dănțuit intr'un ritm de rock-and-roll, șocat de un joc de lumini colorate, pe un mormânt gigant de piatră pe care am putut citi: "Aici doarme Dumnezeu și fiicele sale Morala și Fecioria, ucise de noi, mesagerii revoluției sexuale ai secolului."

Cânt VI. Ieșisem in curte turmentat și chinuit de ultimele mele intâlniri. Imi era clar privind in urmă că părăsisem o lume in care omul este cu totul robit, pentru a ajunge intr'alta unde există doar libertatea până la prostituare a trupului, la spirit negândindu-se nimeni.

Simteam nevoia imperioasă să părăsesc aceste locuri: biserica nouă de mai inainte se transformase in câțiva bolovani mari, ceace trebuă să reprezinte pentru ei o biserică, la porțile ei cersind Woyzeck ingânând litanii de Alban Berg.

Uitându-mă in jur, vedeam ca sunt intr'un fel de fund de crater, de la mine netrecând niciunde și nicăeri nicio cărare. Și fiindcă de data aceasta nu eram intemnițat, puteam singur să-mi croiesc un drum, luându-o direct prin pădure pe culme in sus.

Inaintam cu greu, totuși drumul se infiripa cât de cât.

Ajung insfârșit intr'un luminiș, unde constat că nu sunt singur, la capătul acestei păduri, de unde incepea un arcuș de munte, fiind și alți semeni de ai mei. Privindu-i atent, observai că săpau stânca goală cu palmele și intrebându-i ce fac mi-au spus că-și fac loc spre vârful muntelui. Vroind să afla pe cine caut eu, abia atunci văzand că cerbul cu ramuri de aur dispăruse de mult de lânga mine le-am mărturisit că sunt pe urmele lui, ale cerbului.

M'au asigurat că-l voi găsi, acolo sus, pe piscuri, in grădinile bunului Dumnezeu, care este și el acolo, nefiind mort după cum zic fariseii sufletelor.

Credința lor era atât de puternică incât am inceput și eu alături de ei să sap cu mâinile in stâncă, acea cărare spre inăltimi, cu convingerea că suișul Golgotei noastre va avea un sfârșit al apoteozei, de lumină.

Unul imi spuse că el vede acolo sus coarnele cerbului meu. De fapt ceace mi-a arătat era constelația Pleiadelor. pe cerul Nopții.

Epilog. Dis-de-dimineața se ivea in cețurile lăsate până lângă gleznele noastre pătrunse de frig. In curând se va ridica și soarele, imprăștiind toate negurile, purtându-ne in ziua plină, ale cărei juguri și vârteje, vor incerca sa ne abată de la amăgirile dureroase ale vieții.

Din partea mea cred că nimic din ceace am trăit n'a fost vis, nici chiar cerbul cu ramuri de aur.

Ovidiu VUIA

---

23 AUGUST 1944 SI PROCESUL MANIU

Toate aceste acțiuni in țară și străinătate, contrarii inițiativelor lui Iuliu Maniu, au impiedecat reorganizarea partidului și constituirea unei rezistențe capabilă să se opună comunismului acaparator, care a adus România in sclavie.

Iuliu Maniu a fost condamnat și incarcerat la 74 de ani, unde a și murit. Partidul Național-Tărănist a fost desființat, iar membrii lui, rezistenți contra ocupației comuniste sau colaboratori ai acesteia, au fost arestați, judecați și internați. Toți de-avalma! Mulți și-au sfârșit zilele in temniță, măcinând ani de-arândul erorile unora și mișelia altora din propria lor organizație politică...

Astfel, din greșelile unor politicieni ambițioși și lipsiți de scrupule, România democratică a dispărut in noaptea de 23 August 1944. De atunci, Partidul Comunist, având doar 800 de membrii in 1944, conduce țara, adus la putere in 1947 de către cei ce l-au ajutat direct sau indirect. Relațiile cu Puterile Occidentale nu sunt — cum n'au fost niciodată — dirijate de politicienii partidelor istorice de odinioară, ci de regimul comunist, care profită din plin de climatul creat prin "*politica de destindere*" sau cea a "*coexistenței pacifice*".

A urmat, in 1976, Actul dela Helsinki, care constitue recunoașterea "*statu-quo*"-ului dela Yalta și Postdam, precum și-a conspirației de pace dela Paris. Ar trebui să se amintească mereu că la stabilirea acestei situații nefericite pentru România și poporul nostru au contribuit in mare măsură și cei care au făcut pasul dela 23 August 1944, politicienii unei epoci care ar fi avut nevoie de o mână de oameni de caracter și curaj.

Vinovații acestui mare cataclism istoric, liberi in acest Occident, uitând cu ușurință suferințele unui popor care agonizează, incearcă mereu să impună viziunea pretențiilor și ambițiilor lor *ca și cum ei pot oricând face și desface soarta neamului.*

Să se ințeleagă odată pentru totdeauna că acești cioc'i ai poporului român trebuesc eliminați definitiv din viața politică a neamului, impiedecați de a mai face rău, așa cum au făcut, in imprejurările cunoscute, la 23 August 1944.

* * *

Rândurile de mai sus sunt scrise in intențiunea de a deștepta exilul, de a-l mobiliza pentru a lupta neprecupețit până la eliberarea țării.

Alții după noi vor urma și vor crea condițiile de viață liberă intr'o Românie conștientă democratică, unită și prosperă.

Adrian CHINTESCU

(*) La Roumanie dans l'engrenaj, Nicoletta Frank.

COMUNISMUL FARA MASCA

JIM JONES SI "TEMPLUL POPORULUI"

de Alex. SANDULESCU

N luna Noemvrie a anului trecut (1978) congresmanul american (California) Leo Ryan, a fost asasinat în Guyana, împreună cu o parte din echipa care îl însoțea.

El fusese acolo într-un fel de anchetă în urma unor multiple reclamații și sezizări asupra Coloniei "Templul Poporului".

Colonia (sau "Comuna") fusese strămutată acolo către sfârșitul anului 1976 din San Francisco și număra peste 1.000 de membri (adepți), toți excusiv de cetățenie americană.

În aceeași seară, după asasinarea congresmanului Ryan, liderul Coloniei "Templul Poporului" pe nume Jim Jones (care tot el a ordonat asasinarea omului politic american), a dat semnalul de "sinucidere" a membrilor Coloniei și majoritatea au fost siliți să soarbă din cupa cu otravă (iar cine s-a opus i s-a tăiat beregata sau a fost împușcat).

Astfel a doua zi dimineața sub Pavilionul din centrul "comunei" "Templul Poporului", din jungla Guyanei se puteau număra 912 cadavre (inclusiv al bestiei de lider Jim Jones), o imagine dintre cele mai sinistre, ca și istoria acestui "Templu".

Episodul a fost atât de oribil, încât cunoscându-l, nu-ți rămâne altceva de făcut decât "să vomiți și să plângi", cum s-a exprimat un jurnalist american.

* * *

O presă candidă de aici și în general cu un spirit de opinie precară, a trecut în revistă faptele succesiv, cu declarațiile unora dintre martori între ghilimele, și mai mult sau mai puțin, cam atât. Cu mici excepții, comentariile jurnaliștilor, aproape că lipsesc.

In general în presa americană "Reverend" Jim Jones a fost calificat drept un "umanitarist" (?", care a degenerat în "egomaniac și paranoic" (?), fenomenul plutind ca o enigmă, ca ceva bizar, ceva aproape fără comparativ. Rămân interesante comentariile psihologilor, din punctul lor de vedere și se relevă doar un singur comentator Lance Morrow, care a înțeles ceva mai mult și a văzut în fenomenul din "Jonestown", miniatura marilor sisteme totalitare, printre care și cele construite pe fundațiile marxiste.

* * *

Jim Jones a fost marxit. Deci tot sistemul pe care el și-a fundamentat constituirea și organizarea așa numitului "Templul Poporului", au fost ideile lui Karl Marx.

Karl Marx a fost satanist. A fost Dracul pe pământ. El însuși, într-un lung poem pe care l-a scris, s-a identificat cu... Lucifer!

Karl Marx a avut trei fete, dintre care două s-au "sinucis".

Jim Jones când și-a condus, prin ordin, adepții la moarte, a numit fenomenul" sinucidere revoluționară".

Karl Marx a aruncat în lume sămânța unor idei draconice, monstruoase. Ideile lui au condus popoare întregi în sclavia roșie, în care se zbat și astăzi. Este sămânța lui Satan!

* * *

Ca unul care am trait 30 de ani sub regim comunist (marxist) în România, citind relatările terifiant de scabroase și lugubre asupra Comunei din Jonestow, m-a uimit nu coincidența ci o *identitate perfectă de paralelă* între "Colonia" lui Jim Jones și comunismul mondial, asa cum se desfășoară el în realitate.

Iată faptele:

1. Jim Jones *s-a substituit la creiarea și conducerea unei organizații sociale*. El și-a mascat intențiile criminale substituindu-se în "pastor", în "binefăcător" sau "om politic" (la Primăria din San Francisco).

— Comunismul deasemeni se substituie la conducerea popoarelor. O echipă de tâlhari (de briganzi) pun mâna pe puterea politică prin lovituri de Stat, insurgente, revoluție — într'un cuvânt prin vărsare de sânge. Peste tot au venit la putere *prin teroare, substituindu-se în "numele poporului"*. Semnalăm o excepție cu Țările din Estul Europei, care au fost oferite pe tavă Rusiei bolșevice de către cinicul de Churchill și senilul de Roosevelt. O altă excepție este cazul Statului Chile unde comuniștii au venit la putere prin alegeri libere. Alegerile le-au câștigat însă prin propagandă mincinoasă (cu bani pompați pe sub ascuns de către Rusia și comunismul mondial). Țara Chile a fost însă salvată de către un grup de bravi soldați onești și de curaj. Și astfel capul nucleului comunist fiind tăiat (ca tenia) n-a mai putut regenera și frumoasa Țară Chile, înflorește din nou și poporul respiră liniștit.

2. Jim Jones *și-a ucis adepții*, printr-un simulacru de "*sinucidere* revoluționară" (după ideile lui Satan (Karl Marx).

— K. Marx (Satan - Lucifer) *și-a ucis două fiice*, după ce le-a abuzat sexual simulând pentru fiecare o "*sinucidere*".

3. După terminarea studiilor universitare Jim Jones *a fost pastor* la Biserica Methodistă din Indianapolis, pentru scurt timp.

— Stalin, unul din corifeii de vârf al comunismului, *a fost seminarist*, pentru scurt timp.

— Jim Jones *nu a fost iubit* de enoriașii săi care îi aruncau pisici moarte în biserică.

— Stalin *nu a fost iubit* de colegii săi. Un preot din Basarabia, fost coleg de Seminar cu Stalin, mi-a relatat că Stalin nu avea nici-un prieten între colegii de Seminar. Era ursuz și mereu eliminat din Școală. Colegii îl detestau.

4. In anul 1954-5 Jim Jones strânge bani pentru a-și construi propria lui biserică. Strânge bani vânzând maimuțe (?) deși sursele principale care au fost *ilicite* (rămân încă necunoscute).

— Comunismul a ajuns la putere în Rusia (prima țară comunistă din lume) datorita unor *subvenții ilicite*, mergând până la Kaizerul Germaniei (?) care ajutându-i pe comuniști, vedeau Rusia Țaristă slăbită (Raționament fals).

5. In anul 1956 Jim Jones constituie primul "Templu al Poporului" în Indianapolis, adoptă opt copii, ajută pe cei în nevoie să-și găsească servicii, servește supă de pasăre la săraci. Face cele mai ademenitoare promisiuni pentru viitor. Este *momeala*, este nada cu care își adună victimele de mai târziu.

— Comuniștii (când au venit la putere, cazul României) au făcut reforma agrară (au dat pământ la țărani — pe care i-au luăt mai târziu) și făceau mereu *promisiuni mari*, prezentând societatea comunistă, ca pe ceva paradisiac.

Și într'un caz și în altul, propaganda joacă un rol major. O *propagandă mincinoasă*.

6. In așa pretinsa biserică "Templul Poporului", proaspăt înființată, Jim Jones creiază un *comitet de anchetă*, care avea rolul să stabilească cine era împotriva lui.

— Comuniștii, deindată ce se instaurează la putere înființează un *aparat de informatori*, care întocmesc liste, cu cei care sunt împotriva lor (numindu-i "reacționari") și pe care îi aresteazǎ și îi lichidează în închisori sau lagăre de muncă forțată.

7. In 1961 Jim Jones, în "biserica" lui, afirmă deschis că nu crede în nașterea lui Iisus din Fecioara (virgină). Unul singur a ridicat mâna, fiind de aceeași părere. Jim Jones imediat l-a luat lânga el, în conducere. Apoi se declanșează mai mult (începe să vorbească) *împotriva Bibliei*. Jim Jones aruncă Biblia jos și o scuipă.

— Comuniștii sunt *ateiști* declarați dela început. In prima instanță ei se prefac însă că nu au nmic cu credința în Dumnezeu, că libertatea cultelor este înscrisă în Constituție etc. Pe măsură însă ce se consolidează, își dau arama pe față și devin mai agresivi. Așa încât în România au desființat Mânăstirile; au intensificat cursurile de ateism; au demolat Biserici sub pretextul sistematizării sau fără niciun motiv, cum au demolat Biserica Enei din centrul orașului București din ordinul comunistei Elena Ceaușescu. Comuniștii consideră religia "opiumul poporului", misticism sau superstiție.

8. Prin anul 1962 Jim Jones are o "viziune" a unui holocaust nuclear. Seamănă *temere și panică* printre "adepții" săi. Este un pretext pentru a-i muta într-un loc mai "ferit", în realitate pentru a-i izola într-un loc mai propice de masacru.

— Comuniștii la fel se plâng într-una că vor fi atacați de către "capitaliști și imperialiști". Seamănă *temere și panică* și întrețin mereu o psihoză a unui viitor război. Totul este un pretext pentru înarmare. In realitate ei sunt agresorii; Coreea, Cuba, Vietnam, acum Africa etc.

9. In 1965 Jim Jones mută Colonia "Templul Poporului" în Rewood Valey în Nordul Californiei, unde o organizează ierarhic cu fel de fel de comisii.

Una din comisii (comisia de planificare) spre exemplu se ocupa cu *achiziționarea proprietăților membrilor*. Altă comisie (a îngerilor (?)) manipulau banii și preparau "otrava" care făcea parte din practica unui "ritual de sinucidere" (?), căci demonul avea să-i pregătească cu ideia "sinuciderii" prin multiple repetiții ca la teatru, la început cu suc inofensiv de portocale. Viața adepților (a membrilor Coloniei) a început să între din ce în ce *sub un control sever*. Până când și relațiile sexuale erau controlate. Unii erau șantajați prin fotografii sau compromiși public. Jim Jones care era bisexual (pervers) dispunea de fiecare după bunul lui plac.

— Comuniștii, după ce vin la putere, confiscă marile proprietăți și industrii (*naționalizarea*). Procesul continuă până la absoluta pauperizare a masselor. Apoi, după ce i-au sărăcit, dispun de ei cum vor. Ei lucrează planificat. Totul intră treptat, treptat sub control, până când și activitatea sexuală este controlată. Comuniștii fac mult caz de "morala proletară" cum numesc ei "noile norme morale, de conduită" (?) In realitate este un mod de *a controla până când și resorturile cele mai intime ale individului*. Și mulți sunt șantajați oficial pe baza relațiilor lor sexuale. In schimb, celor dela conducere le este permis orice. Toți conducătorii comuniști practică în ascuns un libertinaj sexual abject, abuzând de puterea unică pe care o au. Am amintit în introducere, că însuși Karl Marx (Satan-Lucifer) a avut trei fiice, dintre care două s-au "sinucis" deși concluziile unor cercetători moderni sunt că practicau incest cu tatăl lor, care el însuși le-ar fi ucis una câte una.

Iosif Stalin, demonul roșu al Rusiei, a fost de mai multe ori căsătorit iar una din soțiile sale a fost ucisă din ordinul lui. Asemănările sunt flagrante. Toți conducătorii comuniști nu au caracter, sunt imorali și de o ipocrizie demonică. Alt exemplu. In orașul New York locuiește un fost balerin din București (cu studii făcute la Moscova) și care de oricâte ori se îmbată, povestește cum avea el relații sexuale cu Gh. Gheorghiu Dej, primul conducător comunist al României. Și în Țară circula acest zvon, am auzit-o și dela alții acum am primit o confirmare. Gh. Gheorghiu Dej (ca și Jim Jones) era homosexual și heterosexual. Își lăsase nevasta și trăia cu o fostă artistă de teatru Elvira Godeanu. Fetele lui din prima casătorie erau de o frivolitate detestabilă. Abuzând de pozițiile tatălui, Lica Gheorghiu una din fete, are pe coștiință și o crimă (asasinarea doctorului Coroamă dela Spitalul Brâncovenesc), pe care l-a ademenit în patul ei de curvă. Dr. Coroamă, fiind de origine "burgheză" (tatăl fost general) a fost arestat de către Securitatea de Stat și omorât... dar fiica comunistului nr. 1 al României n-a suferit deloc, pentrucă a doua zi era în brațele altuia.

Și un alt exemplu. Prin anul 1965 Vicu Pătrășcoiu era Instructoru de Partid (comunist) al Universității din București. Acest comunist avea studii superficiale politehnice făcute în U. R. S. S. și deci nul din punct de vedere profesional. In schimb era absolvent al mai multor Școli de Partid din România. Ca instructor politic era de un comportament barbar cu cadrele didactice (profesori, conferențiari, asistenți) pe care îi teroriza... ca în cele din urmă să se descopere că acest comunist era un pervers sexual. Deși căsătorit, deținea ilegal patru garsoniere și un apartament unde împreună cu alți comuniști de frunte practicau sodomia cu diferite studente, pe care le șantajau de pe pozițiile lor politice. Exemplele continuă la infinit în ierarhia demonilor comuniști.

10. După ce consolidează "Templul Poporului" din Redwood Valey, Ca. Jim Jones înființează noi "Temple" în San Francisco și Los Angeles. Satan *se extinde*, pentru a înșela și ademeni cât mai multă lume. Extinderea s-a făcut prin bani.

— Comunismul mondial *s-a extins* înființând câte un nucleu (*reprezentanțe*) *în fiecare țară de pe glob*. Extinderea s-a făcut și se face prin bani, pe care-i pompează pe sub ascuns în țările libere. Și grupul de briganzi, așteaptă numai momentul ca să dea lovitura. Dupa ce pun mâna pe puterea politică într-un Stat, comuniștii înființează noi "celule" sau "organizații de bază" (nuclee comuniste) în toate instituțiile, fabrici, școli, la sate chiar... Astfel se extind. Fac mereu recrutări și primiri de noi membri de Partid, pentru a-i compromite și afunda în murdării. Bietele ființe, de voie de nevoie, sunt târâte înauntru Partidului comunist, pentru a li se pângări și perverti sufletul, conștiința și caracterul lor.

11. Jim Jones *se extinde* deasemeni *către oficialități*. Dă bani la poliție, la ziare, corespondează cu personalități politice americane, culminând în anul 1976 când este invitat la masă de către soția actualului președinte al Statelor Unite (Carter) sau invitat la bordul avionului de către W. Mondale actualul vicepreședinte al Statelor Unite. Sunt mărturii că Jim Jones a folosit membrii Coloniei în alegerile politice și că ar fi votat de mai multe ori. Ii tot plimba în autobuzele Coloniei din San Francisco în Los Angeles și invers.

— Echivalentul se poate vedea aici foarte clar în politica externă a țărilor comuniste. *Demonii roșii, flirtează din când în când cu liderii țărilor libere*. Fostul președinte al U. S. A., F. D. Roosevelt a căzut în extaz când l-a cunoscut personal pe monstrul roșu pe nume I. V. Stalin (?). Nu mai putea de admirație. Ne-o spune propriul lui fiu, în cartea pe care a scris-o despre tatăl său și intitulată: "Așa a văzut-o el" ("el" fiind D. R. Roosevelt). Imi aduc aminte, că în timp ce lecturam cartea, din momentul în care ni se comunicau părerile entuziaste ale fostului președinte, despre Bestia Roșie, n-am mai putut să citesc mai departe. Nu mai era vorba aici de nicio rațiune diplomatică. Ni se comunica părerea intimă. Alt fost președinte al U. S. A., Gerard Ford îi făcea cadouri automobile Cadillac lui Brejnev (actualul monstru roșu din Kremlin) și îmbrăca șuba de urson rusească și se fotografia surâzător. Și acelaș președinte când a sosit în București a intrat în horă cu monstrul roșu al României N. Ceaușescu, ca să-l vadă toată lumea. Popoarele subjugate de comunism, natural că intră în derută și slaba speranță pe care o mai nutresc într'o eliberare din partea lumii libere se spulberă. Popoarele captive intră în deprimare. Martirajul sufletesc al unui popor se amplifică.

Alt echivalent îl putem vedea în conruperea cu bani de către comunismul mondial a unor lideri sau personalități politice, cum a fost cazul în Germania de West sau în alte părți.

12. La sfârsitul anului 1976 începe să se scrie în presa din San Francisco despre anumite aspecte de interior ale așa numitului "Templu al Poporului" (mărturiile unor defectori, care fuseseră bătuți în public și umiliți) Chiar mai mult, se găsise cadavrul unui defector dar nu s-a putut stabili cine au fost asasinii (?). Pentru a nu se descoperi și alte aspecte, Jim Jones grăbește mutarea "Templului" în Guyana. Planul era făcut dinainte. El achiziționase acolo, în plină junglă, 3000 de acri de pământ. Cu recomandări dela senatori americani (printre care și Hubert. H. Humphrey, fost vice președinte al U. S. A.) și dela unii congresmeni, cu aprobarea Guvernului Guyanei (guvern marxist) Jim Jones și-a mutat victimele în jungla tropicală — aproximativ 1000 de persoane dintre care 80 % americani de culoare (negri).

Suntem la începutul lui 1977, operația de mutare este terminată. Acum Satana avea grupul uman în palmă. Cu ei a defrișat pădurea (aprox. 900 de acri, a construit locuințe, pavilionul central, a făcut culturi și plantații. Victimele erau deposedate complet de avere (exact ca în comunism). "Locotenenții" Satanei încep să controleze toate aspectele vieții. Un serviciu de securitate ("the security people") înarmați până în dinți, cu tot felul de arme, fac impracticabilă orice evadare.

Contactul cu exteriorul este tăiat (inclusiv corespondența cu membrii familiei întreruptă). *O completă izolare* de familie, de prieteni, de restul lumii.

Acum puteau fi masacrați în voie. Dar planul lui Satan era altul. Până a-i ucide, trebuiau mai întâi umiliți, înfometați schingiuiti, bătuți, chinuiți moral și fizic — într-un cuvânt torturați. Satan este și sadic.

— Situatia este egala în Țările comuniste. *Sistemul este închis*. Granițele păzite riguros, ca să nu mai poată scăpa nimeni afară. "Cortina de fier" întrerupe contactul cu lumea liberă. Toate aspectele vieții sunt sub control riguros și barbar. Se exercită necontenit o cenzură la toate resorturile de activitate. Supraveghere absolută, constrângere, teroare. Lanțul de suferințe îmbracă diferite forme. Tortura este sinonimul sistemului.

13. După ce i-a transportat în Guyana, Jim Jones *le-a ridicat toate pașapoartele* "membrilor" Coloniei.

— Comuniștii deasemeni nu permit la membrii Coloniei lor (Populația țării respective) *de a deține pașaportul propriu*, decât în momentul mișcării.

Pentru excursioniștii de grup există un "securist" care deține pașapoartele tuturor, pe care le distribuie individual la trecerea graniței, după care le retrage. Acest "locotenent" al Satanei este deobicei mascat și poartă numele de ghid din partea oficiului național de turism.

14. Jim Jones a *transportat armament și muniție ilegal* în Guyana în aproximativ 80 de geamantane ale membrilor.

— Comuniștii (Țările comuniste) necontenit *furnizează armament clandestin* (ilegal) în Țările cu instabilitate politică sau unor grupe de teroriști care activează în Țările libere, pentru a le submina. Mereu se fac descoperiri de

armament de fabricaţie sovietică, cehă etc. fie în Irlanda, fie în America de Sud, Orientul apropiat sau Africa.

La Muzeul militar din West Point se pot vedea şi arme de fabricaţie Românească (comunistă) capturate în Vietnamul de Sud.

15. Incă din primăvara lui 1977, proaspăt instalaţi în Guyana, se instituie o *disciplină aspră*. Satan (Jim Jones) tună şi fulgeră: "eu sunt alfa şi omega".

— Comuniştii deasemeni utilizează termenul "disciplină" sau "*disciplină de fier*", care în cazul lor înseamnă supunere şi ascultare totală, oarbă.

Sau alt echivalent, tot în propria lor exprimare: "Partidul este forţa conducătoare", unică.

Colonia a devenit un Camp de Concentrare. Jim Jones se identifică cu Partidul comunist (capul hidrei).

Toată Ţara căzută sub comunişti devine o vastă închisoare, un vast lagăr de concentrare. Partidul este "alfa şi omega".

16. Scularea din somn în Colonia din Jonestown se făcea la orele 6 *dimineata*. Nu erau scutiţi nici adolescenţii dela acest program.

— In Ţările comuniste la propriile lor sărbători "1 Mai", "7 Noemvrie" (în plus "23 August" în cazul României) toţi "oamenii muncii" din fabr ci, instituţii şi elevii din şcoli sunt sculaţi toţi cu noaptea în cap de obicei la ora 6 *dimineaţa* sau mai de vreme, pentru a se încolona pe străzi, unde sunt ţinuţi ore întregi în picioare, în vederea defilarii, a trecerii în revistă prin faţa Demonilor Roşii dela Conducere, cu drapele roşii în mână şi strigând lozinci banale. Cum am spus sunt sculaţi cu noaptea în cap deşi defilarea începe la ora 10 a. m.

Liderul comunist Ceauşescu, ca să chinuiască mai tare poporul român (pe ţărani — el însuşi provine din ţărani) a instituit "ziua de muncă lumină" (?) care începe la răsăritul soarelui şi se termină la apusul soarelui, etc.

17. Mantia lui Satan (Jim Jones) — căci şi aşa ceva atunci când le ţinea "lecţii" membrilor — era de *culoare roşie*.

— Drapelele comuniste sunt *complet roşii* (simbolul sângelui, al destrucţiei, al asasinatului).

18. In Colonia din Jonestown, membrii erau *îndoctrinaţi zilnic* de către lider.

Spălarea creerului se face prin repetare, după ce l-ai izolat, după ce le-ai rupt contactul cu alte surse de gândire. Membrilor Coloniei li s-a pus la dispoziţie literatură marxistă într-o bibliotecă.

— Procedeul în comunism este asemănător. Bibliotecile publice au fost "epurate" şi se creiază peste tot altele, care sunt infestate cu literatură nouă "progresistă" (comunistă). Se repetă până la tembelizare ideile marxist-leniniste. In şcoli şi Universităţi toate cursurile încep cu citate din Marx, etc.

In toate compartimentele vieţii, funcţionează în fiecare an diferite *forme de învăţământ politic* (membri şi nemembri de Partid). Formele (cursurile sunt: "Politică curentă", "Istoria Partidului comunist", "Marxism-Leninism, etc.

19. *Veniturile Coloniei erau considerabile* de peste $ 300,000 pe lună. Banii veneau din U. S. A. după urma chirilor dela case şi terenuri (peste $ 200,000 pe lună). S-au găsit numai check-uri în valoare de $ 65,000 lunar, ce urmau a fi recoltate drept social-security (asigurări sociale de bătrâneţe sau boală, etc.).

Cu toate aceste venituri, din ordinul Satanei, la numai câteva săptămâni după ce s-au instalat în Junglă, mâncarea a început să fie de calitate inferioară. Carnea aproape că a dispărut. De cele mai multe ori, li se servea o simplă fiertură de orez (ca-n China). Membrii Coloniei erau subnutriţi.

In schimb *Jim Jones mânca separat* tot ce-i poftea inima şi făcea o mare favoare la câte unul să mănânce cu el. De cele mai multe ori, era răsplata unor fapte mârşave.

— Ţările comuniste *concentrează toate bogăţiile Ţării* la un singur loc, Statul devenind stăpânul unic. Dar Statul comunist este Partidul, este clica dela conducere şi deci Statul devine cel mai mare tâlhar. Populaţia sufere necontenit de lipsă de alimente. Populaţiile Ţărilor comuniste sunt înfometate; sunt subnutrite într-un mod barbar.

Intr-o Ţară ca România, care era grânarul Europei, sub regimul comunist timp de 20 de ani pâinea, uleiul şi zahărul se vindeau raţionalizat, pe cartelă. Incă şi în ziua de astăzi pâinea se termină repede din magazinele alimentare din oraşe iar ţăranii din comunele mai îndepărtate nici nu o văd.

Până când şi usturoiul a devenit o raritate în România comunistă. Niciodată nu s-a vândut carne de viţel sub comunism în România. O învăţătoare mi-a povestit că la o anchetă pe care a făcut-o în clasa ei, din 42 de elevi în vârstă de 11 ani, abia 2 dintre ei gustaseră mierea de albine. Un doctor din Ploieşti a descoperit cum multe familii dintr-un sat se hrăneau numai cu pâine (pe care o cumpărau din Ploieşti, dela o distanţă de 20 de kilometri) şi ca să o poată mânca, o muiau în oţet şi apă. Copiii erau rahitici şi cu burţile umflate ca-n India etc.

In schimb, comuniştii de frunte se aprovizionează dela *magazine speciale*, unde găsesc la preţuri derizorii tot ce le pofteşte inima. Au cantine speciale unde mănâncă bine şi mai toţi devin obezi. Grâul, carnea, legumele, fructele, aproape toate produsele alimentare ale Ţării, se exportă. Comuniştii sunt într-o permanentă goană după valută străină, cu care să întreţină greve în Occident, cu care fac subversiuni comuniste în ţările lumii libere, fabrică şi procură armament şi întreţin o armată costisitoare. Cazul Romaniei relevat de ultimă oră.

România comunistă contribuie cu 1 miliard de dolari anual pentru pactul militar comunist, denumit Pactul dela Varsovia. Nu ştim încă, care este contribuţia României la subversiunea comunistă mondială, cât îl costă pe liderul Jim Jones al României (Nicolae Ceauşescu) întreţinerea agenturii de spioni "diplomaţi" (peste o sută de ambasade!) diversionişti, propagandă, etc.

Comunismul practică un genocid pe faţă. Ia pâinea şi untul dela gura copiilor, înfometează popoarele pe care le stăpânesc.

20. Jim Jones care era conducatorul unic al Coloniei, *cerea să fie lăudat* de către membrii săi: le cerea să i se spună "tăticule" ("dad").

— Iosif Stalin, unul dintre cei mai feroci conducători comunişti din Rusia, a cerut la fel să fie numit "tătucu" iar în ultimii ani ai vieţii sale a cerut supuşilor să fie apoteozat şi peste tot i se ridicau statui şi osanale.

Conducătorul României comuniste de astăzi Nicolae Ceauşescu face exact la fel. I se scriu poeme în presă, toate ziarele şi revistele îl laudă la superlativ. Se scriu cărţi despre el. Acest gunoi este ridicat în slava cerului, pentru un moment, ca şi predecesorul lui, ca şi toţi liderii comunişti, care nu au nici-o valoare autentică.

21. Jim Jones le cerea membrilor să-şi facă *autocritica* (self-analysis). S-au găsit o serie de scrisori desgustătoare, de acest gen, ale unor adolescenţi, care se autoblasfemiau şi proslăveau pe bestie.

— In Ţările comuniste, deasemeni se practică *"critica"* şi *"autocritica"*. In toate întrunirile lor politice "critica" este frecvent utilizată. Critica este echivalentă cu bârfeala. Critica este defăimarea cuiva în public, iar autocritica este autoblasfemierea sau autoumilirea. Critica şi autocritica au rolul de a dezbina pe oameni. In acest sens trebuie interpretată utilizarea acestor termeni. Deasemeni critica şi autocritica au rolul de a descoperi limitele ipocriziei, pentrucă fiecare se prezintă pe sine însuşi sau pe altul într-un mod subiectiv. Critica în comunism este complet lipsită de sinceritate. Critica este destructivă pentrucă răneşte personalitatea individului şi stârneşte ranchiuna. Ca efect este departe de ceeace pretind comuniştii, ca metoda de îndreptare, dimpotrivă este opusul. Şi în plus este ceva jalnic.

Jim Jones a practicat-o cu membrii Coloniei sale, pentru a-i chinui moral, pentru a le mări şi multiplica suferinţele, aşa cum se face şi în Ţările comuniste, cu acelaşi substrat satanic.

22. In Colonia lui Jim Jones se practica bătaia. Membrii erau pedepsiţi pentru "neascultare". Trebuiau ţinuţi într-o supunere totală. Nu erau scutiţi nici bătrânii şi nici tinerii. O femeie a fost biciuită de o sută de ori. Adolescenţii dacă dormeau mai mult, erau aduşi în faţa "Tronului" bestiei de către *"forţele armate de securitate"*, trântiţi jos şi puşi să plângă şi să-şi ceară iertare. Unii erau legaţi de câte un copac în junglă unde îşi petreceau toată noaptea acolo. Sau erau ţinuţi cu cătuşe la mâini şi la picioare.

— In comunism deasemeni Forţele de Poliţie (Miliţie) sau de *Securitate*, sunt de o brutalitate fără seamăn. Se practică bătaia şi schingiuirea (tortura) deţinuţilor până la uciderea reală.

Mereu apar cărţi noi, scrise de către cei care reuşesc să fugă din iadul rusesc, românesc, etc., şi care relatează despre atrocităţile din închisori şi lagărele de muncă forţată. Metodele folosite sunt de o barbarie care întrece orice imaginaţie posibilă. Şi toate se fac cu un sadism care dă plăcere Satanei.

Şi aici asemănarea între ceeace s-a petrecut în Comuna din Jonestown şi Ţările comuniste este identică.

23. In Colonia "Templul Poporului", *defectorii erau urmăriţi* şi dacă erau prinşi erau schingiuiţi sau asasinaţi. Jim Jones formase o echipa specială de pedepsire. Astfel încă din California defectorii erau bătuţi. Un tânăr defector a fost găsit mort. Un băiat defector de 17 ani a fost bătut până la inconştienţă (comă). Sharon Amos deşi responsabilită cu relaţiile public în "Templul Poporului", pentrucă a vrut să părăsească Colonia, ea împreună cu cei trei copii ai săi, şi-a găsit o moarte oribilă (au fost găsiţi toţi cu beregata tăiată).

— In comunism *defectorii deasemeni sunt urmăriţi* şi de multe ori lichidaţi. Defectorul comunist al revolutiei bolşevice Trotzky a fost asasinat în America de Sud. De atunci şi până astăzi toţi defectorii din lagărul comunist sunt urmăriţi în lumea liberă, unde ei s-au refugiat şi din când în când unii dintre ei sunt asasinaţi mişeleşte. Recent presa a dat în vileag un caz: asasinarea la Londra a defectorului bulgar Georgi Markov de către un "necunoscut" care i-a injectat în picior, cu vârful unei umbrele, otravă extrasă din castor (mai puternică decât veninul de cobra). Alte două cazuri similare s'au înregistrat, la San Francisco şi la Paris. Iată-i deci pe agenţii criminali comunişti, foarte activi în lumea liberă.

24. Stephen Jones (19 ani) fiul lui Satan (Jim Jones), unul dintre puţinii supravieţuitori ai masacrului, a mărturisit că el a tăiat beregata lui Sharon Amos (defector) şi a celor trei copii ai ei în 19 nov. în Georgetown (Guyana). După o lună de zile însă îşi *retractează declaraţiile* spunând că a minţit (?). Cum ultima declaraţie contează, puiul de demon a fost pus în libertate, din lipsă de probe (?) (morţii nu mai pot vorbi). Fiind în libertate, a început să facă declaraţii obraznice anunţând că vrea să scrie o carte cu "adevăruri": "Jonestown şi "Templul Poporului" au fost scopul (vieţii) mele. Când i-am pierdut am vrut să mă reunesc cu ei în moarte. Acum am un nou scop de a arăta povestea adevarată" (?), etc.

— Comuniştii sunt la fel de echivoci. In România după ce au torturat bestial pe deţinuţii politici la Piteşti sau la Canalul Dunare-Marea Neagră, au intentat procese la însăşi comuniştii lor, care au fost executorii direcţi ai atrocităţilor; i-au găsit vinovaţi şi i-au condamnat la moarte. Prin aceasta au încercat o *desculpare* voind să dea impresia că masacrele, nu au fost ordonate şi dirijate de Centrală (C. C. Partidului Comunist). Ei au încercat să-şi acopere murdăria ca pisica. Confuzia pe care au încercat să o creieze, le-a dublat vinovăţia, aducând pe tapet, oficial monstruozităţile săvârşite. Ca şi în cazul Coloniei lui Jim Jones; câţiva supravieţuitori ai lui Satan (Jim Joner) au fost se pare lăsaţi anume în viaţă pentru a spăla crima şi a reabilita pe Demon şi probabil pentru a-i continua "opera".

25. Toţi membrii Coloniei ajunseseră să nu mai gândească propriu. In cele din urmă majoritatea au dat o ascultare oarbă Şefului, din constrângere şi frică. Cu toţii deveniseră inerţi, ca să mai poată lua o acţiune proprie. *Puţinii curajoşi şi-au găsit moartea* în primele rânduri. Cei care s-au salvat, au fost deasemeni puţini şi datorită unui joc al întâmplărilor sau au rămas cu misiuni speciale dela Satan.

— In comunism este la fel. *Spiritele de curaj şi de onestitate au fost lichidate* în primele rânduri. Orice acţiune voluntară sau de atitudine este imediat reprimată cu ferocitate Toţi trebuie să cânte în acelaşi ritm comunist, toţi trebuie să bată cadenţa comunistă.

26. Jim Jones a făcut *nenumărate repetiţii* (ca la teatru) de "sinucidere" cu membrii săi. Incă din Statele Unite "sinuciderea" făcea parte din ritualul de cult" (?), încă dela înfiinţarea "Templului".

Aceasta indică foarte clar, care era scopul final al monstrului, deci preexistenţa unui plan al lui Satan. Poate unii naivi dintre asociaţii lui, au luat-o drept o glumă, o copilărie, o toană a "Maestrului". Dar nu a fost deloc o glumă, cum s-a văzut mai târziu. Repetiţia avea scopul să-i obişnuiască real pe adepţi, cu ideia morţii prin "sinucidere". Era pregătirea anticipată.

— La fel se petrec lucrurile şi în comunism, în special cu vârfetele din conducere şi cu precădere cu "cadrele" de Partid. Pentru a li se menţine un potenţial politic comunist, *li se repetă până la îndobitocire anumite idei marxiste*

Nemaicunoscând altceva şi fiind şi aleşi din rândul muncitorilor şi ţăranilor semidocţi şi cu dorinţă de parvenire, aceste "cadre de conducere" ajung să creadă în "justeţea liniei Partidului" (propria lor exprimare) şi să execute orbeşte ceeace li se spune de sus, dela Demonii mai mari, Termenul de care ei fac uz este: "devotament până la abnegaţie" (sacrificiu personal).

27. Jim Jones (Satan) fiind stăpân pe situaţie i-a întrebat direct pe un grup dintre ei, ducă ar fi în stare să-şi *ucidă* unul din copii (?).

— Este procedeul direct de întrebare al comuniştilor atunci când stăpânesc situaţia. Dupa ce sugerează ura şi o transmit necontenit prin ideologia lor ("ura de clasă", în realitate ura semenului tău, contrară ideologiei creştine) ajung să spună lucrurile pe faţă: "duşmanul de clasă" sau "duşmanii cuceririlor revoluţionare", etc., trebuiesc *lichidaţi*. Şi în această categorie integrează ei pe toţi cei cărora li se opun. Iată deci intenţia de crimă şi săvârşirea ei.

28. Jim Jones în propriile lui mărturisiri scrise (1974) admite că a devenit *filo-semit*, după ce a realizat că *evreii sunt cei mai puternici din partea comunistă* ("the strongest on the communist side were Jews") şi că a fost în comă când spionii evrei soţii Rosenberg au fost executaţi în U. S. A.

— Intradevăr *comunismul a fost creiat ideologic de către evrei* (Karl Marx) *pus în aplicare de către evrei* (corifeii: Lenin, Trotzky, Kalinin, Kaganovici, Litvinoff, etc.) şi susţinut şi extins în lume tot de către evrei. Primul guvern comunist (bolşevic) din Rusia, prima ţară comunistă din lume — era format 80 % din evrei ("comisari ai poporului"). Chiar ruşi autentici erau conectaţi prin căsătorii cu evrei cum de ex. Molotov (ministrul de externe de mai târziu era căsătorit cu o evreică. Insuşi Stalin a fost căsătorit cu o evreică etc.

Guvernele comuniste transplantate în România, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria deasemeni abundau la început, până la refuz, de element iudaic.

Observaţia nu i-a scapat lui Jim Jones (marxist) şi a notat admiraţie pentru evrei pentrucă au adus comunismul în lume, l-au practicat şi l-au extins. Astăzi evreii părăsesc ţările comuniste dar odată ajunşi în occident (lumea liberă) ei nu atacă comunismul ci numai Ţara respectivă. Ei se plâng numai de antisemitism deşi acolo erau mai toţi membri de Partid şi cei mai aprigi susţinători ai comunismului. Ei nu scriu cărţi împotriva comunismului (foarte rar) ci dimpotrivă au o atitudine tolerantă.

29. Jim Jones a introdus *ore de limba rusă* în Colonia sa.

— Seria de ţări comuniste din Estul Europei au introdus în şcoli *predarea obligatorie a limbii ruse*.

In România funcţiona chiar o Facultate (colegiu) care pregătea profesori de limba rusă. Infiinţaseră chiar şi un liceu cu limba de predare rusă, pe care-l frecventau copii marilor vârfete comuniste.

Ca semnificaţie, fenomenul ne indică cine este capul balaurului roşu. *Liderul comunismului mondial este Rusia!*

30. Jim Jones *uza de hipnoză şi de magnetism personal*, pentru a influenţa şi supune voinţei lui pe cei potrivnici. In această privinţă sunt revelatoare mărturisirile Reverendului Webb Garrison (United Methodist Church) când l-a întâlnit pe Satan (Jim Jones) cu 16 ani în urmă. O controversă asupra unui punct de vedere anacronic afişat de Jim Jones l-a determinat pe Reverendul Garrison să plece. Satan (Jim Jones) l-a oprit însă şi i-a propus să facă o rugăciune (?) împreună. Jim Jones a început să se roage formal dar după 60 de secunde "vorbea într-un tipar ritmic de silabe sau cuvinte fără sens". De o mână îl ţinea Satan (Jim Jones) iar de cealaltă un "ajutor" al său. Reverendul Garrison a început să simta ameţeli, avea senzaţia că mâinile i se îndepărtează de corp şi că plutea în aer. Bineînţeles că şi-a făcut propia lui rugăciune în gând deşi cu greu abia o putea formula. Astfel rev. Webb Garrison a realizat că Jim Jones uza conştient de hipnoză şi încerca să câştige controlul asupra sa.

— Rusia comunistă face cele mai formidabile *cercetări în materie de E. S. P. şi fenomene paranormale*. Au doua centre mai de studii, una lângă Moscova şi alta în Urali ultrasecrete şi rezultatele le folosesc exclusiv în scopuri militare şi de spionaj. Insăşi corifeul Stalin folosea pe cei cu puteri paranormale (hipnoză, telepatie, etc.) în scopurile comunismului mondial. S-a scris deja în presă despre un polonez cu putere exttraordinară de hipnoză în massă şi pe care Stalin l-a recrutat la începutul razboiului. Acesta a reuşit la prima demonstratie, în faţa monstrului roşu (Stalin), să treacă examenul excepţional.

A ieşit şi a intrat în Kremlin fără să-l vadă niciuna din gărzile duble sau triple care îl păzeau pe Dictator şi a adus cu el sumă mare de ruble (moneda rusească) care i s-a eliberat pe un "check" care nu era altceva decât o simplă bucată de hârtie. Este foarte plauzibil să se creadă că la Yalta şi la alte conferinţe avute cu Churchill şi Roosevelt, Satan (Stalin) a folosit conştient puterea hipnotică a polonezului, pentru a subordona pe cei "doi mari", care în realitate deveniseră atât de mici. Prea acceptau totul şi dădeau în plus şi dela ei. Erau posedaţi de Diavol fără să-şi fi putut da seama. Fiind bătrâni şi fără caracter, Dracul îi manevra foarte uşor. In fotografia oficială a celor "Trei Mari" (?) dela Yalta, Stalin stă calm şi sigur pe el, în timp ce Churchill şi Roosevelt sunt contorsionaţi şi crispaţi, nici hainele nu stau bine pe el. Satan îi avea în mână. In acea zi blestemată Chourchill şi Roosevelt ne-au trimis în sclavia roşie pe noi şi pe copii noştri peste 100,000,000 de suflete omeneşti aproape toate popoarele din Estul Europei. Unde a fost "conştiinţa" lui Churchill şi a lui Roosevelt când au semnat pactul cu dracu, când au făcut alianţă cu Satan? Iată cum, comunismul (Satan) foloseşte puterile psihice în scopuri destructive. Exemplul dat este elocvent.

31. Jim Jones a *blasfemiat religia creştină* cu precădere

deşi şi-a câştigat adepţii la început prin opere caritabile, sub mască creştină. A scuipat Biblia, a blasfemiat pe Sfânta Fecioară; la unii adepţi le spunea ca el este Iisus Christos sau chiar Dumnezeu, etc. Insăşi termenii de "reverend", "templu", "cult", sunt aleşi pentru a răsturna accepţiunea autentică a unor cuvinte din religie, pentru a le denatura sensul şi creia confuzie. Când Jim Jones afirmă că el este Iisus sau Dumnezeu aceasta inseamnă minimalizarea valorii divine, defăimarea şi vulgarizarea ei.

— Exact se petrec lucrurile in comunism. Se ştie că "agape" se numeau primele intâlniri ale creştinilor, in care işi manifesteau dragostea pentru Dumnezeu, pentru Iisus. Erau intâlniri sacre. Comuniştii au *vulgarizat* denumirea acestui termen numind "agape tovărăşeşti" (?) intâlnirile lor ateiste unde dansează şi trag pe gât chiolhane de votcă (petreceri). La fel au *profanat şi* denaturat sensul bisericii. Prima tendinţă este să le suprime (prin lipsă de preoţi) sau să le demoleze. Pe cele mai vechi le transformă în "muzee" (monumente de artă) şi nu mai permit ca să se facă slujbe religioase in ele (pretext). Inutil să mai amintim că scopul construirii lor, iniţial a fost unic, de Casă de Rugăciune închinate lui Dumnezeu. Foste mânăstiri, azi devin sub comunişti obiectiv turistic şi se fac amenajări moderne cu baruri şi cu restaurante in acest scop, etc.

Odată prin anii 1952-53 (?) am rămas uluit când intr-un calendar creştin — ortodox de perete (oficial executat de către Patriarhia Ortodoxă Română), intr-o rubrică centrală intitulară "Date importante" figurau data naşterii şi a morţii lui Lenin şi Karl Marx. Un alt mod de blasfemie comunistă a calendarului nostru creştin. Ateii satanişti se amestecau cu râtul lor in grădina sfinţilor noştri părinţi.

32. Am reamintit "aprecierile" unor politicieni de prestigiu americani asupra Coloniei "Templul Poporului". Aceştia au fost *induşi în eroare* dintr-o lipsă de informaţie prealabilă, fiind victimele superficialismului şi naivismului lor. Demonul s-a folosit de ei ca paravan. Trebuie relevată deasemeni şi părerea comunistă din afară, asupra Comunei.

— Ziarul "Pravda" care este oficiosul Partidului comunist din Rusia (capul hidrei comuniste) a numit pe "cultişti", "idealişti in căutarea de justiţie şi egalitate in altă parte, dar neinstare să scape de mâna pedepsitoare a autorităţilor americane" (???). Observaţi cu câtă perfidie şi neruşinare se exprimă ziarul. Unde a fost vorba de justiţie in acel mic infern comunist? Care autorităţi americane l-au pedepsit? "Pravda" in limba rusă inseamnă "adevărul". Dar ziarul comunist satanic nu **împrăştie adevărul. El** are rolul de a răspândi minciuna şi numai minciuna. Titlul este pe dos. Căci acestea au fost scrise de "Pravda" după masacru.

Angela Davis, o comunistă americană de culoare, despre care s-a făcut mare tevatură in presă, pentrucă a contribuit şi incitat la răsturnarea ordinei publice, prin asasinarea unui judevător american in plin Tribunal, — numea Colonia lui Jim Jones "o bijuterie pe care intreaga lume o poate vedea" (?). Iată adevărata faţă a comunismului: falsitate inşelăciune, minciună, — *inducerea opiniei publice în eroare*.

Să ne mai mirăm, că după tragedia crimelor, Tim Carter unul din pricipalele ajutoare, de fapt mâna dreaptă a asasinului Jim Jones, numeşte masacrul "o pierdere a unei vieţi frumoase" (?). Aceasta indică că Jim Jones (Satan) a lăsat deliberat în viaţă pe unii, ca să-i regenereze, să-i **reproducă sămânţa demonică.**

33. Deşi, ani de zile s-au făcut semnalări la oficialităţile americane asupra "Templului Poporului", *nu au fost luate în serios*. Numai în ceasul al XII-lea congresmanul Leo Ryan s-a decir in sfârşit să se deplaseze la faţa locului, să vadă ceeace nu credea poate (deşi se pare că s-a deplasat mai mult din motive subiective: işi pierduse şi el un nepot intr-o altă formă de "cult"). Şi s-a dus cu mâinile deschise şi increzător (neincrezător) in ceeace reclamaseră alţii.

Şi acolo după ce i s-a fluturat un cuţit pe la beregată şi a fost injurat (umulit) in faţa lui Satan (Jim Jones), congresmenul s-a reintors la avion, dar n-a mai zburat viu, pentrucă a fost impuşcat...

— Cu toate acestea naivismul lui il ridică la gradul de erou, pentrucă arată lumii in echivalent, naivismul şi toleranţa Occidentului Liber faţa de Comunism. Occidentul liber nu ia în seamă, *nu ia in serios comunismul* şi astfel asistăm cu stupoare, cu sufletul la gură (ingroziţi), cum Ţară după Ţară cad victimele monstrului roşu.

34. Ne apropiem de finală. Odată cu anunţarea vizitei congresmanului american, *"doctorul" Coloniei pragăteşte otrava*. Dar cum nu trebuia să scape nimeni (decât **câţiva** desemnaţi anume) toate alimentele au fost otrăvite, pentru orice eventualitate. Guarzi inarmaţi până în dinţi şi instruiţi special, personal sanitar insruit cu seringi otrăvite, etc., aşteptau ordinul Satanei.

— In ţările comuniste deasemeni *se apelează la medici pentru a recurge la crime*. Aceştia, in inchisori, injecteaza otravă in trupurile istovite ale unor deţinuţi, de obicei intelectuali de marcă — adversari ai comunismului —, dar cu pedepse mici, şi pe care ii lichidează la infirmeria **închisorii**.

In ultimii ani recurg la medicii psihiatri, care pun diagnosticul de nebun (schizofrenie, nevropatie, etc.) celor ce se opun inofensiv, prin idei, la combaterea molimei comuniste. Si astfel o altă serie de intelectuali, de data aceasta născuţi şi crescuţi in comunism şi absolut normali din punct de vedere clinic, sunt introduşi cu forţa în Spitalele de Psihiatrie şi decimaţi din punct de vedere psihologic şi mental. Astfel medicina nu mai are rolul curativ sau preventiv ci destructiv. O altă răsturnare comunistă (satanică) de sens., de valoare.

35. Momentul culminant a sosit. A trebuit numai un pretext. De peste un deceniu Satan (Jim Jones) lucrase febril, ca să aducă lucrurile aici. Strânsese un bun mănunchi de suflete omeneşti, ca să-i sacrifice in numele... "comunismului"!

Jim Jones trimite echipa de asasini după congresmanul american şi cinci *victime cad secerate de gloanţe*. In acelaşi timp dă ordinul ca toţi membrii Coloniei să se adune sub pavilion. Toţi, inclusiv bătrânii şi mamele cu pruncii la piept. Satan (Jim Jones) stătea pe "tron" (un scaun cocoţat pe o masă), inconjurat de ajutoarele sale, "doctorul" şi un personal auxiliar. Toată Colonia era înconjurată de guarzii inarmaţi. Jim Jones ii anunţă că vor trebui să se sinucidă ("sinucidere revoluţionară") pentru socialism, pentru comunism"! (lucrurile spuse pe faţă!) căci altminteri vor fi atacaţi şi distruşi cu helicopterele de către armata Guyaneză (?). Ii anunţă că într-o oră operaţia trebuia terminată. O femeie bătrână se opune. Satan strigă: *"trădătoare!"*. Si guarzii inarmaţi o şi împing inainte. Prima victimă. Şi operaţia de masacrare a inceput.

— Lucrurile in comunism se petrec la fel. Oridecâteori produc arestări in massă spre ex in faza de consolidare a lor, comuniştilor le trebuia un pretext. In România comunistă în anii 1946-1956, procesele de "sabotaj" sau "spionaj" se ţineau lanţ. *Zeci de mii de inocenţi au căzut victimele Tribunalelor* Militare sau Tribunalelor M. A. I. (Ministerul Afacerilor Interne) fiind condamnaţi la moarte, temniţă grea, muncă silnică, etc., pentru **motive fabricate**. Numai pentru România se estimează la aproape 300,000 de suflete omeneşti ucise direct sau care au murit în urma torturilor în primii 20 de ani de comunism din această ţară. Represaliile trebuiau justificate. Comuniştii când nu au motive, le inventează.

Deasemeni termenul de *"trădător"*, utilizat de **Jim Jones** este molosit adeseori ca o ameninţare de către comunişti: *"trădarea intereselor clasei muncitoare"* (?), etc.

36. S-a găsit o bandă de magnetofon completă, care a inregistrat *masacrul*. Se aud plânsete, impuşcături şi vocea de bariton a lui Satan (Jim Jones) calmă şi sigură pe el. Satan avea satisfacţia supremă. Ajunsese la scopul final. Satan dădea instrucţiuni: *"aduceţi pruncii mai intâi"* ("bring the babies first") şi mamele erau instruite cum să picure otrava pe gât la proprii lor copii... Şi 33 de prunci au fost asasinaţi în câteva clipe. Atât de barbar, atât de monstruos. Şi masacrul continua. Membrii Coloniei erau aliniaţi cu forţa de către guarzi, pentru a sorbi otrava. Toţi trebuiau să treacă pe sub privirile demonului Jim Jones care suprevegnea atent operaţiunea. Cine se opunea era trecut in camera de baie unde i se tăia beregata sau era impuşcat.

— Uciderea celor 33 de prunci (şi a incă a peste 100 de adolescenţi, sub 18 ani) ne aminteşte de *"uciderea pruncilor"* din Biblie.

La planul echivalent, să vedem cum se petrec lucrurile în comunism. Comuniştii, ca linie generală iau pe copii dela sânul manelor pentru a-i creşte în "colectiv". Tendinţa la ei este de a constitui cât mai multe "creşe" ("creşe pentru copii") pentru a le insufla incă de mici o educaţie ateistă, de a-i ţine departe de Dumnezeu, de a le atrofia incă din faţă simţămintele naturale şi instinctive religioase. Astfel li se aplică un tratament de educaţie, contrară aceleia pe care ar fi putut-o primi prin tradiţie şi in condiţiuni normale dela mama lor sau dela familie.

Peste tot in "creşele de copii" din ţările comuniste sunt inscrise lozincile mincinoase ale Partidului comunist cu "grija faţă de om" sau "copii sunt viitorul societăţii comuniste" şi alte prostii.

Este o asasinare a pornirilor naturale ale elementului uman. Este tendinţa bestială de a pune pe oameni intr-un tipar, incă din momentul naşterii lor.

Chiuretajele care se practică oficial în totată lumea, indiferent de sistemul social, sunt iarăşi o formulă de *asasinat*.

Raţionamentul e simplu; eşti liber ca să faci in aşa fel ca să nu aduci copii pe lume (fără anticoncepţionale) dar odată ce ovulul a fost fecundat şi acţionezi pentru suprimarea lui inseamnă comitere de crimă. Ucizi o fiinţă vie in dezvoltare. Actul de a suprima viaţa este de origine demonică (satanică).

In România comunistă o lungă perioadă de timp, chiuretajele erau libere şi se practicau la toate Spitalele pentru o sumă derizorie.

In 1946 a fost o secetă cumplită în România. Irigaţii nu erau, aşa că a fost o mare lipsă de alimente. România a primit atunci multe ajutoare dela alte ţări. In anul 1947 a sosit din Suedia fiul celebrului explorator Nansen. Acesta a oferit să primească 800 de copii (babies) orfani de ambii părinţi şi pe care să-i crească pe un termen cu care ar fi convenit cu Guvernul Român comunist de atunci. Oferta s-a făcut prin Comitetul Central al Crucii Roşii Române. Deşi la acea dată existau câteva zeci de mii de copii orfani de ambii părinţi (trecuse războiul peste noi), care copii nu aveau nici laptele mamei, necesar pentru creştere şi nici alte alimente suficiente, ei bine Guvernul comunist a refuzat oferta lui Nansen, lăsând pe cei 800 de micuţi să sufere de foame. Iată un act barbar faţă de 800 de suflete omeneşti, care ar fi putut avea nutrimentul necesar creşterii. Aceasta se intâmpla intr-un moment când in România s-au înregistrat cazuri mortale de foame (inaniţie).

Şi într-un alt caz, să vedeţi cum dispune comunismul din România de copii Ţării. Prin anul 1959 când s-au retras trupele ruseşti de ocupaţie din România (nu ştiu câte zeci de Divizii) pe fiecare tren s-au urcat copii români, îmbrăcaţi in uniforme de pioneri (o altă organizaţie comunistă, pentru cei mici) cu mănunchiuri de flori şi legau cravate roşii la gâtul soldaţilor ruşi (ciolovecilor impuţiţi). Dar acei copii erau "ostateci". Erau copii de securişti şi comunişti de răspundere. Trenurile s-au pus în mişcare cu copii cu tot, care aveau să primească o educaţie rusească (aranjamentele erau făcute intrascuns). O parte dintre ei s-au intors după 8 ani şi au impânzit posturile Securitaţii de Stat în toată Ţara. Notând că au avut 12-13 ani în momentul in care au fost rupţi de familiile lor, intorcându-se după 8 ani erau acum in vârstă de 20-22 de ani, cu un suflet şi un caracter dezbinat, cu o educaţie perversă, rusificaţi, codoşii şi spionii ruşilor, aleşi din propria noastră naţiune! (Repet că nu toţi copii s-au reintors!). Iată cum, comunismul dispune de copii şi ii dresează ca pe nişte câini lupi.

Şi alt exemplu. Incepând cam din anul 1949 până în 1960 mergeau la Studii în Uniunea Sovietică aprox. 2000 studenţi civili, anual. (Au continuat şi după anul 1960 şi pană în prezent să fie trimişi la Studii in U. R. S. S. dar în cantitate neglijabilă; in decada semnalată însă România trimitea 2000 de studenţi civili anual; cifra celor care studiau la Academiile politice şi militare nu se cunoaşte exact). Ei bine, ruşii le puneau sub nas femei frumoase pe care le impingeau să se căsătorească. Aceste femei făceau imediat copii, rămâneau insărcinate ca iepuroaicele. Românul (tânărul comunist X.) revenea în Ţară cu rusoaica la braţ, fericit că are familie şi un copil sau doi. Carte (studii) nu a prea invăţat ("Diploma" se dădea gratuit iar plasamentul în Ţară era asigurat dinainte într-un Minister sau Director pe undeva). In schimb în 4 sau 5 ani cât a stat în Uniunea Sovietică tânărul comunist a deprins să vorbească ruseşte şi a găsit o "soţie" pe care a adus-o în Ţară. Aceste sotii rusoaice deşi veniseră după bărbatul lor în România, nu au învăţat româneşte; păstrau permanent contactul cu Ambasada Sovietică din Bucureşti şi după 3-4 ani, una câte una se reintorceau cu copii în Rusia (sângele apă nu se face) şi lăsau pe nefericitul tată ("soţ") cu buza umflată şi oftând după "copilul" lui... Se estimează cifra la aproximativ 4200 a acestor victime. In anul 1954, numai în Bucureşti existau aproximativ 1600 de astfel de familii artificiale (contrafăcute).

Toate aceste "familii" locuiau în blocuri centrale, toţi la un loc. Clădirile fuseseră special evacuate de vechii chiriaşi pentru a fi realizat confort rusoaicelor de prăsilă. Toate trebuiau să se simta bine intre ele; niciuna nu lucra (nu erau in "câmpul muncii"), şi cum am spus, la un semnal toate s-au reintors de unde au venit.

Iată cum printr-un simulacru de familie, comunismul sacrifică sentimente naţionale sau sentimentul patern şi dezbină sufletul omenesc. Raţiunile superioare politice (comuniste) ascunse erau mai presus de "copilul" care şi el trebuia să crească şi să se dezvolte intr-o atmosferă artificială şi falsă, de ipocrizie şi familie spartă.

Iată ce inseamnă comunismul; iată adevărata lui faţă; iată atitudinea lui faţă de copii!

Jim Jones, după ce i-a chinuit, după ce i-a umilit, brutalizat, abuzat sexual, i-a ucis în mai puţin de o oră pe toţi. Jim Jones n-a mai avut nevoie de mască.

37. Un alt episod de paralelă. Jim Jones — bestia —, le-a recomandat adepţilor (victimelor) ca după ce aveau să soarbă paharul cu otravă şi aveau să simtă ameţeli, trebuiau să se aşeze *pe jos, cu faţa la pământ*. După masacru, majoritatea au fost găsiţi în această poziţie, cu faţa în jos, cu botul in ţărână. Fără explicaţie.

— Dar iată şi aici o paralelă. Comuniştii işi impuşcă victimele pe la spate. O relatare asupra unei inchisori comuniste din România (Jilava) unde erau aduse victimele care trebuiau asasinate. Iată procedeul: Există acolo două camere de beton armat, cu pereţi dubli. Pe jos, nisip. Victima politică era trecută formal printr-un Tribunal "special" (Militar sau M. A. I.). Procesul se judeca cu uşile închise. Sentinţa era; "Condamnare la moarte"... "duşman al poporului"... "crimă impotriva clasei muncitoare"... "sabotaj"... "spionaj"... "organizaţie subversivă"... (toate imaginare, totul fals, totul contrafăcut, numai înscenari).

Victimei i se aducea la cunoştiinţă sentinţa de moarte, dar i se punea in faţă o coală de hârtie albă, in care i se cerea să facă o cerere de graţiere la "Prezidiumul Marii Adunari Naţionale".

Victima avea o oarecare încurajare de speranţă. Apoi victima era condusă de către un plutonier sau ofiţer al închisorii în "camera sa" (celula specială) in care avea să aştepte răspunsul de... graţiere.

Dar abia câţiva paşi făcuţi in camera cu nisip şi răspunsul de graţiere era un glonţ in cap. Ofiţerul asasin îl impuşcase pe la spate. Victima cădea *cu faţa în jos* pe nisipul camerei şi sângele cald se scurgea din el. Nefericita victimă, înainte de moarte primise şi ultima minciună sau amăgire comunistă. Comandantul inchisorii avea să pună diverse ştampile şi semnături pe cererea victimei: "Respins, Mrea Adunare Natională!"... Ştampilele le avea intr-un sertar special. Iată o fază din Justiţia comunistă. Reamintim cititorului fraza "compătimitoare" din ziarul comunist Pravda asupra Coloniei lui Jim Jones... "idealiti în căutare de Justiţie" Jim Jones (Satan) şi-a înşelat adepţii (i-a păcălit) conducându-i la moarte. Justiţia lui Satan a fost pistolul şi panarul de otravă. In Ţările comuniste, la fel. Cine nu acceptă minciuna sau cisma în grumaz işi găseşte dreptatea printr-un glonţ, in cap.

38. In sfârşit Demonul şi-a atins scopul. Şi noaptea neagră s-a lăsăt peste 912 cadavre... "Sinuciderea revoluţionară, pentru comunism" a luat sfârşit. Satan însăşi care-i ucisese, era cu ei, transformat de circumstanţă, el insuşi in cadavru. Satan zăcea în baie de sânge mulţumit de opera sa, cu faţa în sus, nu cu faţa în jos cum işi sfătuise pe adepţi ca să moară. Incă nu se ştie dacă el însuşi s-a sinucis sau a fost impuşcat (?). Satan avea căpătână găurită în partea stângă (comuniştii se numesc "de stânga") ori el trăgea cu pistolul cu mâna dreaptă (?).

Monstrul declarase mai înainte că el este încarnarea lui Lenin (dece nu a lui Marx?) şi că dorea să moară cu un glonte în cap. Ultima dorinţă i s-a îndeplinit. Scopul vieţii lui a fost de a conduce la suferinţă şi moarte o turmă de oameni... Opera destructivă a lui Satan.

Dar uitarea nu se poate aşterne aşa repede.

Acum vin cei vii şi numără morţii şi faptele. Foarte bizar că oficialităţile Guyaneze anunţă diferite cifre: 373, 409, 911, 912 (??). Explicaţia ulterioară, că au numărat numai cadavrele de deasupra(?) şi pe urmă stratul următor (?). S-au găsit două milioane şi jumătate de dolari lichizi (cash). Suma iarăşi a balansat in presă (?). S-au găsit deasemeni *scrisori către Ambasada Sovietică* din Georgetown, prin care *Satan (Jim Jones) le lasă 7 milioane de dolari "pentru comunism"*. Ulterior s-au dat mai multe fapte în vileag: sume considerabile de bani fuseseră depuse in conturi secrete la diferite Bănci: — până şi România comunistă s-a înfruptat din aceşti dolari, — doar depunerile fuseseră făcute pentru un singur scop: hrănirea Hidrei Roşii, ca să poată mări suferinţele pe pământ!

Aceste depuneri secrete, făcute cu mult timp înainte de masacru, confirmă *existenţa unui Plan*, deci *totul a fost premeditat!!!* Deasemeni devotamentul şi loialitatea faţă de comunism, prin acest testament de 7 milioane de dolari, indică ideia centrală care a stat la baza "fenomenului" şi care se vrea multiplicat sau regenerat in timp. Dracu se vrea etern!

Peste tot pe unde işi face apariţia comunismul în lume, el apare subversiv ş datorită unor *sume de bani*, care se manipulează pe sub masă. Banul (ochiul dracului) se transformă în bombe, in otrava, in literatură de propagandă mincinoasă (marxistă), — ca să ne corodeze sistemul nostru social, să ne distrugă casa, familia, pacea, liniştea. Jim Jones este un exemplu tipic. Şi el a manipulat dolarii pe sub ascuns. I-a strâns *prin fraudă* şi i-a lăsat *pentru fraudă*.

39. La 19 decemvrie 1978, corpul (cadavrul) bestiei Jim Jones a fost ars in New Jersey şi rămăşiţele (cenuşa) returnate către Tobert Funeral Home în Dover, pentru a fi aruncate în Oceanul Atlantic din helicopter sau vapor (?). Nu ştin încă dacă decizia a fost adusă la îndeplinire. (In 28 Ianuarie 1979 încă nu erau aruncate) (?). Dacă au făcut-o, atunci Oceanul a fost pângărit cu rămăşiţele lui Jones, care vor fi inghiţite de peşti. Şi peştii îi mâncăm

noi (peștele, simbolul bisericii creștine) ca să ne împărtășim cu Satan!, căci *dracu se vrea din nou regenrat în materie.*

40. Distrugerea totală a Comunei din Guyana prin autodemolare (fără nicio intervenție din afară), se aseamană cu *lipsa de hotărâre și dezinteresul naiv și egocentric al Lumii Libere față de Lumea Captivă.*

Lumea Captivă este lăsată în pace, pradă lui Satan, ca sa fie ucisă.

Popoarele captive însă nu au încetat să mai spere și stau încă cu urechea la radio și cu mâna întinsă către West. Ele speră într-o eliberare din afară. Ele speră în Occidentul liber; ele speră în America (U. S. A.)!

Dar *ele speră degeaba!* Lumea Liberă nici nu se gândește să-i salveze. Tehnicienii zboară cu zecile de mii din West în Țările Captive, ca să le consolideze industriile comuniste.

S-au pierdut atâtea ocazii de eliberare. Ba dimpotrivă popoarele din Estul Europei au fost sacrificate de către Lumea Liberă (au fost împinse în ghiarele monstrului roșu în "secret"). Vietnamul a fost o farsă. Cuba n-a fost salvată. Formosa (Taiwanul) și Țări întregi din Africa sunt sacrificate sub ochii noștri, în momentul de față.

Ce se va întâmpla de acum încolo, se reflectă profetic în Comuna din Guyana.

Dacă se intervenea la timp, ar fi fost distrus numai diavolul (Jim Jones) și cuibul care și-l creiase (cei câțiva demoni, ajutoare din conducere) și ar fi fost salvați 33 de prunci, 150 de copii și restul de suflete omenești până la 912!

Cu cât se întârzie mai mult cu atât dezastrul va fi mai mare, căci viitorul se prefigurează ca o hiperbolă, ca un holocaust. Dar cum nu se face nimic pentru distrugerea cuiburilor de draci (nucleele comuniste), înseamnă că popoare întregi (sau porțiuni masive din ele) vor fi sortite sacrificiului comunist. Comunismul împinge omenirea spre un război total.

Pentru aceasta comunismul se înarmează întruna și corodează Lumea liberă. Numai în U. S. A. sunt 60.000 de agenți spioni comuniști ruși, după estimările oficiale ale C. I. A. (citate în presa americană); dar câți agenți comuniști români, cehi, chinezi, etc.?

Principalul obiectiv al lui Satan este *de a domina întreaga Planetă.* El este în plin marș. Țările cad una după alta. Exact ca în cazul Comunei din Guyana, comunismul (Satan) pregătește sacrificarea popoarelor pe care le stăpânește. Satan știe că va pierde razboiul care vine și prin liderii fanatici comuniști (Dracii întrupați), la fel ca Jim Jones vor căuta să împingă popoarele pe care le stăpânesc, la un sacrificiu total. Și cu cât e mai mare dezastrul, cu atât mai mare e plăcerea lui Satan. Dacă în timp de pace Satan (comunismul) chinuieste și înfometează popoarele pe care le stăpânește, vă imaginați la ce fel de suferințe și torturi vor fi supuse în timp de război, când vor trăi sub legi marțiale și sub puterea bombelor (poate atomice, hidrogen, neutron, etc.) care vor cădea peste ei. Și momentul... nu e departe!

41. Fenomenul din Jonestown ne arată că *nimic nu se face pentru abolirea comunismului din afara!!*

Tarile Libere și cu potențial militar și economic nu văd mai departe de vârful nasului. Deocamdată nu se gândesc decât la dolari.

Un război se prefigurează și va veni când vor fi atacați direct; doar atunci când le va ajunge cuțitul la os. Deci popoarele încătușate de comunism nu le rămâne decât o singură cale: să se elibereze prin ele înșile și cum aceasta nu o pot face singure... rămâne numai un miracol dela Dumnezeu să întoarcă pe dos mințile capetelor roșii dela conducerea Țărilor lor. (Vedem cazul Chinei Roșii care încearca să fie împotriva Rusiei Roșii.) (Unde este cantonat statul major al lui Satan-Lucifer.) Un drac denunță pe alt drac. Un drac împotriva altui drac. China comunista pleacă capul în fața Americei (U. S. A.) pe care până mai ieri a blamat-o. Ceva speranțe ar fi pentruca China e mare, are o cultura străveche și proprie are un conținut mai pur de populatie.

Speranțele însă vor fi satisfăcute numai parțial, pentrucă comunismul este tot comunism: "lupul își schimbă părul dar năravul ba"!

Rămâne ca o alternativă suspendată, că societatea omenească cunoaște o lege a echilibrului, așa că balanța ar putea reveni la normal cândva... In mod natural, procesul este însă de lungă durată. Și cum am văzut, nu se întreprinde nimic pentru eliberare. Liderii "Occidentului" nu au energie, nu au curaj, nu au conștiință. Ceva mai mult, ei dau mâna cu hidra comunistă și semnează mereu tot felul de "pacte"... De aceea, deocamdată nu ne rămâne decât să plângem și să ne rugăm lui Dumnezeu.

Vai de cei învinși! Vai de popoarele subjugate de comunism! Vai de frații noștri!

* * *

Un cunoscator al comunismului (care a trăit într-o țară comunistă) citește ca-ntr-o oglindă, în episodul din Jonestown, *planul general al lui Satan.*

Colonia din Jonestown a fost o Colonie constituită pe ideile lui Karl Marx și ca atare am văzut care a fost evoluția și finalul ei sămânța și roadele ei Un proverb românesc spune că "ce sameni, aia culegi". Din sămânță de mătrăgună, răsare tot mătrăgună. Sau un alt proverb, tot românesc: "ce naște din pisică tot șoareci mănâncă".

Deci dintr-o viperă se naște tot o viperă. Ideile lui Karl Marx, de ură ("ura de clasă") și de dezbinare, natural că generează tot ură, crimă, moarte.

Din samânța lui Satan (Karl Marx) se naște tot un fruct otrăvit.

* * *

Pe ziariștii din Lumea Liberă nu i-a impresionat că Jim Jones era marxist și că el ș'ia constituit "Templul" pe principii marxiste. Ei, numai au notat acest lucru, în treacăt. Ei n-au văzut că tot răul pleacă de aici.

Jim Jones s-a condus după ideile lui Satan (Karl Marx). El a spus-o pe față. Când Dracul se simte tare pe poziție, vorbește deschis. Nu mai are nevoie să recurgă la subterfugii căci însăși ideile lui Karl Marx au fost subterfugiile lui Satan. Prin ele vine la coducerea Popoarelor Satan substituit, ca să răstoarne ordinea socială și să instituie teroarea și tortura popoarelor.

In propriul său scris (datat din 1974) Jim Jones mărturisește pe față că a fost "*întotdeauna comunist*" și că "*a folosit conecțiile religioase pentru a politiza congregațiile*" (?) și pentru a se sustrage dela taxe.

Dar nici aceste mărturisiri scrise nu i-a impresionat pe jurnaliști.

In presa americană, fenomenul a fost prezentat superficial sau comercial. Nu este vorba de un "Cult al sinuciderii", sau despre un "Cult al morții", cum a fost balansat și calificat fenomenul în presă. Aici nu este vorba de o sinucidere ci de un *masacru* în adevărata accepțiune a cuvântului. Un masacru de masă, *substituit în sinucidere!*

Victimele n-au avut alegere. Alegerea era dacă nu înghițeau paharul cu otravă, li se tăia beregata sau erau împușcați. Era alegerea doar pentru forma de moarte.

* * *

Absolut toate aspectele comunismului international, se reflectă în "Comuna" din Jungla Guyanei, așa cum am văzut în exemplele de mai sus.

"Comuna" din Guyana este miniatura comunismului

"Colonia" din Guyana este comunismul din Rusia, China, Ungaria, Romania, etc.

Jim Jones este Lenin, Stalin, Fidel Castro, Ceaușescu, etc. (morți și vii).

Același Satan este peste tot. Aceeași sursă. Coincidența nu este bizară sau întâmplătoare. Ceeace s-a întâmplat *în mic* în această Colonie, exact se petrece *în mare* în Țările comuniste.

Popoare întregi sunt duse în captivitate, după ce au fost deposedate de avere. După ce li s-a luat totul, devin *sclavi în mâna lui Satan.* Și planul e același. Planul e clasic. Satan (comunismul) odată stăpân pe situație își chinuiește și terorizează victimele, după cum am văzut în expunerea paralelă prezentă.

Nici după 60 de ani de comunism în Rusia, situația nu e schimbată. In toate celelalte, Țari comuniste, situația este identică. Partidul comunist exercită un control permanent asupra individului, care individ devine un animal fără gândire în mâna sistemului.

Statul comunist controlează absolut totul și omul este manevrat asemeni unei jucării, care poate fi distrusă în orice moment. Exact ca în Colonia lui Jim Jones.

* * *

Deci iată un exemplu evident. Comunismul este opera lui Dracu. Acum, dacă există sau nu Satan ca existență fizică, pentru un sceptic rămâne totuși un simbol al răului, al forțelor negative, un simbol al destrucției. Acest simbol Satan, există! El este o prezență, o realitate fizică. Comunismul și propagatorii lui sunt Dracu (Satan) personificat.

Jim Jones a fost deasemeni Dracu personificat.

Colonia lui Jim Jones este *comunismul fără mască,* care ne fură bucuria de a trăi în existența umană, care ne spune la un permanent supliciu și ne conduce la moarte.

Colonia lui Jim Jones este totdeodata un avertisment pentru lumea naivă (liberă) în special pentru U. S. A., care nu înțelege comunismul și pe care îl tratează cu toleranță.

Epilogul Coloniei lui Jim Jones ne indică deasemenea profetic, că așa va fi cruzimea comunismului în ultimele lor zile pe pământ, *Comuniștii nu lasă puterea politică din mână decât prin foc!*

MUNCA PATRIOTICA IN R. S. R.

TREBUE spus din capul locului, fără întortocheturi sau teamă de exagerare: munca așa zisă "*patriotică*" este cea mai feroce formă de exploatare a maselor populare de către Partidul Comunist Român. Numai cine n'a trăit această înfățișare a opresiunii comuniste se mai poate îndoi.

Realitatea e aceea pe care o știu toți refugiații mai recenți, scăpați din iadul ceaușist.

Dacă vrei să strici buna dispoziție a unui nou venit din Iadul comunist, adu-i aminte de "*munca patriotică*"!

Dacă vrei să fii privit cu dispreț și ură de un nou venit din Iadul comunist, adu-i aminte de "*munca patriotică*"!

Dacă vrei să fii înjurat și scuipat de un nou venit din Iadul comunist, vorbește-i de "*munca patriotică*"!

Dacă vrei să fii pălmuit de un nou venit din Iadul comunist, continuă să-i vorbești de "*munca patriotică*"!

Am insistat asupra acestui fenomen, pentru a arăta tuturor cât de nefast și desgustător sună în urechile noilor veniți aceste două cuvinte de pomină.

In antichitate, sclavii munceau poate mult mai mult și mai greu. Dar pentru asta, de bine de rău, erau hrăniți ca lumea. In Iadul comunist român masele populare fac muncă patriotică gratis, iar pentru a rezista fizic, și-aduc (dacă au!) mâncare de-acasă. Deci, nici măcar nu sunt hrăniți. Făcând această constatare te întrebi fără voie, cum rămâne oare cu formula tipică, devenită sloganul cel mai utilizat de comuniști: "*Societatea cea mai avansată din lume, unde nu există exploatare, este societatea comunistă...*"?

In Sfânta Biblie stă scris că și Dumnezeu după ce a muncit șase zile la facerea lumii, în a șaptea s'a odihnit. In România comunistă, conducerea care sfidează toate legile sfinte sau umane, cere ca poporul să muncească obligatoriu 6 zile cu "*salariu*" (este bine cunoscută forța de cumpărare a acestui salariu... iar în a 7-a să muncească pentru partid, fără salariu, bine'nțeles.

Birul nedrept, împotriva căruia acest brav popor român a luptat din răsputeri pe parcursul multor secole, a revenit la modă în România comunistă. Se numește — munca patriotică.

După numărul de "*ore patriotice*", efectuate și publicate la loc de cinste în presa comunistă, organizațiile de partid din întreprinderi primesc, din partea conducerii statului, "*felicitări*" și mai ales "prime" destul de substanțiale. Dar nu vă faceți iluzii cu aceste prime. Nu-s pentru cei mulți care aduc servicii pe șantierele colectiviste, ci pentru cei puțini care i-au supraveghiat să nu fumeze măcar o țigare sau să-și șteargă nădușeala în timpul "*serviciului patriotic*"!...

O biată muncitoare, privindu-și mâinile pline de bășici făcute de coada casmalei cu care săpa, își vărsă năduful: "*Mânca-i-ar ciuma de comuniștii! După ce că nu fac nimica toată săptămâna și stau ca niște ploșnițe, vin acuma îmbrăcați de lux să ne coordoneze munca...*"

Cât adevăr în spusele acestei femei simple! Câtă durere! Dar toată lumea simte și gândește ca ea. Un tânăr, muindu-și batista cu apă, o pune în mâinile ei și-i spune: "*Cu siguranță, în curând, va veni vremea în care toți acești spurcați vor plăti cu vârf și îndesat toate aceste nelegiuiri... Trebuie numai ca poporul român să nu uite și, în niciun caz, să nu ierte*".

Trecând odată pe lângă "*biroul comitetului de partid*" din întreprinderea unde lucram, sunt surprins de liniștea totală a — de obicei — sgomotosului comitet. Liniște absolută. Intreb, din curiozitate, fetele din biroul alăturat, unde sunt "*aia*". Răspunsul veni prompt: "*Ca de obicei, «pe teren»!* Asta în limbajul cadrelor comuniste, înseamnează la lucru, la muncă, în supraveghere, etc. Adică, tot ce poate fi mai respectabil pentru un comunist care se respectă.

După câteva ore, după terminarea serviciului, trec prin fața unui restaurant din centru. Pe cine zăresc, în jurul unei mese încărcată cu mâncăruri și băutură? Bine 'nțeles, pe pușlamalele "*comitetului de partid*" al întreprinderii noastre. Ce "*teren*" greu aveau de... supravegheat, canaliile!...

In lumea socialismului științific, toată lumea (indiferent de pregătire, de vârstă, de sex, etc.) trebuie să facă muncă patriotică. Și dacă, întâmplător, scapă de sita, destul de deasă, a întreprinderii unde lucrează, nu poate în niciun caz scapa de "*ochiul ager*" al delegatului de stradă care, fără niciun fel de rușine, intră în toate casele ca la el acasă.

Iată, dialogul dintre o mamă cu trei copii și "*de-legatul*" de stradă, venit s'o scoată cu arcanul la munca patriotică. Este mai mult decât concludent:

— Duminica este singura zi din săptămână în care pot să gătesc ceva mâncare caldă pentru copii și soțul meu, care sunt deja toți la munca patriotică.

— Bun, cum vreți! Dar să știți că vă trec pe lista celor care trebuie să plătească.

— Ei bine, dacă e așa, mai bine plătesc decât să plec azi de-acasă.

Este dureros cunoscută în România, "*nobila*" practică comunistă cu întocmirea "*listelor de plată*" pentru refuzul de a ieși la munca patriotică. Suma variază, pe persoană, între 25 și 50 lei pentru fiecare Duminică.

Problema cea mai tristă însă este problema persoanelor bolnave care, pentru a scăpa de munca patriotică, sunt obligate să prezinte un certificat medical de incapacitate de muncă. Asta înseamnează, iar nervi, iar cozi interminabile la clinică, dispensar sau spital... Timp pierdut, pingele tocite, mult tutun... Sunt mulți care plătesc numai să fie scutiți de toate acestea, în ciuda pensiilor care sunt și ele extrem de reduse. Dar ce mai contează când e vorba să te scapi de angaralele impuse de partid!

Numai că, de cealaltă parte, partidul a strâns "*șurubul*" pentruca medicii să nu mai dea "*așa de ușor*" aceste certificate. Mort sau viu, bolnav sau nebolnav, tânăr sau bătrân, important pentru partid e să faci munca patriotică sau dacă nu, apoi să plătești. Se știe că totul e pentru "*înflorirea*" patriei și "*prosperitatea*" Republicei Socialiste România... O, Doamne, fă ceva să piară acești călăi!...

Copiii din școli sunt scoși chiar și "*în timpul programului*" la munca patriotică: strângere de fier vechi, de hârtie, de sticle, culegerea pomilor, viilor, spicelor rămase pe câmp în urma mașinei de treierat, culegere de plante medicinale, etc.

Studenții sunt folosiți, bine'nțeles, tot în timpul programului, căci altfel nu-i mai poate aduna nimeni. Pentru ei sunt rezervate lucrările de săpături, demolări și recuperări, curățenia în noile blocuri, etc.

Militarii, și mai rău! Prin ordin, sunt trimiși la lucratul pământului, la strângerea recoltei, la ridicarea digurilor, la construcția șoselelor, etc. Și toate acestea pentru un blid de mâncare!... Au fost și sunt încă multe dezertări, pentrucă le-a ajuns cuțitul la os.

In tot acest timp, "*cronicarii erei socialiste*", oamenii de paie, lingușitorii, frunze veștede în bătaia vântului comunist, fac poeme, în care slăvesc această "*extraordinară*" formă de contribuție socială: munca patriotică! Deoarece, ca urmare a acestei munci sub semnul socialismului, se fac economii fabuloase. Este adevărat! Economii pe care ziarele comuniste le publică la "*loc de cinste*".

Dar lumea din afară, toți cei care lingușesc regimul nu spun și în ce "*scopuri*" sunt folosite aceste economii. Iată numai câteva din căile pe care se scurg "*economiile economice*" realizate din sudoarea și suferința poporului român:

Nenumăratele vizite ale "*cuplului regal*" Ceaușescu în străinătate, plus toate chetuelile pentru întreținerea "*gărzii*" care-i înconjoară, de cele mai multe ori numai pentru a-și înmulți colecția de "*Honoris causa*", care le sunt ironic acordate și'ar trebui să se numească mai degraba "*Hororis causa*".

Nenumăratele vizite ale acelorași personagii prin toate județele din țară, pentru a aduce bucurie românilor prin prezența lor binefăcătoare.

Nenumăratele vizite pe care le fac soțiile "*ștabilor* din Comitetul Central în Occident: de plăcere, pentru modă, pentru schimbarea coafurei, pentru cumpărături "*indispensabile*" ca ultimele modele de automobile, etc.

Intreținerea odraslelor măririlor comuniste prin școlile și facultățile occidentale.

Intreținerea spionilor și agențiilor de spionaj.

Trimiterea securiștilor în străinătate pentru "*specializare*".

Si-apoi, enormele prime pe care le primesc comuniștii notorii la sfârșitul fiecărei luni.

Poporul român a suferit mult pe drumul istoriei lui, dar a rămas întotdeauna cu fruntea sus, dârz, neînfricat. Suntem mândri de aceste calități cu care Dumnezeu ne-a înzestrat.

Să nu uite însă hienele și leprele care-l tiranizează acuma că atunci când va veni timpul Românii se vor revolta și se vor transforma în tigri. Și poate nu-i departe clipa mult dorită.

IULIAN NIȚESCU

POEME

de Ioan I. MIREA

ROMANIA

Românie
de ieri
de azi şi de mâine
printre atâtea dureri

dintre atâtea ruine
de când sunt afară
te mănânc ca pe o pâine
mereu caldă şi totdeauna amară.

Românie
cu zilele mele toate — arsele
vreau să-ţi fiu ţie
întoarce-mi acolo oasele;

ţărâna cu visele printre oasele noastre,
Românie cu flori risipite pe orizonturi albastre;
— şi pe toţi cei ce-au fost înainte
să-i scoli din morminte.

Românie, ţară cuminte,
— plânsul nostru de-atunci şi de totdeauna —
de vor alunga tirania, tu săruta-i pe frunte
reintorşi, ei îţi vor săruta mâna.

După insuportabila, crancena furtună,
Românie, ţărâna noastră de se răzbună
cât ne va primeni focul,
fă să-ţi simţim cu paşii pământul;

el e cuvântul
sorbit din potire
Românie, îţi aducem avutul:
suprema noastră iubire...

PSALM

Dacă mai e cineva care urăşte,
să mă privească bine şi să mă scuipe în faţă;
dacă mai are cineva un cartuş de tras,
să mă ţintească în inimă;
iar ceice iubesc în zadar
să-mi rupă mainile,
să-mi rupă mâinile care tremură întinse
în sus, după nestinsele vise;
în ochii lacrima să curgă,
să curgă îndărăt, neştiind, dedesupt
şi să cadă în izvorul din care vor bea
însetaţi ceice urăsc, ceice ucid
ceice aprind buturuga;
în ea, cand m'au scos,
mi-am ascuns ruga...

ASCHIILE

Suntem aceştea, de totdeauna,
stăm drept, cu faţa deschisă,
buboasă, crăpată de palmele voastre;
cu ochii trişti, prea trişti,
când vă privesc ropotul pumnilor

Nu vă vom spune nu mai loviţi,
o, nu, nu vă vom spune!
continuaţi — iată — ne gata să întâmpinăm
bogata zvârlire de pietre;
atunci ochii noştrii vor fi şi mai frumoşi.

Din blesteme ori din dungi de ciomege
noi vom alege
şi vom ascunde sângele care ne curge;
gemetele noastre din gura izbită,
vă binecuvântă.

Mângâind rănile pe dedesupt
înţelepţii vor găsi faţa noastră
ca floarea albă, uitată în glastră,
vie şi mereu curată,
cu grija să rămână intactă.

Nu, nu protestam,
vă lăsăm ghiarele să răcâie neîncetat
zgâriind la temeliile templului
— noi am acostat
în ancora timpului.

Privim arborii în tăcere, ca sfinţii,
sub rădăcini dorm fraţii, ne adastă părinţii;
istoria cu eroii anonimi şi aure mici,
o scriu numai sfinţii noştrii netrebnici
— pe aşchii se clocesc doar ouă de cuci...

ARC

Între sulită şi arc
iarăşi s'a ascuns un drac
strâmb, cu cocoaşa în spinare
parcă ar fi un drob de sare.

În ochi, boabe vechi de mătrăgune;
ar vrea lumea s'o adune
şi din dârile de bale
să lucească fir de zale.

Pe copite, emeritul potcovar
i-a pus coroane de var;
sfinţii nu erau acasă
— curgeau lacrimi din catapeteasma ştearsă.

Povestea nu e frumoasă,
însă trebue înţeleasă;
de-o minţi cine o va spune
să lingă noroi de spume

De va tace
până sfântul se întoarce,
o să-i tremure o mână
strânsă'n ghimpele de sârmă.

Ghem în vârful de ulucă,
o să-şi vadă maţele cum se usucă,
corbii'njur, pe cât încap,
o să-i ciocane în cap.

Povestea, măsurată cu pas rar de cocostârc,
are în ea închis un tâlc —
pe aripi de fluture
aurul sa-l scuture...

Cică, rare ori când nopţile
îşi deschid lacătele, porţile,
s'a văzut
calul singur la păscut.

În spre ziuă lingea rouă
şi bătea cu copitele amândouă;
ascunse sub buturugă
pândesc nevăstuicile să sugă.

Dupa tufe, zmei ologi
vor să-l prindă de dârlogi
şi-apoi să-l încalice
lumea să deretice.

Prinsă'n plase cu otgoane,
lumea vor ca s'o mute în oceane,
pe sub valuri
ca să n'ajungă la maluri

Cerul măturat de stele
să-l înşire pe nuele,
să-l răstoarne
în căldările cu cazne.

Dealtfel, toate ce-ar fi vrut,
le-ar fi vrut pe dedesupt,
când păpuşi
şi când supuşi.

Pasările prinse'n laţ,
frunzele atârnând de crăci în lanţ;
dar mai bine şi mai bine
să tragă cu gloanţe'n pâine.
Noaptea s'a întins pe ani,
prin urzici, sângele s'a uscat pe bolovani
şi din saci fără grăunţe
atârn picioare desculţe.

Minţi robite, de cleştar,
zăceau stins sub bălegar;
flăcăii şi fetele cu conduri
adormiseră'n păduri

Peste tot, în cocioabe ori palate
bătea vânt cu sloi de moarte;
să te plângi? cui să te plângi?
te izbeau cu pumnii stângi.

Căpcăunii rânjeau slut,
lăbărţaţi pe tron de lut;
laţi în călcâie
îşi făcuseră statuie.

Şi râdeau în sinea lor
de tăcerea muţilor;
hâzii, au râs până'ntr'o seară
când din gropi morţii au ieşit afară.

Câmpul se umplu de cai —
parcă cerul cobora din rai —
vijelii, cu mâini de fier
zvârleau foc peste muntele de ger.

Strigătele chiamă, gem;
firul s'a legat de ghem,
din adâcuri, nesupuşii
strivesc fălcile păpuşii.

Săgeata, ţâşnind din arc
s'a'nfipt în coada de drac;
— să se ducă pe pustiu!
când vă scriu, nechiază calul să viu...

NESUPUSII

Au plecat nesupuşii de acasă
să găsească vorba aia de cleştar, frumoasă;
nu vorba ruşinii şi de toţi nevrută
lăsată în ţara lor pierdută.

Că cică n'ar fi vrut ca spada cu tăiş
s'o înfigă pe la spate, pe furiş,
în javrele care au adus ocara roşie
şi-au altoit cu ea tulpini de bozie.

Vedeţi? — aci e prima întrebare:
faci bozia să fiarba vinul tare?
şi din păduri bătrâne ori din boschete
ar fi să scoţi din rădăcină florile pereche?

Să'nlocueşti parfum de sângerel
cu falsele peceţi de muşeţel?
cu focurile reci de la muşcate
poţi oare umple geamurile sparte?

Nu poţi să pui pe frunte coroană de scaete
nici vorbe scurse ca apa din burete,
fără să arunci oţele care gem
şi să nu'ntorci cuvântul cu marele blestem...

CAZUL PAUL GOMA

de N. S. GOVORA

III

PENTRU apărarea lui Paul Goma în fața exilului, soții Ierunca nu s'au oprit la materialul publicat în no. 26/27 din "Limite", ci au pornit într'un turneu de propagandă de la om la om. Au fost deci și în Spania. Unii dintre cei ce au fost nevoiți să suporte avântul liric al dnei Ierunca, mi-au relatat că în rezumat, dna Ierunca afirma că tot ce s'a scris în publicațiile românești despre Goma, sunt invenții și că, în special, la faimoasa conferință de presă, lucrurile s'au petrecut exact invers. Goma nu a spus — susține dna Ierunca —, că e numai contra soților Ceaușescu dar nu contra lui Burtică și Verdeț, că nu a spus că *nu știe ce este, că nu știe dacă e disident sau opozant, nu știe* dacă *comunismul e mort* în țările din Est, etc. Și natural, toți cei ce au scris contra lui Goma, fac jocul comuniștilor!!!

In sprijinul afirmațiilor sale, dna Ierunca spunea că are banda pe care s'a înregistrat toată conferința de presă. Argumentul nu prezintă greutate, căci toată lumea știe că azi, cu progresele tecnicei, o bandă poate fi trucată conform dorinței, se poate adăoga și se poate tăia.

Sub nici un motiv, noi nu ne-am format convingerea pe reportajul "directorului nostru", nu pentrucă nu am crede în anticomunismul lui actual, ci pentrucă știm că el înțelege toate deandoaselea și că nu posedă bine nici o limbă. Noroc că în timpul conferinței nu a venit vorba despre cei ce-și "fac cura", căci cine știe ce i-ar mai fi pus în spate bietului martir!!! Dar, după cum spuneam, corespondentul nostru din Paris, dl Nițescu, ne-a trimis articolul său a doua zi după conferința de presa și l-am păstrat în sertare, câteva luni. Deci articolul fusese scris și noi îl primisem, înainte de apariția reportajului "directorului nostru". Și el coincidea cu cele scrise în "Buletinul Izraeliților de Rit Elen".

In propaganda sa de la om la om, dna Ierunca mai spunea că Goma a produs nu numai în Țară, cutremurul de care vorbea ilustrul ei soț în "Limite", no. 24-25, ci a produs un cutremur și mai extraordinar, pe întreg mapamondul.

— Toaată presa franceză, spunea dna Ierunca, a fost sguduită, tooată presa a scris pagini întregi, *niciodată* nu s'a vorbit atât de Țara noastră, etc., etc. In reportajul la care ne-am referit, "directorul nostru" reduce mult din gargariseala patriotardă a dnei Ierunca. Reiese din reportajul apărut în "Buletinul Izraeliților de Rit Elen" ca presa franceză a fost mai mult decât reținută, a rămas și ea, ca și noi, în espectativă. Astfel "l'Aurore", ziar de dreapta, "subliniază că P. Goma nu răspunde totdeauna întrebărilor ce i se pun, mai ales când îl privesc personal". "Figaro", ziar de dreapta după aprecierea dlui Goma, scrie că "Goma a precizat că a refuzat să emigreze și că *are intenția de a se întoarce în Țară*". Aceasta a spus-o și "directorul ziarului nostru", deci "Figaro" îl confirmă. Goma a spus că se va întoarcea în Țară când va cădea Ceaușescu de la putere și în locul lui va fi Verdeț sau altul. Care ar fi explicația acestei diferențe? Ar fi două explicații: una că articolul din "Figaro" a fost scurt, interesul stârnit de Goma fiind redus și nu a fost așa de mare, cum afirmă dna Ierunca. A doua explicație ar fi că reporterul lui "Figaro" nu știa cine este Verdeț sau Burtică și o fi crezut că sunt niscaiva fasciști. Și în acest caz, nu prezentau interes. Dar, repetăm, "Figaro" îl confirmă pe "directorul ziarului nostru". Din reportajul din "Buletinul Izraeliților de Rit Elen", reiese că cele ce au scris celelalte ziare franceze, nu prezintă importanță. Dacă presa franceză a fost atât de entusiasmată, dece soții Ierunca, în "Limite", 26-27, nu au reprodus din gazetele franceze și au facut exact contrariul: în lungul articol nu fac altceva decât să polemizeze — deși sunt contra polemicei — cu cei ce nu le-au împărtășit entusiasmul.

Dar fraza "s'a vorbit în lume despre Țara noastră, grație lui Goma, cum nu s'a vorbit *niciodată*", este lipsită de fundament. Sunt un asportiv, un înapoiat, rămas la timpul când profesorul meu de română își manifesta desnădejdea în fața elevilor, pentrucă unul din fiii lui, pe lângă altă profesie, mai era și arbitru de football, iar arhimandritul Scriban scria un articol — cu răsunet la acea vreme —, în care-și bătea joc de footbaliști, spunându-le că joacă "poarca". Pe mine, chestiunile sportive mă lasă rece, deoarece-mi spun că azi bat unii și la anul alții. Dar nu aceasta este părerea mulțimilor, mulțimile sunt înebunite de sport și cine a făcut să se vorbească de Țara noastră ca *nicio-dată*, nu a fost Paul Goma ci... Nadia Comăneci.

In "Real Madrid" a jucat multă vreme un footbalist ungur, numit Pușcas. Ei bine, când acest footbalist Pușcas băga un gol, mulțimile entusiasmate ar fi dat Ungurilor, nu numai Ardealul, ci și Bucureștii!!! Așa că frazele umflate ca cele debitate de dna Ierunca, se desumflă repede în fața realităților, ridicole, dar realități.

Dar să revenim. Cu toate negațiile soților Ierunca, conferința de presă a lui Goma, a fost un fiasco, un *circ*, cum a afirmat însuși Goma. Goma poate fi, daca nu o paiață, un "enfant terrible", de proastă calitate. O fi un mare scriitor — asupra operei lui literare îmi voi spune părerea altădată —, dar nu are în el nici o fibră de om politic. Am văzut la televiziune, la Madrid, o intervenție a lui Soljenițin. A impresionat pe toți cei ce l-au văzut, cu cultura lui, prestanța lui, seriozitatea lui. Inamicii lui, adică comuniștii, și-au pierdut cumpătul și în ziarele lor de a doua zi, au apărut atacuri furibunde, când s'au pus în circulație termeni ca "vipere lubrice", termeni pe care, din tactică, comuniștii îi puseseră la naftalină. Căci aceasta este realitatea: Soljenițin este nu numai un mare scriitor, ci și un mare om politic, care știe ce este și nu e un saltimbanc gen compatriotul nostru Goma.

Ori aici a fost eroarea impresarilor lui Goma în Occident, soții Ierunca în primul rând, care nu au voit să prezinte lumii libere un mare scriitor să zicem, ci un mare om politic, care a provocat în România un cutremur! Ori Paul Goma, "l'enfant terrible", pare că se amuză, răsturnând șiștarul pe care cu atâta trudă îl umpluseră soții Ierunca. Căci iată ce scrie Paul Goma: "Nu sunt istorician (!), nici sociolog, *nici om politic*... Eu sunt scriitor, acel animal care povestește ceiace știe, chiar dacă uneori nu știe ce povestește" (Cuvantul romanesc, Iulie 1979). Și: "Ce ești tu Paul Goma? Dizident? Opozant? Comunist? Fascist?... Ce ști tu?... Cunoscându-mă până la indiferență, nu răspund. Dacă ași fi întrebat "Cine ești tu?"... aș răspunde: *Nu știu*" (Cuvântul românesc, Iulie 1979).

Adică Paul Goma răspunde exact ca la conferința de presă: *nu știe ce este, nu știe dacă e opozant sau comunist*, adică lucruri pe care presa "țigănească" a exilului le-a consemnat, relatând Adevărul, iar soții Ierunca le-au negat, atât în "Limite" cât, mai ales, în propaganda de la om la om, punându-se, ca să recurgem la un eufemism, pe linia contrarie Adevărului. Deci "l'enfant terrible" spune că el nu e om politic, ci scriitor. Ar fi desigur o luare de poziție care i-ar face onoare. Dar, cu fumurile urcate la cap din cauza publicării rapide a 6 cărți, uită că nu a ajuns *mare scriitor*, pentrucă a fost prezentat Occidentului ca scriitor, ci ca *om politic*. Adică valoarea lui nu rezidă în valoarea cărților lui, ci în valoarea lui ca om politic, adică literatura lui e ridicată la suprafață cu surle și tobe, pentrucă un moment politic, o tactică politica o cere. Când va trece acest moment politic, atunci va fi trecut la capitolul "uitare". Exilul românesc cunoaște cazuri de "mari" scriitori aruncați peste bord, când momentul politic care îi scosese la suprafață, a fost depășit.

Dealtfel, la conferința de presă, gazetarii i-au pus lui Goma numai întrebări cu caracter politic. Ne pot spune soții Ierunca câte întrebări și care sunt acele întrebări puse de gazetari, asupra romanelor lui Goma? Dacă i s'ar fi pus acele întrebări, poate Goma s'ar fi achitat onorabil, nu s'ar fi făcut de râs. Dar i s'au pus întrebări politice, gazetarii s'au adresat omului politic Goma — așa cum îl prezentaseră impresarii — și Goma a răspuns-spre stupefacția impresarilor, ca un om căzut din lună. Deci Goma, atât la conferința de presă, cât și în "Cuvântul românesc" a dat cu piciorul impresarilor, parcă spunându-le: Ce mă bateți voi la cap cu politica? Eu sunt scriitor, nu sunt om politic. Deci poziția lui Goma ar fi onorabilă. Cade însă în păcatul mândriei. Sau al ignoranței. Crede că "aprecierea" cărților lui la Paris se datorește valorii intrinsece a acestor cărți și nu că ele sunt produsul unui moment și unei tactici politice, ale unor cercuri interesate. Care sunt aceste cercuri interesate? Fără îndoială că e vorba de cercurile "nemțești".

Dar, cu toate aiureala politică a lui Goma, conținutul cărților lui e anticomunist, deci criticându-l, fac jocul comuniștilor, ar putea spune cineva. Ar trebui — odată pentru totdeauna — să se termine cu acest "faci jocul comuniștilor". Am scris contra trădării de la 23 August, contra lui Mihai Viteză, contra borfașului "episcop" Leu, contra Caromanului, contra lui Nicolae Caranfil, etc., etc., și afirmațiile "că făceam jocul comuniștilor" sunt astăzi monedă curentă. Ba reiese că tocmai susținând pe 23 August, se face jocul comuniștilor, de moment ce partidul comunist român a decretat această sinistră dată, drept sărbătoarea națională a poporului român!!!

E drept că autorii din exil ai lui 23 August fuseseră nevoiți să se așeze pe o poziție defensivă, cerându-ne să uităm pe 23 August, căci dacă acea rușinoasă lovitură de Stat nu fusese un act salvator, fusese o *necesitate*, se făcuse *pentru a se salva ceiace se mai putea salva*. Dar iată că în "opusculul", "Testamentul lui Maniu", dl Penescu face cale întoarsă; de la defensivă, trece la ofensivă. Care să fie motivul sau motivele? Se poate răspunde, deocamdată, doar prin ipoteze. Una ar fi că dl Penescu a obținut bani de la americani, masoni sau evrei, și atunci nu mai are nevoie de dl Papanace, ba din contra, îl încurcă, căci trebuie să împartă tainul cu el. Altă ipoteză ar fi că dl Penescu *i-a compromis* pe papanaciști și aceștia *nu mai pot da înapoi*, fiind înlănțuiți la carul învingătorului. Se dă chiar a înțelege că dacă ar fi trăit însuși Corneliu Codreanu, s'ar fi găsit în seara de 23 August alături de Mihai Viteză, Maniu și Bodnăraș, pentru a aresta pe mareșal!!!

Dar oricare ar fi situația, nimănui nu i s'ar mai putea spune astăzi "că face jocul comuniștilor" dacă vorbește sau scrie contra lui 23 August, a lui Mihai Viteză sau a decedatului comitet național. Și totuși, *altădată*, pentrucă am scris contra celor vizați mai sus, am fost nu acuzat că fac jocul comuniștilor, ci deadreptul că sunt "agent comunist!"

Spuneam că la producerea "cutremurului" Goma, am rămas în espectativă. Eram neîncrezător și neîncrederea a crescut când am citit lista membrilor "comitetului francez" care cerea punerea în libertate a lui Paul Goma. Pe această listă figurează și Louis Aragon, poetul cunoscut. Acest nume m'a făcut să mă strâng ca un ariciu. Și că aveam dreptate, o dovedesc rândurile ce urmează: "Și mai suspect, protestul indignat al lui Aragon, care descoperă, deodată, că în Uniunea sovietică se pot săvârși nedreptăți. Aragon a înghițit marile procese din 1937. A înghițit asasinarea lui Troțki. A înghițit colonizarea unei jumătăți din Europa. A înghițit procesele din Est. A înghițit zdrobirea revoluției maghiare. Cu surâsul pe buze și cu Elsa Triolet alături, ce n'a înghițit Aragon? Genocide, teroare, minciună, ipocrizie și confort intelectual (numai intelectual? n. n.). Și iată că deodată s'ar trezi? S'ar converti? Dar se convertește acela care recunoaște tot ce a făcut înainte (desigur rău n. n.). Nu și unul care trece cu buretele peste un întreg trecut de înrudire cu gâdele, fără a se explica asupra lui... Ce se întâmplă lor și celor din jurul lor e prea grav și prea însemnat, *pentru a fi mânjit de solidaritatea neașteptată a lui Aragon*".

Rândurile de mai sus nu le-a scris cineva "care face jocul comuniștilor", ci apriga anticomunistă dna Ierunca. Le citim în epocala carte — natural că e epocală de moment ce i s'a făcut onoarea unei mese rotunde la Radio Târgul Cucului —, "Unde scurte", p. 146. Dar acuma o mică întrebare indiscretă: ilustrul ei soț, dl Virgil Ierunca "n'a înghițit" marile procese din 1937, n'a înghițit asasinarea lui Troțki, n'a înghițit atacarea Poloniei pe la spate și, mai grav n'a înghițit rășluirea **BASARABIEI NOASTRE?** Și dacă nu le-a înghițit, cum se explică faptul că a scris la "Timpul" și la "Ecoul", unde "partidul" își repartiza membrii condeeri?

Dna Ierunca a scris diatriba contra lui Aragon, cu ocazia procesului Andrei Siniavski și Iuli Daniel. Amandoi, după nume, trebuie să fie "nemți" de origine.

Și Dna Ierunca, găsea suspecte protestele partidului comunist francez, atribuindu-le unui *interes tactic*: căutarea unei căi de înțelegere cu socialiștii.

Suspecte protestele partidului comunist francez și *nedemn* al lui Aragon, în cazul celor doi "nemti" citați mai sus, dar suspiciunea dispare când acelaș *nedemn* Aragon își pune semnătura în apărarea "semi-neamțului" Paul Goma!

Dar să încercăm a descifra rebusul Virgil Ierunca. In no. 26-27 din "Limite", citim: "Foștii comuniști sunt *în general*, odată ce s'au desmeticit, dintre cei mai activi și eficace anticomuniști. Dacă începem cu Arthur Köstler și sfârșim cu Annie Kriegel (tot "nemțoaică" desigur și asta), măsurăm cât rău au putut face comunismului cei ce au crezut în el".

Vorbește serios dl Ierunca? Unde vede răul pe care noi nu reușim să-l vedem? De decenii, comunismul înaintează, cucerește țări și spații, bătându-și parcă joc de cărțile lui Köst'er și a celeilalte "nemțoaice", Annie Kriegel. Dl Ierunca nu poate măsura răul enorm ce l-au făcut comunismului "nemții" ăștia care-și zic "comuniști desamăgiți". Noi îl măsurăm: egal cu zero. Dar spre norocul nostru, nu rămânem de căruță. La cohorta de nume invocată de, în special, dna Ierunca în cartea sa, venim și noi să ne aducem aportul și punem în balanță pe Paul Goma, e adevărat că numai "semi-neamț". Din nefericire, ceilalți "nemți" sută la sută, Paul Rubsel de exemplu, nu a fost comunist niciodată, deci nu intră în categoria "comuniștilor desamăgiți" iar Michel Solomon a scris mai mult decât trebuia.

Dl Ierunca, da, el a fost comunist, deci el intră în categoria "comuniștilor desamăgiți". Dar deși comunist, oltean șmecher, și-a dat seama că paradisul pentru care militase, nu e atâta de sigur nici pentru cei 1000 de ilegaliști și deaceia s'a gândit să pună câteva mii de km între el și paradis. Nu, n'a trecut prin munți și păduri, nici prin apele Dunării, ci a venit cu pașaport, cu drumul plătit și cu bursă. Ca la mama acasă.

Pe urmă comuniștii au avut proasta ideie să-i taie bursa și să-l cheme la București. Și dl Ierunca, a mirosit el ceva și a zis, nu.

După "momentul antifascist", a început, scrie el, să lunece spre dreapta. Se declară anticomunist, condamnă regimul de la București, cam în genul Goma, dar soția lui scrie "că se convertește doar acela care recunoaște tot ce a făcut înainte", adică răul ce a făcut sau, și mai clar, condamnă răul ce a făcut. Dar dl Ierunca n'a condamnat încă marxismul. In "Cuvântul românesc", un compatriot, Vlad Anghelescu, a scris un studiu condensat într'o pagină, în care arată în mod științific că marxismul e *neviabil*, că el nu poate fi aplicat decât atâta timp cât se sprijină pe baionete. In rezumat, marxismul e contra legilor economice naturale. Intr'o notă, în "Limite", dl Ierunca lăuda articolul și atât.

Și dl Ierunca nu condamnă marxismul, pentrucă a rămas marxist. Ce nu găsește bun, nu e marxismul în sine, ci aplicarea lui; vinovați sunt cei ce-l aplică, asemănându-se în aceasta cu Goma care, mai neuns cu toate alifiile ca dl Ierunca, spune că el nu știe dacă marxismul e mort sau nu în țările estice, adica, *dacă e viabil sau nu*, și condamna doar pe Ceaușescu. Reiese deci că marxismul nu e mort în Est ci e *viabil*, dar e rău aplicat de două persoane. Când acele două persoane vor fi înlăturate, el, Goma, se va întoarce în Țară, pentru a colabora cu moștenitorii.

Dna Ierunca, la Târgul Cucului, își ajută soțul. Adevărații anticomuniști astăzi în lume, și cei mai eficienți, sunt "comuniștii desamăgiți", ei fac un rău teribil comuniștilor, cum spune ilustrul ei soț, "în umbra căruia are norocul să trăiască". Ceilalți, anticomuniștii vechi, cei care au luptat pe front, cei care au trăit în exil când dl Ierunca scria la "Ecoul", apă de ploaie!

Adevarata luptă anticomunistă a început — desigur e o simplă întâmplare —, cu momentul — să ne ierte dl Ierunca că-l copiem —, Slanski. Au fost împușcați Pătrășcanu și alții, au murit în închisoare Maniu, Mihalache și Titel Petrescu — nici unul din aceștia neputând fi acuzat de fascism, și Occidentul, adică propaganda dirijată "nemțească", nu s'a mișcat. Și iată că odată sosit momentul Slanski, Occidentul s'a emoționat. Și continuă să se emoționeze oridecâte ori e vorba de un "neamț" sau cel puțin de o jumătate de "neamț"!!!

Nu li se pare aceasta curios, soților Ierunca? Nu li se pare curios că acest "Occident" rămâne impasibil când apar cărți sguduitoare ca cele publicate de Bacu, etc., când e vorba de cărți trăite, de documente irefutabile deci, și se emoționează (și încă în ce grad!!!), când apare un roman al lui Paul Goma, roman în care imaginația are dreptul să se desfășoare în toată voia? Postul de radio Târgul Cucului, post de radio plătit de "boys"-ii americani dar dirijat de "nemți", s'a arătat sgârcit când au apărut cărțile celor 5, dar a deschis larg baierile pungii când a fost vorba de romanele lui Goma, pe care le difuzează în întregime, plătind 4 dolari minutul. Bieții exilați români s'au gândit să descopere o altă monedă de schimb: aceasta monedă se va numi minutul Goma, adică 4 dolari.

Reproducere după emisiunile la Târgul Cucului, dna Ierunca scrie o carte (în treacăt fie zis, această carte s'a tipărit cu banii unui legionar disident), cu titlul "Unde scurte". In ea se ocupă pe larg de "comuniștii desamăgiți", cei care fac cel mai mare rău comuniștilor, natural, ca Siniavski, Daniel, Tarsis, etc., etc. Ne vom opri asupra cazului Evgheniei Simionovna Guinzburg. Aceasta scrie o carte, și cu toate ororile suportate, declară că ea *rămâne comunistă*. E aceasta o mare descoperire? Deloc. N'ar fi prima oară. S'au văzut comuniști publicând în libertate astfel de cărți și declarând în final că atâtea încercări n'au isbutit să clatine credința lor comunistă, mai scrie în cartea ei, dna Ierunca. Și acesta e adevărul, marele adevăr. Nu e vorba de comuniștii născuți sub regimul comunist, aceștia nu numai că nu au nici o vină, dar nu au în ei virusul Evgheniei Guinzburg. Comunismul sălbatec al Evgheniei Guinzburg îl au cei ce au fost comuniști când nu erau la putere comuniștii în Rusia, România, etc., și au contribuit la înscăunarea lui, printre ei figurând și dl Virgil Ierunca. Aceștia, ca și Evghenia Guinzburg, nu se pot vindeca de comunism și umblă cu Ierunca vopsită.

Deci soții Ieruncă vor nici mai mult, nici mai puțin, decât o grupare neomarxistă, acela a "comuniștilor desamăgiți", care să aplice doctrina bărboșilor, așa cum trebuie.

Dl Ieruncă nu disprețuiește arginții. La Paris, prudent, dl Ieruncă a fost socialist atâta timp cât bătrânul Gherman a avut bani. Dar nu s'a înscris în partid. Aceasta, din proverbiabila-i prudență. Apoi a ciugulit cât a putut din fondul național. Dar nu s'a înscris la țărăniști, Doamne ferește. A scris câteva rânduri în "Ethos" în apărarea lui Vișoianu, dar aceasta atâta timp cât mai împărțea bani. Și într'o zi, prevăzător, Vișoianu a închis robinetul. Astăzi Vișoianu e atacat violent din toate părțile, inclusiv de dl Penescu, dar dl Ieruncă nu sare să-i ia apărarea. Te pui cu nebunii, cu țiganii, parcă ar spune el.

Dl Ieruncă a făcut totdeauna cultură plătită. La "Caete de dor" plătea Eftimie Gherman, la "Ethos" plătea un legionar disident, iar la "Limite" plătea unul de același culoare politică. Iar la "Revista scriitorilor români", plătea un papist. Și la toate, dl Ieruncă era redactor!!!

Comod. Azi dl Sporea se chinuie de doi ani să scoata "Revista scriitorilor români". N'o poate face, din lipsă de bani. Și la acea revistă scriau, sau erau lăudați, pe zece pagini zece, tocmai culturalii bogați: Soții Ieruncă, Eliade, Horia Roman, etc., dar aceștia sunt obișnuiți numai să primească, nu să și dea. Dl Sporea, cu o biată pensie, nici nu a îndrăznit să le ceară, deoarece cunoaștea răspunsul cu anticipație.

Și soții Ieruncă au ajuns la Radio Târgul Cucului. E drept că la München a bătut totdeauna vântul în pânzele "comuniștilor desamăgiți", dar acuma bate din plin. A mai fost la direcție un "neamț", dar se luneca încet. Acuma, decând e director "neamțul" Leon Bercovici, cu soția lui, "nemțoaica" Ioana Măgură, cu Cunea, Popper, Făgărășanu, Spiegler, Paruit-Herșcovici, Floda, etc., toți "nemții" de viță veche, vântul s'a transformat în furtună, "nemții" își găsesc acolo așezare rapidă. Valahii trebuiesc să dovedească că au fost comuniști în ilegalitate — Ieruncă și Horia Roman —, iar un altul, a trebuit să aducă o dovadă scrisă că s'a comportat eroic, refuzând să participe la executarea de lucrări de fortificații teutonice.

Și au inventat bomba Goma. Goma a scris un roman pornografic și i-a fost citit la radio, 4 dolari minutul. A venit Goma în Occident și s'a produs un sgomot internațional, s'a vorbit de România cum nu s'a mai vorbit niciodată, decând e România, Românie! Dl Ieruncă își dădea seama că din punct de vedere politic, Goma nu valora nimic, dar tocmai aceasta-i trebuia și lui: o marionetă. El își reserva rolul de a trage sforile din umbră. Dar s'a dovedit că Goma era o marionetă toantă, adică o marionetă care se încurcă în sfori și produce cel puțin nedumerirea dacă nu și râsul spectatorilor, cum s'a întâmplat la conferința de presă. Bietul domn Ieruncă pregatise bine piesa, și-a adus pe scenă și soața bandajată ca o mumie, dar marioneta Goma a început un joc desordonat: făcea glume, vorbea de ciume, lăuda pe Burtică și Verdeț și-mai grav-a răspuns că el, Goma, a aflat de greva de la Jii de la radio și televiziune, când după sfoara pe care o trăsese dl Ieruncă, Goma trebuia să răspundă că greva de la Jii, a pregătit-o și condus-o el, din umbră. Desastru!

Și a intervenit un alt pescuitor în ape turburi: tribunul Iancu Rațiu. Acesta l-a atras pe Goma la Londra și l-a pus să semneze-el și partizanii lui-o hârtie prin care se cerea bani lui Jimmy Carter. Numai pentru el, pentru gomiști, mulți și *rambursabili!!!* Numai ca Jimmy, nepricepând că cel mai mare rău comuniștilor îl fac ei, disidenții, adică "desamăgiții comuniști", n'a răspuns la apel. Se pare că gomiștii și-au pierdut răbdarea și cei 16 partizani și-au părăsit șeful și s'au împrăștiat în lume iar tribunul, prin George Beza, a cerut bani la Paris.

In fața acestor tribulații, soții Ieruncă s'au apucat de păr.

Și a intervenit un alt impresar: Brutus Coste. Acesta a proiectat un turneu Goma în America. Dar de unde bani, când Paul Goma nu se mișcă fără să fie plătit? S'a vorbit despre o listă de subscripție, printre Românii din America, discretă, foarte discretă. Dl Coste voia să spună ca Românii din America, entusiasmați că vor avea ocazia să vadă și să audă pe Paul Goma, au băgat mâna în jeb și au scos repede grăițarii. Minciuna e crasă. Românii din America nu scot banii așa de usor. Un preot legionar disident, membru în consiliul dlui Penescu, mi-a spus-o dela obraz: dvoastră cei din Europa, credeți că în America dolarii se găsesc pe lângă gard! Și nu-i cerusem nici un cent.

Totuși, dacă Paul Goma a fost în America, însemnează că a găsit banii necesari. De unde, dacă Românii americani sunt sgârciți? Păi, foarte simplu: de la "Nemții americani". Dar aceasta, sigur, nu se poate spune, e un secret, foarte bine păstrat.

Ca sa rezumăm, bomba Goma, în Europa, n'a explodat decât în imaginația soților Ieruncă și a "nemților" de la Radio Târgul Cucului. Conferința de presă a eșuat lamentabil, nici un Român din Franța nu a voit să se înscrie în partidul gomist, încercarea dela Londra a fost un insucces din cauza lipsei de înțelegere a lui Jimmy și cei 16 partizani s'au evaporat. O petardă a explodat totuși: un "român" din Italia, a scris un articol în care laudă literatura lui Goma, și afirmă că pe lista susținătorilor lui Goma s'au înscris 6000 de intelectuali de *stânga!* Chiar dacă cifra ni se pare umflată ca un dirijabil, o acceptăm, dar ce nu putem accepta e faptul că acești intelectuali sunt de *stânga*, printre care figurează și Aragon, cel atât de groaznic maltratat de dna Ieruncă. Și nu acceptăm pe acești intelectuali tot din cauza dnei Ieruncă, care ne-a atras atenția în mod judicios, că în dosul adeziunilor "comuniștilor desamăgiți", se ascunde o *tactică*. Periculoasă pentru noi, fără îndoială.

Din nefericire, în America bomba Goma a explodat și a produs chiar un început de incendiu. O Asociație românească a trecut și trece prin convulsiuni din cauza bombei explodate. Prieteni de luptă de ieri, își întorc astăzi spatele, se înjură chiar. Mă gândeam să dedic un întreg capitol activității lui Goma în America, dar am renunțat. Ar însemna să pun pale pe foc. Mă mulțumesc să spun doar că un gazetar, care după poză se aseamănă dintr'un anumit punct de vedere cu Churchill, a scris că toate publicațiile românești ce au scris contra lui Goma, sunt fițuici. Mai grav ni se pare faptul că o față bisericească, membru al unei Asociații, a invitat pe Goma în numele acelei Asociații, fără sa consulte pe ceilalți membri, adică procedând puțintel nedemocratic. Are acel cucernic părinte scuza că nu a inovat nimic. In Europa, dl Virgil Mihăilescu a adus plocon dlui Penescu biblioteca din Freiburg, tot cu dela sine putere. Rezultatul final a fost că s'a făcut de râs atât dsa cât și dl Penescu. Despre cucernicul părinte nu mai adaog nimic, deoarece se svonește că este destinat unei înalte și responsabile ierarhii în Europa, și nu vreau să-i pun bețe în roate.

Dar a mai greșit-o un alt Român, care l-a luat pe garanția lui pe Paul, atrăgându-și sângeroasa ripostă: dar pe dta, cine te garantează? Pe acest român îl considerăm de o bună credință ce i-a fost înselată de prietenul său dl Virgil Ieruncă. Desigur acesta i-a comunicat că tot ce s'a scris despre faimoasa conferință de presă e o rețea de minciuni și că el are banda magnetofonica pe care e înregistrată zisa conferință. Acest Român are ocazia să faca mea culpa. In ziarul "Cuvântul românesc" la care colaborează, poate citi profesia de credință a lui Goma: nu e om politic, nu știe ce este, etc. E numai scriitor. Il întrebăm pe acest român dacă merită atâta tevatură un scriitor pornografic?

Dar să se ia aminte: pentru Paul Goma și-au dat semnătura 6000 de intelectuali de *stânga*, deci "comuniști desamăgiți". Ori marea majoritate a exilaților români nu acceptă neocomunismul, neomarxismul, nu acceptă pe "comuniștii desamăgiți", pentrucă sunt în serviciul aceleiași forțe care ne-a făcut atâta rău în trecut: "nemții", care-și iau acuma nume românești sau chiar evreești! Și nu e bine să ne punem rău cu evreii!

UN CURS INTERESANT

diul înconjurător, creând Stat în Stat, ceace nu poate conduce decât la conflicte și persecuții din partea popoarelor autohtone și stăpâne teritorial, dovadă ura dominantă împotriva lor și isgonirea din toate țările unde au întrecut măsura.

Este adevărat că astăzi au ajuns la maximul puterii râvnite.

Sprijiniți de presa internațională, de radio, televiziune, finanța mondială și asociațiile create în acest scop după cel de al doilea răsboi mondial, pe care le au în mână sau le conduc — pentru a nu mai vorbi de cele oculte —, le e ușor să determine, prin trucaje, minciuni sau false mărturii, orice curent favorabil de opinie publică mondială, cum au încercat în ultimii ani cu romanul și filmul "ororilor naziste" HOLOCAUST.

Dar până când? Lumea începe să nu mai acepte să digere șopârle ovreești, oricât de abil ar fi prezentate de scopurile lucrative ale descendenților lui Moise.

Intr'adevăr filmul Holocaust, bine regizat, bine inscenat, bine jucat, a fost de mare "succes" — ca film —, dar a rămas doar un film bun, ca și cazul Ana Frank și atâtea alte nuvele născocite de geniul judaic, din "drama" poporului evreesc.

Pe toate, arta propagandistică sionistă le-a transformat în mitul suferințelor evreești, personagiile căpătând o personalitate aevea, a căror tragedie închipuită te sdruncină, dar odată desmeticit, rămân ceace sunt: literatură.

Ar fi momentul ca evreii să-și aducă aminte de blestemul biblic: "ISRAELE PRIN TINE INSUTI VEI PIERII", și să pună capăt atâtor provocări cari până la sfârșit se vor întoarce ca un bumerang împotriva lor.

INAPOI LA «PRIN NOI INSINE»?

de Dr. Const. I. UNTARU

PE vremuri, între cele doua răsboaie mondiale, ca și în zilele noastre, doctrina economică: "Prin Noi Inșine", era și este considerată un anacronism, care împedică desvoltarea industrială a unui Stat.

In Țara Noastră această politică conservativă era susținută de Partidul Național Liberal, exponentul ei fiind Vintilă Brătianu, în timp ce Partidul Național Țărănesc, prin Virgil Madgearu, profesa o politică de expansiune masivă prin cointeresarea capitalului străin.

Faptul că România, după întregirea Țării în granițele ei firești și până la venirea Comuniștilor la putere după cel de al doilea răsboiu mondial — rămăsese un stat înapoiat din punct de vedere industrial, se impută astăzi de unele cercuri politice, Partidului Național Liberal și politicei lor: "Prin Noi Inșine".

Care este adevărul?

Dacă încercăm să trecem în revistă, în linii generale, evoluția formării capitalismului în decursul istoriei, constatăm în primul rând, că doctrina economică Prin Noi Inșine, nu fusese o invenție a Partidului Liberal Român, ci era o practică de guvernământ pe acele vremuri și în alte state, mai ales în Europa de Răsărit. Țări ca Polonia, Ungaria și Cehoslovacia, care moșteniseră dela Austro-Ungari o industrie mai desvoltată decât avea România — au practicat totuși și ele aceiași politică prudentă față de capitalul străin, și deci au stagnat ca și noi, între cele două rasboale.

Dece oare această rezervă față de capitalul străin, înregistrată pe acele vremuri, în atâtea state, inclusiv Țara Noastră? Motivul poate fi găsit în instinctul de conservare națională al acestor state, față de natura acaparatoare a unui capitalism străin, care ducea în cele din urmă la deposedarea economică a resurselor lor naturale, și prin aceasta la însuși subjugarea lor politică, ca state debitoare.

Istoria capitalismului este strâns legată de însuși istoria omenirei.

Deoarece Isus Christos propovăduise sa faci un imprumut fără speranța de a-l mai primi înapoi, Biserica Creștină a dedus de aici, că este un păcat de a da bani cu dobândă. Proclamând sterilitatea capitalului în Dreptul Canonic, Biserica Creștină a interzis Creștinilor practica cămătariei, exceptând însă pe Evrei, ca păcatul să cadă numai asupra lor. Aceștia devin astfel singurii bancheri legali și oficiali, începând cu Evul Mediu.

Caracteristicele capitalismului străin încep să se facă cunoscute înca de pe atunci.

Evreii nu au intarziat ca în curând sa puna stapanire pe bunurile a tari intregi. In Anglia, Franța, Spania: Regii, Nobilii, chiar și Bisericile deveniseră debitorii lor. Din această cauză, Edward I al Angliei, s'a văzut nevoit în 1290 să expulseze în masă pe Evrei, cari nu s'au mai putut reintoarce decât sub regimul lui Oliver Cromwell. Din Franța au fost expulzați în 1306, iar din Spania pe timpul Inchiziției. Celebrul scriitor Englez W. Shakespeare, care era familiar cu aceste stări de lucruri, a lăsat posterității în personajul lui Shylock, din piesa "The Merchant of Venice", imaginea prototipului cămătarului rapace, care cere bietului Antonio plata datoriei, printr'o fâșie de carne din corpul său.

De fapt, pe acele vremuri, numai un om desperat, în cazuri de boală gravă, catastrofe ale naturei, ravagii de răsboiu — făcea un împrumut, deoarece dobânda era atât de mare, încât nimeni nu se gândea să împrumute bani în scopuri economice.

După Revoluția Franceză, în 1789, practicarea profesiunei de bancher devine liberă și pentru Creștini, și astfel se pun bazele Capitalismului modern, așa cum îl cunoaștem astăzi.

Evreii aveau însă un mare avans față de Creștini, atât în expertiza, cât și în rezerve financiare, acumulate în decursul secolelor trecute, cu toate adversitățile prin care au trecut. Astfel, când James Rothschild, fundatorul Casei din Paris al Firmei Bancare cu acelaș nume, moare în 1883, el lasă în urma lui o avere personală estimată la 1.700.000.000 franci aur. Pentru a ne putea face însă o idea mai exactă de influența enormă, pe care o avea pe atunci Firma Rothschild, în fața căruia Regi și împărați își plecau capul cu mare reverință — trebuie ca la suma enormă de mai sus, să se mai adauge și averile fraților și verilor lui James, din Paris, Londra, Frankfurt, Viena și a sucursalelor din Berlin, Petersburg, Roma, Madrid, Amsterdam, Bruxelles, New York și altele.

Contra acestui colos financiar, care creștea continuu, prin desvoltarea de rădăcini în toate direcțiile și în toate țările — orice opoziție era exclusă, chiar și din partea celui mai puternic stat din lume.

Astfel, Banca Națională a Franței era condusă de însuși Rothschild; Miniștrii ei de Finanțe erau sub controlul agenților lui, în timp ce Căile Ferate și enorme proprietăți rurale și urbane erau în patrimonul Băncei sale. Aceiași situație se prezenta și în Anglia, Holanda, Belgia, Germania și Austro-Ungaria. Industriile din Cehoslovacia, Ungaria și Polonia nu erau ale acestor țări, ci ale capitalului străin cu sediul la Viena.

Când în 1894, Țarul Marei Rusii avea nevoie de un împrumut de £ 15.500.000 pentru a putea face față plății dobânzei altor împrumuturi contractate mai înainte și pentru a termina linia ferată din Siberia — acest împrumut nu s'ar fi putut obține la Londra, fără de cooperarea dlor Rothschild & Fii, cărora Țarul a trebuit să le dea asigurări exprese, în prealabil, că persecuțiile Evreilor în Rusia vor înceta.

După cum vedem, evenimentele istorice în legătură cu evoluția capitalismului din sec. XIII și XIV încep sa se repete în sec. XIX și XX. Desigur că aceste evenimente erau cunoscute oamenilor politici de pe acele vremuri, și unul dintre aceștia era și Vintilă Brătianu.

Dar nu numai oamenii politici, dar și oamenii mai de rând aveau același aversiune față de împrumuturi, în general, și de capitaliștii străini, în special. Pe vremuri, poporul nostru avea obiceiul sănătos de a nu se întinde mai mult decât îl ținea plapoma. Părinții, moșii și strămoșii noștri considerau ca o mare rușine starea de a fi "datornic". De acela dacă erau nevoiți de a face un împrumut, în caz de mare nenorocire, ca în Evul Mediu, ei țineau ascunsă această "rușine", căutând să scape de ea, prin plata cât mai rapidă a datoriei.

Față de capitalul străin rezerva lor era și mai mare din cauza nestatorniciei și naturii hrăpărețe a acestuia, căutând să facă într'un timp cât mai scurt, și prin orice mijloace, un câștig cât mai mare, pe care să-l transfere apoi în alte țări, unde șansele de câștig erau și mai bune. Acest capital nu era deci legat de Țară și nu era reinvestit în folosul ei.

La noi, la Brăila, orașul meu natal, prin care se exportau pe vremuri cantitățile enorme de cereale depe Bărăgan, și se făceau averi imense de către intermediarii străini erau cunoscute multe cazuri de evadări a capitalului străin. Unul dintre cele mai notorii a fost și acela al unui Grec cu numele de Embiricos, pripășit prin port cu o bărcuță nenorocită cu pânze, cu care venise, dealungul coastei Mărei Negre, până din Constantinopole. In scurt timp, devenind milionar, el se mută dela Brăila la Londra, unde pune bazele, cu banii făcuți la gurile Dunărei, unei Agenții de vapoare: "Embiricos S. A.", cunoscută și astăzi în cercurile de navigație dintre Europa și America.

Acelaș lucru s'a întâmplat, în stil încă și mai mare, cu enormele câștiguri realizate de capitaliștii străini în industria petroliferă, metalurgică, forestieră, ca să numim doar câteva. Cum au apărut la orizont norii negri de furtună, în preajma celui de al doilea răsboiu mondial, toate aceste capitaluri străine împreună cu câștigurile acumulate au luat vie către Apus, lăsând în urma lor o mare văgăună în rezervele de materii prime ale României. Noroc cu opoziția făcută de Liberali față de acest capital străin, care a mai zădărnicit, într'o oarecare măsură, exploatarea resurselor noastre naționale, altfel dezastrul ar fi fost și mai mare.

Nu mai vorbim de ravagiile făcute de acelaș capital rapace în lumea satelor, în special în Basarabia, unde țăranii erau ademeniți să facă împrumuturi pentru modernizarea gospodăriilor, în condițiuni însă atât de oneroase, încât neputând plăti datoriile la termen, erau deposedați de pământuri. Dar nu numai în rândurile țăranilor, dar și în acela al proprietarilor mai mari dela orașe, se petrecea acelaș lucru. Ionel Teodoreanu, în celebrul său roman "La Medeleni", descrie în mod atât de patetic, cum au fost expropiați chiar și marii proprietari, de pământurile lor strămoșești. Și acest capital și-a luat valea către Vest în preajma răsboiului.

Pentru a înțelege însă și mai bine mentalitatea oame-

nilor politici, cari practicau doctrina: "Prin Noi Inşine" nu numai în România, dar şi în alte ţări, este bine să ne reamintim că pe acele vremuri domnea supremă concepţia economică a Scoţianului Adam Smith. In faimoasa sa lucrare: "Cercetari asupra Naturei şi Cauzelor Bogăţiilor Naţiunilor", acesta proclama, printre altelei că: "Marele obiectiv al economiei politice este de a mări bogăţia şi puterea Statului". Ori acest lucru nu se putea realiza prin cooperarea cu un capital străin, nomad şi rapace.

Pe de altă parte, este nedrept de a se susţine, că Brătienii, prin politica lor restrictivă faţă de capitalul străin, au împedicat cu totul progresul economic al Ţării. Din potrivă: au încurajat enorm desvoltarea meseriilor prin şcoli speciale, iar prin sprijinirea economiilor în populaţie şi canalizarea acestora în instituţii de credit româneşti ca Banca Românească. Liberalii au fost în măsură să acorde împrumuturi mai mici însă rezonabile atât meseriaşilor şi negustorilor cât să şi finanţeze întreprinderi mai mari, bazate pe industrializarea şi valorificarea materiilor prime indigene, ca Fabricile de Incălţăminte Mociorniţă, Fabricile de Textile ale Fraţilor Rizescu, Fabricile de Conserve Alimentare Griviţa şi multe alte. Era natural un proces de industrializare mai puţin spectaculos şi mai încet, însă era Românesc şi în folosul Ţării, fiindcă era realizat "Prin Noi Inşine".

Brătienii aveau însă şi concepţii mai mari de industrializare. Astfel, cunosc personal prin tatăl meu, unul dintre aceste proecte, pe care Vintilă îl avea în legătură cu electrificarea Moldovei prin construirea Hydo-Centralei dela Bicaz. El avea deja planurile de construcţie făcute, şi căuta să-şi formeze o echipă de ingineri români specialişti, formaţi la Politechnica din Zürich, cunoscută pe acele vremuri, ca cea mai bună din lume în această ramură technică, graţie experienţei acumulate de Elveţieni prin electrificarea căderilor lor de ape.

Natural că Liberalii nu voiau ca această sursă de energie, atât de vitală pentru viitorul Ţării, să ajungă pe mâna capitaliştilor străini, cum au ajuns sub Ţărănişti, Telefoanele. Din nefericire, crizele politice creiate prin revenirea pe tron a Regelui Carol II-lea, şi apoi răsboiul dela răsărit, au împedicat pe Brătieni de a duce la bun sfârşit planurile lor sănătoase de industrializare prin Români şi pentru folosul, în primul rând, al Ţării lor.

Pe de altă parte, capitaliştii internaţionali nu dormeau. In timp ce, pe de o parte, subminau în diferite ţări, dela putere, politicianii adversari lor, ca Vintilă Brătianu în România, promovând pe alţii, simpatizanţi cu ei, ca Virgil Madgearu — pe de altă parte pregăteau o nouă concepţie economică: acela de a creia în mod artificial capital pe hârtie, care numai era legat de stocurile de aur existente, şi ca atare la dădea posibilitatea nelimitată de exploatare a resurselor mondiale.

Astfel, în 1930, apare faimoasa lucrare "Tratat despre Monedă" a economistului Englez John Maynard Keynes, care se declara contra teoriilor tradiţionale economice ale lui Adam Smith, contra politicei de deflaţiune şi a echilibrării budgetelor. Keynes recomanda Guvernelor introducerea budgetelor deficitare pentru combaterea şomajului, şi pe aceasta cale devine advocatul creierii de capital artificial prin manipulări monetare ale Băncilor de Emisiune. "Keynes-mul" iniţiază creiarea şi răspândirea Inflaţiei în lume şi de venituri fixe. Prin inflaţie, aceştia sunt deposedaţi de bunurile lor, într'un mod cu mult mai repede decât prin exploatarea normală a capitalului străin. Pe timp de inflaţie, în timp ce capitalul străin se îmbogăţeşte peste măsură, în acelaşi măsură sărăcesc proprietarii şi pensionarii. Pentru a nu da decât un exemplu: în Germania pe vremea inflatiei din timpul Republicei dela Weimar, la Freiburg în Br., unde fusesem student la Universitate, unul din marele hoteluri ale oraşului, fusese cumpărat de un cheiner din America cu 300 dolari.

La sfârşitul ultimului răsboiu mondial, când centrala capitalului internaţional s'a mutat dela Londra la New York, pe Wall Street, s'au mai creiat şi alte instituţii financiare, generatoare de inflaţie, ca International Monetary Fund, World Bank, Commodity Credit Corp. and Exim — Bank a Americei, la care dacă eşti primit ca membru, cum este astăzi România — obţii aşa numitele "drawing-rights", adică posibilitatea de a contracta împrumuturi de sute de milioane de dolari, printr'o simplă operaţie de comptabilitate, fără ca aceste fonduri să existe, sau să se deplaseze dintr'o ţară în alta.

In ce priveşte Ţara Noastră, două mari nenorociri au căzut pe capul ei: întâi subjugarea ei politică de către Soviete, şi apoi industrializarea dezordonată făcută de comunişti cu participarea capitalului străin.

O eroare, pe care au făcut-o nu numai comuniştii, dar şi alţii, a fost acela de a echivala gradul de industrializare, cu standardul de viaţă al unui popor. Şi cu cât industrializarea e mai grea, cu atât se crede că-i mai bine. Ori aceasta nu este o regulă generală de ex. Danemarca, care nu are o industrie grea, se bucură totuşi de unul dintre cele mai înalte niveluri de viaţă din lume.

Pe lângă această concepţie greşită, comuniştii au mai fost influenţaţi în campania lor de industrializare masivă şi rapidă, şi de un factor politic: acela de a creia o clasă proletară la oraşe, pe care să poată clădi regimul lor dictatorial, după principiile marxist-leniniste.

Cea mai mare eroare însă, care echivalează cu o adevărată crimă naţională, a fost acela de a infeuda Ţara, capitalului străin, într'un grad nemai pomenit până acum în istoria unui Stat de dimensiunile economice ale României.

După datele publicate de revista cu renume internaţional: Business Eastern Europe, în nr. din 25 August, 1978, România datorează *numai* Statelor Vestice suma de 3.5 miliarde de dolari. Pentru amortizarea anuală a acestei datorii, trebuie să se repartizeze 21 % din venitul exportului, în valută forte. Principalii creditori ai Ţării sunt, în ordinea datoriilor contractate: Canada, Franţa, Japonia, Germania, Anglia, Elveţia şi America. După informaţiile furnizate de acelaşi revistă, produsele industriale ale Romaniei sunt de o calitate inferioară faţă de cele străine. Pentru a putea concura şi deci vinde pe piaţa mondială, exportul trebue subvenţionat, chiar şi în cazul când aceste produse provin din industrii bazate pe materii prime locale. Astfel produsele cu cele mai mari şanse de desfacere, cum sunt chemicalele au totuşi nevoie de o subvenţie de 10-16 %; echipamentul electric şi bunurile de consum trebuesc subvenţionate cu 12-18 %; în timp ce articolele de inginerie necesită un suport de 18-20 %. Nu mai vorbim de produsele industriei oţelului, care importă cea mai mare parte a materiilor de fabricaţie dela distanţe enorme ca Brazilia, India, Australia, Algeria sau Rusia Sovietică, trebuind să vândă fierul sau oţelul, de calităţi mediocre, pe o piaţă mondială deja saturată de produsele altor ţări, mai bine echipate din punct de vedere technic şi economic.

Şi ca şi cum oţelăriile dela Galaţi n'ar fi destule pentru a apăsa greu asupra Economiei Naţionale, se mai intenţionează acum construirea altor oţelării la Călăraşi, Ialomiţa. Asta nu fiindcă ar exista pe Bărăgan zăcăminte bogate în minereuri de fier, de manganez, cocs, nisipuri minerale (rutila, ilmenite sau zircon) ori surse eftine de energie. Probabil că singura raţiune a fost acela că localitatea se află la marginea unei ape. Dece atunci nu şi la Sovata, că şi acolo este apă şi încă minerală? Iar în celace priveşte transportul se poate construi un canal cu zăgazuri, care ar putea servi pe traseu şi la irigaţii! Din punct de vedere technic totul este posibil. Daca Egiptienii au fost în stare în antichitate să construiască Pyramide în pustiu, de ce n'ar fi în stare şi Faraonii români să construiască şi ei astăzi oţelării la munte, unde mai este şi aer curat? Sclavi sunt, slavă Domnului, destui în România!

Minereul ar fi descărcat, cum se face astăzi la Constanţa din cargoboate de 55.000 tone, venite dela capătul pământului, în slepuri de 15.000 de tone, şi în loc de a se descărca toate la Galaţi, sau la Călăraşi, unele ar fi transferate în slepuri mai mici, care ar lua-o pe canal în sus la munte! Capital străin, amanetând cea mai rămas din Ţară cu dobânzi exorbitante, ar acoperi toate cheltuelile! Ce concepţie de desvoltare economică mai perfectă s'ar putea imagina decât una ca aceasta?!

Iata deci rezultatele dezastroase ale industrializarii sub comunisti. De acela, la eliberarea Ţării, o vastă operaţie de asanare, prin restructurare va fi necesară şi în sectorul industrial al economiei noastre naţionale. Aceasta nu va fi deloc o operaţie uşoară, având în vedere că va trebui să se plătească muncitorului român un salariu echivalent cu acela din ţările vestice, nu cum se procedează sub comunişti, cu salarii de mizerele, pentru a putea subvenţiona din ele, exportul produselor unor industrii nerentabile.

Situaţia se mai agravează şi din cauza survenirii crizei de energie universală, care va lovi mai tare în statele supra-industrializate, decât în acelea cu o industrie mai mică. La aceasta se mai adaugă şi pericolul crescând al polutării naturei, printr'o industrializare excesiva, şi necesitatea restabilirei ecologice aspaţiului vital.

In concluzie, nu numai România — dacă ar fi liberă s'o facă — dar şi restul lumei va trebui în curând să revină la principiile economice sănătoase ale lui Adam Smith, printre care: "Prin Noi Inşine" este unul dintre cele mai de bază, atât în finanţe cât şi, mai ales, în politică.

Dr. C. I. UNTARU.

VACANTELE DESTINULUI

FRAGMENT

de Tiberiu VUIA

II

DUPĂ evenimentele din Octombrie şi primele zile ale lui Noembrie, prin descompunerea puterii de stat, ţinând ca un mănunchi strâns atâtea naţii, au urmat câteva luni când întâmplările se succedeau cu iuţeală, transformările politice orientându-se după o cadenţă nouă, cu o ideologie şi concepţie de viaţă cum era cea a autodeterminării popoarelor, pornită să schimbe faţa lumii. Scurtul interval cu întindere cât doua anotimpuri avea să fie hotărâtor. Se făcea ca un fel de prag miraculos peste care popoarele treceau spre un destin nou. Multe şi adânci erau prefacerile, mobilă şi schimbătoare fată lucrurilor de obşte. Evident puţini ştiau ca la Arad se întrunesc reprezentanţii celor doua lumi, înfruntându-se, ziua de ieri, cu ambasadorii ei iscusiţi în momeli şi promisiuni şi viitorul improvizat atunci cu organe noi şi purtători de cuvânt pe gamă nouă.

Din aceste întâmplări istorice puţin se răsfrângea pe alături, iar la ţară ajungea doar câte un ecou slab; şi mai puţin interes arăta în această direcţie familia Gregula, al cărei membrii concentraţi asupra soartei tânărului preot, erau angajaţi în proectele de aşezare a lui în rosturile de viitor. Cumpărarea unei case, căsătoria şi formalităţile de sfinţire în ale preoţiei. Parcă în chip simbolic venea pentru familia Gregula acest şir de transformări paralele, spre a ilustra că dincolo de aşezare în ordine politică, mai de preţ şi de durată cu sens mai adânc, este această trăire în jurul altarului ţinându-se de ziua de ieri şi mergând spre viitor cu cadenţa din totdeauna, înfiptă în stihii imuabile.

Dincolo, în bătaia tuturor vânturilor, se rostuiau aşezări politice de lume, aci se ţes straie luminoase, credinţe. Nimic aproape nu-l interesa din tot ce se întâmpla în jurul lor. Doar Laurean mânat de neastâmpărul vârstei şi de curiozitatea de a şti cum se desfăşoară faptele majore ale actualităţii, dacă se mai urnea din loc, spre oraş.

Aci se trezi îndrumat spre o modestă clădire din suburbie semănând a muzeu sau a templu antic. Era casa culturală a cartierului, transformată peste noapte, după cerinţele momentului, în sediu de recrutare şi de organizare a unui instrument al puterii naţionale. In sala mare, lungă, de jur-împrejurul pereţilor, cu armele rezemate de ziduri, dar mai mult fără arme, se adunau, se sfătuiau şi umblau de ici-colo o seamă de militari, mai mulţi cu grade şi fără şi câţiva civili: teologi, preparanzi adică normalişti şi elevi de liceu. In curte, un cazan gătea de masă acestei lumi trăind într'o dulce beatitudine, de nădejdi, de aşteptare. Era nucleul unei formaţii locale de gardă civilă de unde se va porni la alcătuirea unui detaşament pe judet, plasă, garnizoană, cu cadre de ofiteri veniţi din armata în lichidare. Se regăseau aci şi teologii, Toma Ungureanu, Gheorghe Ienovan, Ţârlea Coriolan, Urzica Gheorghe şi alţi ofiţeri veterani ca Neamtu, Ştefan, Motorcă, Coriolan, Vlad Alexandru, Moise Riscuţă, Nichi Ioan, unii dintre ei, ofiteri activi îşi căutau un rost pentru meseria ramasă fără de stăpân.

Laurean, soldat simplu, dibuia şi el o utilizare în acest angrenaj, complăcându-se alături de studenţi şi cetăţeni civili, oferindu-se să facă de pază şi menţinerea ordinei până când lucrurile vor fi lămurite şi politic de către factori, deocamdată în acest mediu foarte vag cunoscuţi. Se ştia doar că exista un organ central, ocupându-se şi politic de soarta naţiei, dela acesta aşteptând comanda şi cuvintele de a acţiona. Cel mai important dintre fapte era organizarea unei expresii a voinţei obşteşti, aceasta confirmând îndreptăţirea la unitatea politică a tuturor celor de-o lege. Adunarea fixată la Alba Iulia pentru 1 Decembrie 1918, însemna etapa cea mai hotărâtoare în acest şir de fapte pornite către o nouă aşezare de obşte. La această adunare au participat o sută de mii de oameni din ţinutul, a cărui soartă era pusă în discuţie.

Laurean ar fi vrut să fie şi el de faţă la acest eveniment istoric, dar hotărânea mai marilor a fost alta: el a fost destinat să rămână de serviciu pe garnizoană. De serviciu şi de disciplină ostăşească îi era de ajuns. Nu a venit el în oraş pentru ca să se angajeze de bună voie acolo unde nu a putut să fie reţinut cu forţa. Totuşi faptul că a fost desleg pentru un servici îi impunea o răspundere. Cum era să plece, pe neaşteptate, să îşi părăsească postul acceptat în ajun de bună voie. Dezertarea sau ori cum ai numi-o-şi el nu-i găsea altă expresie mai potrivită-era să apară cu atât mai nejustificată, cu cât a rămas singur în toată clădirea, adăpostind şi un inventar de bunuri ce trebuiau păzite. Astfel luptase în el conştiinta datoriei, cu elanul chemându-l şi pe el acolo unde se părea că e prezentă azi întreaga suflare românească. Mai înspre amiazi se hotărâ: atârnă centura în cui şi o luă grăbit spre gară. Era o fulguire uşoară de zăpadă luminoasă, ziua de 1 Decembrie 1918.

In gară lume puţină, în aceea linişte cuibarită prin ungherele zilelor de iarnă cu zăpezi. Şi-a scos biletul de tren şi a ieşit pe peron. Intre timp se făcu ora trei după amiaza, parvenindu-i o serie de veşti proaspete. Adunarea a luat sfârşit, hotărârile şi moţiunile au fost confirmate: se anunţau la biroul de mişcare trenuri pornite spre casă. Aceasta ar însemna să sosească dupa încheierea desbaterilor şi a ultimelor formalităţi şi poate tocmai pe înserate; s'a lăsat convins de svonuri, a restituit biletul şi în câteva minute, micul dezertor, încins din nou cu centură şi-a reluat postul fără ca fapta lui să fi fost consemnată de cineva. Tentativa a rămas nedescoperită, şi de câte ori va fi întrebat dacă a luat parte la adunarea de la Alba Iulia, el va răspunde cu emfază: "Am stat de veghe, mi-am făcut datoria".

Tendinţele de separaţiune marturisite de acum şi în formă solemnă, a trezit în cercurile, până eri dominante şi în cele militare, un răsunet de răzbunare, de opunere, numeroase fiind manifestaţiunile politice şi de forţă care încercau să se puie de-a curmezişul istoriei. Aşa a fost acţiunea unor elemente social-democrate, un meseriaş cu vază, propietar de imobil de raport şi cu atelier căutat de croitorie de dame, unde întrebuinţa din plin munca salariată, din a cărei exploatare îşi augmenta capitalul destul de însemnat şi altfel. Decât că Gregula nu înţelegea tocmai din aceste poziţii echivoce, activitatea lui H. T., de sinceritatea şi onestitatea politică a căruia, avea astfel temeiuri serioase să se îndoiască. Acestei mişcări socialiste şi desigur şi unei agitaţiuni şovine subsersive i s'a datorat acţiunea de oarecare proporţii, un fel de secesiune, exodul muncitorimei maghiare din fabrici, care în număr de câteva sute, a hotărât să părăsească teritoriul început să fie contestat stăpânilor de ieri şi drept protest la tendinţele de unire, sa se stabilească dincolo de bariera frontierii viitoare. Au şi ajuns în prima zi, pe înserate, până la Vhitihaza, o comună situată la vreo 17-20 km. spre Nord, distanţă parcursă pe şosea, pe jos. Distanţa, timpul, au fost suficiente spre a deştepta în cei mai cu judecată reflecţul sănătoase, să îşi dea seama de caracterul absurd al iniţiativei. Se punea întrebarea: încotro se va îndrepta această masă de oameni? Spre ce viitor? Cine-i va găzdui nu mai departe decât peste noapte? Incotro vor porni în dimineaţa următoare? Cine le garantează locul de muncă şi le asigură condiţiile de trai?

Astfel, dupa ce au cumpănit mai matur, repede au şi făcut cale întoarsă. In câteva zile au reintrat la locul lor de muncă obişnuit, devenind elemente utile în noua aşezare economică.

Alte acţiuni veneau din partea cercurilor vechi militare austro-maghiare cu sediul în localurile de azi ale forţelor armate, în cetate. De aci porneau intenţiile belicoase pentru desfiinţarea gărzilor româneşti deşi acestea au fost nunumai recunoscute ci li s'au pus la dispoziţie chiar şi fonduri spre a se putea organiza şi funcţiona. Erau dese alarmele pe care le proteguiau şi încurajau acţiunile elementelor venite de peste râu, cu hotărârea de a proceda la dezarmarea şi desfiinţarea unităţilor româneşti. Astfel într'o noapte, pe când era de serviciu în gară, Gregula văzu intrând în localul gărzii un astfel de detaşament începând operaţia dezarmării. Intâmplarea a făcut ca Gregula să se afle tocmai în acele momente pe peron şi observând ce se petrecea înlăuntru, sa poată da un telefon la comandamentul din piaţa Mihai Viteazul. Forţele româneşti sosite în câteva clipe au fost suficiente spre a restabili echilibrul zădărnicind astfel o operaţiune aventurieră. Toate aceste fricţiuni, datorându-se de cele mai multe ori unor iniţiative luate peste capul comandamentelor, erau pentru moment anihilate. In astfel de condiţii îşi petrecea Laurean timpul, fie la comandamentul gărzilor, ins-

talat într'o clădire din curtea prefecturii, unde un ofițer de rezervă, profesor în civilie, își distra camarazii cu desene obscene și pornografice, fie pe la gară sau celelalte servicii de prin oraș.

Pleca des la țară. La S., se punea acum la cale actul de cumpărare al casei cu contribuția viitorului socru, pentru de-acum popa Iancu și căsătoria, fixată pentru sfârșitul lui Februarie, la domiciliul miresei, într'un sat de pe valea Timișului. Transacția s'a încheiat în ultimele zile ale anului 1918, la o dată ce avea să coincidă și cu alte fapte, acestea mai spectaculoase, în afară. Laurean era și el prezent, dându-și importanța unui factor hotărâtor, măcar că nu-și spunea părerea aprobativă decât dupa ce afacerea a fost perfectată. Odată actul semnat s'a repetat ocazia de a dezerta pentru toată noaptea. Se înfruntau tinerii cu Popa Ion Băru, socrul, un popă mai în vârstă, inimos, blând, înțelept, ceeace nu l'a oprit de astă dată ca pe la miezul nopții să se trezească cu Laurean braț la braț în mijlocul satului, horind răgușit și legănându-se de ți-ar fi fost mai mare dragul să-i vezi dacă noaptea, complice tainică, ar fi îngăduit curioșilor să vadă ceva.

Când și-a făcut apariția în oraș, în dimineața zilei următoare, era o zi de luni 31 Decembrie 1918, îl pandea, o soartă ca pe cei umblând cu capul în nori. Să fi fost pe la orele 11 din zi, când Laurean, Iancu și popa Băru se îndreptau spre arhaicul mijloc de locomoție al orașului — un tren miniaturial tras de o locomotivă scoțând scântei împroșcându-le de preferință pe paltoanele și blănurile călătorilor, ceace dădea naștere de atâtea ori la scene cu țipete și invective la adresa tehnicei acelor vremuri, întârziate antideluvian, în mijlocul unui progres general — când în înghesuiala dintre publicul călător, Laurean împins de o curiozitate ce nu șade bine întotdeauna, se aplecă peste umerii unui pasager, atras de o știre care se lăfăia cu litere gigante pe prima pagină a unui ziar local.

"Incidentul sângeros din ziua de ieri. Vizita generalului francez Berthelot. Cinci morți, numeroși răniți. Provocarea valahă a fost evidentă". In compartiment cei doi popi valahi și un gardist cu panglica tricoloră la chipiu, dadură pretext de vorbe, se iscă rumoare. Incepeau comentarii provocatoare pe un ton ridicat, "Nerușinare. Și mai îndrăznesc să se arate în public".

Laurean, singur înțelegând limba, făcu semn și la cea mai apropiată haltă, toți trei s'au dat jos. Au cumpărat și ei un ziar și s'au documentat numaidecât asupra celor întâmplate cu o zi în urmă, în timp de dânșii își petreceau în felul lor Dumineca la S. In oraș sosise în vizită oficială generalul francez Berthelot, spre a inspecta detașamentul ce făcea de servici pe liziera de vest, unde existau controale până la Mureș, râu dincolo de care, spre Sud, staționau trupele sârbești ocupaseră Banatul, inclusiv Timișoara, până la Lugoj. Vizita a fost pentru Români un prilej a-și manifesta recunoștiința față de generalul ale cărei simpatii pentru cauza poporului român erau notorii, cu această ocazie făcându-se o demonstrație de forțe a nației autohtone implicit mărturisându-se prietenia față de poporul francez. Se urmărea îndeosebi demonstrarea prezenței numerice covârșitoare a elementului românesc în acest colț de țară ce-și aștepta hotărârea de viitor de la cei ce vor organiza pacea de mâine pe continent.

Evident, o demonstrație cu obiective atât de importante nu le venea la socoteală stăpânilor de eri, aceștia cautând să organizeze la rândul lor o contra-manifestație chiar în timpul când oaspele apărea în balconul hotelului din colțul străzii Eminescu — cunoscut mai târziu sub numirea de Crucea Albă — spre a primi ovațiile publicului, unde se aflau în număr covârșitor țăranii veniți în șubele lor, din împrejurimi, în deosebi din Podgorie.

In timpul acestei manifestații a apărut și o coloană de demonstranți din tabăra adversă: urmă o scurtă altercație, recurgându-se, în mod unilateral și la folosirea armelor pe care le avea numai partea adversă, Românii venind la această manifestație cu intenții pașnice fără arme, numai cu inima și gândul curat. Au fost uciși în urma atacului deslănțuit un număr de țărani dintre cei fugăriți pe Malul Mureșului înspre Uzina de apă, între ei găsindu-se și Lae Barna din Șiria.

Ciocnirea între două lumi, înfruntarea a două concepții de viață, chiar dacă au fost produse de incidente locale, de gelozii și rivalități de moment, au cerut jertfe și jertfele au fost din nou și exclusiv, a câtea oară, aceiași oameni pașnici, simplii, veniți la chemarea unui ideal obștesc.

Versiunea celor interesați circulând mulți ani, o pus acest incident în sarcina unor provocațiuni declanșatoare de pasiuni și uri vechi. Se spunea că un locotenent Oprea Petre ar fi smuls un steag roș-alb-verde din fața balconului de la care oaspele privea demonstrația. Jigniți de această insolență, steagul ar fi fost luat din mâna celor ce-l purtau și călcat în picioare de români, fapte ce-au determinat pe membrii gărzii din cetate să facă uz de armă. Se comenta cu sublinieri răutăcioase și rolul jucat de garda civilă română ieșită în întâmpinarea oaspelui, la gară și peste tot unde l-a însoțit într'o ținută de gală, cu cartușiere și arme noi, dar fără a avea măcar un glonte asupra ei. Această gardă de operetă a fost apoi cea dintâi care a dat bir cu fugiții fără să poată opune nici cea mai mică rezistență.

O astfel de comportare a "forțelor armate" a dat apoi curaj adversarului să deslănțuie o adevarată goană după niște oameni dezarmați... Numele lui Laie Barna și a altor câțiva podgoreni victime ale acelei zile, vor rămâne printre amintirile din ce în ce mai rare și mai amarnice ale zilei, cu un sentiment de gratitudine, căutând totuși să rețină numele victimelor pentru urmași.

Laurean se despărți repede de tovarășii lui de călătorie, aceștia întorcându-se de îndată la căminele lor: Iancu la S., iar Popa Băru către satul lui, spre a face rost de bani pentru casă și a se pregăti cu cele de trebuință pentru nunta ce va avea loc în curând; că în zadar în jurul lor omenirea se frământa și se gătea de un nou destin, la rândul lor ei, ca atâția alții, fără să caute să ia cunoștiință de întâmplările majore, decât acelea ținând strict de interesele personale cele mai apropiate, își vedeau înainte de ale lor.

Când ajunse la locuința lui din strada Barițiu, într'o curte mai în spre fund unde locuia la o unguroaică bătrână, aceasta îl aștepta cu imprecații disperate. Să plece numaidecat, a fost căutat de oamenii din cetate aceștia putând să pice în orice moment, și-atunci cine știe ce i se poate întâmpla. Mai mult spre a liniști pe bătrână decât că ar fi simțit o primejdie reală, Laurean îmbracă hainele civile și ieși în stradă. Era pe înserate, strada pustie, o seară umedă cețoasă, becuri puține luminau anemic, slab, trotuarul. Se îndreptă spre o pensiune în curtea Catedralei unde știa că se întalnesc câteva din cunoștiințele lui din gardă. Aci și găsi la masa de seară pe Giulan, Dimitrie Micu și încă vreo câțiva prieteni împreună mărindu-li-se curajul ieșiră așadar în stradă. Puțin au mers împreună când auziră în urma lor pașii în cadență a unei patrule formată din acei ce au pus stăpânire pe oraș pentru câteva ore. "Și aștia sunt de acolo. Sunt valahi din garda lor". Au afișat o indiferență și un calm care a derutat pe urmăritori. Nu pueau fi dintre cei căutați și să aibe atare stăpânire de sine.

Se pare că evoluția situației pornită sub astfel de auspicii nu va fi așa de lesnicioasă, cum ulterior, nivelând asperitățile, sub binevoitoarea magie a uitării, se rețineau doar fenomenele de epocă. Se spunea că transmisiunea sau preluarea conducerii cuprizând totalitatea funcțiunilor supreme de stat în mâinile noilor organe politice, s'a făcut la data de atât și atât, fiind numiți cei dintâi ca prefecți în persoana doctorilor juriști, Romul Veliciu la municipiu și Iustin Mărșiev la Județ. Până atunci și în deosebi până la data de 17 Mai 1919, ziua intrării trupelor române în Arad, va mai exista o epocă de resurecție a dominației feudale.

Așa trebuie să considerăm intervalul urmând incidentului de la 30 decembrie prin ocuparea localității de către trupele franceze puse sub comanda generalului de cavalerie Gondrecourt, acesta vădind o inclinație fățișă pentru cercurile reacționare: monarhist convins, catolic militant, s'a înconjurat cu elemente din cercurile oficiale de ieri pe care le-a recunoscut și autorizat să funcționeze ca unice organe administrative și gospodărești ale orașului (Arrêté No. 436 din 15 III 571 din 21 III și din 16 IV 1919 și No. 120/2b, ordinul 1103 din 16 Aprilie 1919). A autorizat constituirea unei jandarmerii locale care să poarte brasarda tricoloră roșu-alb-verde (Arrêté 144/2b din 9 Aprilie 1919). 7l va da ordine și de expulzare (No. 118/2b din 15 IV 1919):

Armé de Hongrie Arad, le 15 Avril 1919

Cavalerie etat major 118-2b

Ordre d'expulsion.

La peine d'expulsion du Comitat D'Arad est prononcée contre le nommé Salamon Oprea ‚arrêté le 9 Avril 1919" Si le nommé —Salamon Oprea— est arrêté a nouveau sur le territoire du Comitat Arad, il sera traduit devant la Cour Martiale et passé par les armes.

Le present ordre sera notifié par le Chef de Poste de Sûreté d'Arad a Salamon Oprea qui emergera.

Le général de Gondrecourt, commandant de la Place d'Arad.

SS. Gondrecourt L. E.

Tot din acest loc se respinge cererea locuitorilor comunei (pe atunci independentă din punct de vedere administrativ) Micălaca, adresată prin primarul (judele) și notarul (secretarul) ei, spre a li se permite să pască vitele pe partea de sud a Mureșului, către Sannicolaul mic, având grijă să dea și numele păzitorilor, Todor Hele, George Hele, Costa Anti și Nuțu Anti. La 15 Aprilie, cererea se respinge: "Peuvent paitre au Nord de Mureș". Semnat Saint Laumer p. Le General de Cavalerie. E de semnalat că în același timp la Timișoara o adresă din 8 Mai cuprinzând propuneri de aprovizionare a populației este semnată de generalul C. de Tournadre, comandantul trupelor de ocupație din Banat. Acte de corespondență între acest Comandament și "La Prefecture de la ville d'Arad" apar încă și la data de 26 Iunie 1919. Tot de acolo se va organiza sub comanda unui maior, Martin, cenzura corespondenței, aceasta putând să fie reținută în acest scop timp de patru zile (ordinul no. 562 din 22 mai 1919) semnat de generalul Gondracourt, despre care de altfel și ca o explicație firească privind atitudinea lui față de români se vorbea deschis în oraș, că a alunecat în mrejele întinse de o prea fumoasă doamnă Goldsmidt, a cărei oaspe a și fost cât timp a petrecut la Arad.

Când a luat ființă aceasta ocupație franceza și cât a durat? E sigur că la 4 Februarie 1919, un ordin privind regimul cenzurei presei de către organele militare franceze semnat simp. P. O., ss Beaune, repeta măsura deja în ființă, explicându-o exemplificându-o. Se pare, inițial, comandantul garnizoanei a fost maiorul Martin. Serviciul cenzurei în luna Aprilie va fi îndeplinit de S. lieutenant Gontscharff și el a intrat în funție după incidentul de la 30 Decembrie 1918. Se vădește din cele relatate că intr'adevăr exista aci o resurecție a nădejdilor vane de a opri mersul vremii și de a păstra pentru clasa dominantă de ieri o pradă bogată. Numai că istoria va trage o dungă peste aceste socoteli mărunte, în care un rol al lor au jucat și femeile, va îndrepta lucrurile după adevăr și dreptate. Desigur se mai cer jertfe. Vor mai fi suferinte. Dar fața nouă a lumii începea să se contureze. La Sibiu, în executarea hotărârilor dela 1 Decembrie 1918, se instala un Consiliu dirigent al provinciei, conducând treburile obștești după programul stabilit, în mijlocul unor agitații destul de vii. Cum e și firesc în astfel de împrejurări, se iscau inițiative și curente locale cu veleități, reclamând pentru ele dreptul de a dispune și îndruma soarta colectivității. Osebit de absența reprezentanților bănățeni, teritoriu ținut sub ocupație sârbească, în restul provinciei se agitau curente efemere ce-i drept, și nu prea cu greutate curmate.

Unul va fi acela al sfătosului, inimosului și până la un punct exaltatului tribun al Moților, Amos Frâncu de la Cluj, văzându-se pe sine în rol conducător. Un entuziast până la urmă destul de ușor de convins și de dezarmat. O luptă mai grea și mai serioasă se purta înlăuntrul partidului, cu raspunderea de a limpezi destinul major al neamului.

Ar trebui să mergem prea adânc în analiza unor stări social-economice și de cultură, proprii fiecarei provincii în acel moment. Ne amintim doar de un dialog între Andrei Șaguna și Ath. Marienescu pe la 1856, menționat de noi în altă parte. Ordinea socială, nivelul de trai, moravurile, deosebeau provinciile încât cu toată starea de libertate și cultură mai înaintată a patriei vechi, mințile timorate de necunoscut ale unor regionaliști învechiți în ideile de la 1881, stăruiau în problema unei autonomii și a unei uniri cu condiții. Ideia s'a agitat între culise cu destulă insistență din partea unor figuri proeminente, dar față de presiunea maselor, această temere și ea s'a topit în entuziasmul obștesc al acelor clipe, parte cum le placea unor tineri să susțina mai târziu și sub presiunea unui grup de ofițeri reclamând cu argumente gălăgioase abandonarea acestor încercări depășite de vremuri. Un al treilea curent de opoziție înnoia conflictul dintre fruntașii provinciei a carui expresie a fost, încă recent în memoria contemporanilor, conflictul cu învechiții (Tribuna-Românul-învechiții-otelițiii). Deosebirile de temperament și de calitate care au existat și vor mai exista întotdeauna între omul de creație și cel politic, au accentuat și mai mult contrastele. Un grup de intelectuali mai dinamici și mai grăbiți spre soluții totale și radicale, se vor concentra sub conducerea lui Octavian Goya cu nuanțe de opoziție: opoziție legală și constituțională fată de un organ al puterii constituite și ea legal, ca emenație a cerințelor maselor exprimate la Alba Iulia. Expresia acestui curent de opoziție constructiva, cel mai serios dintre toate curentele și poate și cel mai legitimat a fost ziarul Renașterea Română, ce apărea la Sibiu în primele zile de primăvară. Era o prețioasă afirmare a spiritului de independență și luciditate necesar în haosul acelor zile de început.

Dar am luat-o prea înainte cu comentariile politice ce se lasă ușor depănate parc'ar fi debitate de către unul dintre acei faimoși stâlpi de cafenea judecând și rejudecând lumea cu întâmplările ei.

Ceva mai greu ne este însa sa ținem firul acestei povestiri cu obligația de a descoperi în negura acelor vremi un ins cu pasul mărunt, un gură-cască ultima oară întâlnindu-l târât de belicoasele întâmplari ale sfârșitului de an 1918; nu trebue să-l căutam prea mult, îl găsim în societatea a doi-trei prieteni stând de vorbă prin colțuri de stradă sau pe trotuar în fața bisericii catolice, dansând uneori de frig în hăinuțele lui ușoare și cu pantofii scâlciți.

Incepea sa apară o lume nouă, venind din împrejurimi, cu tramvaiul sau pe jos. Era un tineret plictisit de anii de război, îmbrăcat într'un amestec de uniformă militară și haine civile și căuta orientări spre ziua de mâine. Se făceau planuri de cum ar trebui să se reia și să continue studiile; se angajau discuții pe teme diferite, rememorări de teze școlare, de probleme abstracte.

Laurean căzu și el printre aceste discuții, victima unei aventuri metafizice, poate cea dintâi de aceasta natură, că la cele de până aci, abia dacă asista ca martor pasiv, neîndrăznind să intervină în duelul ascultat în casa părintească între tatăl său și un oaspe făcând pe ateul convins și documentat. Știa doar că aceste discuții se terminau întotdeauna la anecdote cu Voltaire și în ceartă și tensiune.

Acum se văzu și el antrenat în marea problemă a existenței lui Dumnezeu. Poziția lui era determinată de mediu, de tradiția familiei, de disciplina misionară, neîngăduind nicio tăgadă de ordin ideologic, nici un compromis în aplicația practica. Acum adversarul lui, care parea un ateu convins, venea de la țară, fiu de chiabur, plin de încredere, ironic și sfătos în acelaș timp. Laurean sări ca atins în onoarea lui personală de argumentele logice ale adversarului, găsind necesar să le combată cu toata ardoarea, fără menajamente. Discuțiile durau o zi-două, ceasuri lungi, uitând uneori și de masă, dar părțile nu se lăsau convinse. Dimpotrivă, fiecare ținea morțiș la teza sa, încât din disputa se născu o tensiune nervoasa între cei doi militanți și apăreau semnele unei încăierări dușmănoase. Laurean obosit de harță, ținând și la prietenia interlocutorului său, analiză lucrurile și chibzui: nu face să ajungă la ceartă pentru o temă abstractă, fiind de prisos să stărui cu atâta înverșunare. Se hotără ca la cea mai apropiată ședință să fie mai conciliant și concesiv, sa admita o soluție de mijloc. Spre marea lui satisfacție, un proces similar se petrecea și în mintea adversarului său, încât se pomeniră la un moment dat că fiecare susține teza celuilalt. Acum Gregula apucă sa pledeze ca un ateu, iar adversarul opunea argumente deiste. Izbucniră în râs și constatară că amândoi au un arsenal de argumente la fel, încât ar putea susține cu tot atâta competență și valabilitate, oricare dintre teme.

In aceasta stătea aventura lui metafizică unde găsi o mare plăcere de sofist. Nu știa încă nimic despre modul cum limitează problema în a sa "Critică" cu un bun veac în urmă un filozof dela catedra din Königsberg. Nu bănuia măcar existența unor antinomii de mult discutate și reduse la valoarea lor reală: "ele sunt impuse chiar prin natura rațiunii, la care însă ea nu poate răspunde: ele întrec toată puterea rațiunii omenești. In această încurcătură rațiunea întră fără vina ei. Câmpul de luptă al acestor ceasuri nesfârșite se numește metafizică (Kant, "Critica ratiunii pure în traducerea lui Traian Brăileanu", Ed. Casei Școalelor, 1930, prefața, pag. 1).

Aceleași tentative îl vor antrena mai târziu în experimentări spiritiste și evocări pe mese și cu pahare. Se va convinge și aici până la urmă că nu putem cu mijloacele ce ne stau la dispoziție pentru explorări materiale, determinate după legi fizice, să atingem obiective ce nu se pot percepe cu simțurile. Exista un domeniu unde după porunca inimii și a conștiinței nu putem intra decât cu antenele credinței. Nimic din cele spirituale nu putem stăpâni material, cu mijloace și după legi ale materiei.

* * *

Așezarea în funcție a Consiliului Dirigent, consolidarea lui pe măsură ce punea stăpânire pe problemele-chele ale organizării de stat, au hotărât și soarta celor rămași acasă. Organul de conducere al unei provincii cu pretenții de a servi drept nucleu pentru o viitoare existență ca Stat, căuta să își creieze mijloace propri, adecvate acestui scop. El nu va recunoaște și nu va accepta solidarizarea cu cele de ieri. Maurul și-a facut datoria, maurul poate să plece. Astfel el nu va admite gărzile naționale, acestea găsindu-și legitimarea poate doar în primele zile și atunci într'o măsură discutabilă, ele devenind de prisos în etapa de trecere la o fază mai concretă a structurii de stat. S'a dat dispoziție pentru dizolvarea lor în orice caz nimeni nu mai lua anganjamente pentru finanțarea lor și pe data de 1 Februarie 1919, după o existența efemeră de nici trei luni ele s'au dizolvat și de fapt.

Gregula va rămâne câteva zile și chiar săptămâni într'o stare de suspensie, între două lumi care își desvăluiau în fața lui stihile, cum poate în veacuri numai odată se pot

vădi tainele acestei lumi. Va face naveta între cuibul familiar, liniștit, hieratic și vis din S., și între oras. Va traversa o epocă de criză, dezorientat și rău sfătuit, cum se întâmplă între tineri când rămân cum s'ar spune de capul lor.

Preocupări spirituale puține. Va continua să colecționeze cărți poștale ilustrate, vederi, reproduceri, începută în liceu, copii de pe tablourile pictorilor celebri și cu motive raspunzând stării lui sufletești structural înclinat spre melancolie. Va deveni obișnuitul câtorva dughene cu asemenea marfa. Va petrece ore în fața standului cu ilustrate sau proțăpit în fața coloanelor de pe un hexagon ce se învârtea pe o axă, îmbiind spre alegere vederi, poze, reproduceri. Se va opri asupra madonelor celeste ale lui Guido Reni, a lui Ingres, Izvorul cu carnație vie, peisaje de toamnă, Iubiri, regrete sentimentale, câte-o terasă pustie cu perdelele resfirate în vânt și foi legănându-se a jale. Femei stând pe gânduri, reverii, călugărite cu regrete în privire.

În sărăcia și seceta spirituală în care trăia, era unica lui îndeletnicire, orizont destul de redus. De a ceti vreo carte sau chiar de a scrie, în afara de unele comentarii creionate pe dosul ilustratelor ispititoare prin tematica lor, era cu totul îndepartat de tot ce l-ar fi putut îndemna să se găseasca într'o stare propice unor asemenea îndeletnicire. În schimb o ceată gălăgioasă de imberbi, având stagiul anilor și a împrejurări lor, îl impresura pe neobservate și îl fura cu toată împotrivirea lui.

Cunoscu din curiozitate și snobism vicii și deficiente capabile de a pierde uneori și pe cei mai tari, viața de noapte, până în cele mai deșănțate forme ale ei. Ajunse și în cartierul rău famat, al "Ielelor", unde case în șir cu storurile lăsate în jos, cultivau păcatul, taifasul plăcerii și răspândeau bolile. Atmosfera de dincolo de poarta fără clanță, cu grilaje masive, păzită de un cerber perfid, îl întâmpina în salonul cu lumini, oglinzi, pian și bineînțeles, fete, fiice ale lui Venus. În astfel de circumstanțe întâlni un autor minor cum s'ar spune azi, acesta însă lui i-a vorbit cu o sensibilitate luminoasă și rezonanță adâncă; circula printre prieteni un volum fără scoarțe, nici titlu, al lui Traian Demetrescu, pe nedrept așa de uitat în zilele noastre.

Delicat, sensibilitate subtilă, condamnat de tânăr, fremătând de melancolie și idealism pur eminescian, poetul strecurase în sufletul lui înnegurat, greu și chinuit, un licăr de suavitate. O, de-ar cunoaște poeții dinainte cursul creației lor cum nici nu l'au visat vreodată!

Împotmolindu-se la mal, adânc și greu, părea să fie fără ieșire. Era poate partea cea mai coborâtă a vieții lui, din care nu avea nici voință, nici putere spre a se urni în vreo direcție. Doar vremea depănându-și caerul dacă va vrea să pună capăt acestei vacanțe oarbe a destinului.

Înspre mijlocul lui Februarie, familia lui Greguia va porni spre Magura Carașului unde va avea loc nunta lui Iancu cu domnișoara Lavinia Băru. Laurean va pleca și el, va fi doar frate de mire, va trăi câteva zile preocupat de acest episod presărat cu alai și voie bună. Părăsea urbea în acest mozaic de circumstanțe și de constelații politice în mod definitiv. Când se va înapoia va coborâ pe alt meridian.

Deocamdată luă trenul (era pe la 20 Februarie 1919), ce avea să fie ultimul care să treacă podul peste Mureș încheind cu el o epocă. Va urma o rupere de contact cu provincia de peste râu unde se va instala regimul de la Belgrad; dincoace va exista un vacuum al puterii de stat, tânăra republică proletară nu se va întinde efectiv până aci și nici alt stăpân decât poate un guvern de operetă format din câțiva cetățeni locali având un y în coada numelui dacă va încerca simbolic să amintească de vreo suveranitate.

Laurean abia în tren se informă de toate aceste schimbări: trenul era plin cu lume refugiindu-se spre interiorul țării cu ultima destinație, Sibiul. Situația îi sugera și lui ideia de a se considera refugiat; nu prea înțelegea de cine se refugiază și de ce, dar în împrejurările acelea, soluția îi părea noua, interesantă și potrivită spre a-i asigura un mod de existență în viitorul apropiat. Deocamdată el părăsi în gara mare trenul mărimilor, având acum ocazie să-i vadă pentru prima dată la față. Erau câteva nume circulând cu un nimb minuscul și cu un prestigiu artificios din confuzie și din nevoia celor de jos, de a se orienta. Greguia luă trenul spre Măgureni. Între acest sat, vârât între munți și Metropolă va circula câtva timp. Nunta cu înghesuială, multe neamuri de ale miresii, meniuri pantagruelice. Alaiul spre biserică și îndărăt, lung și monoton, într'un decor de iarnă avară și neagră ca într'un tablou de Breugel. Laurean va face la un moment dat pe famulusul popii Oprea, gras, spătos, cu palmele cât două lopeți grele cu ele prinzându-l mereu de umeri, confidențial și protector. Va sta apoi la neamurile din oraș: casa bancherului contând drept una din rarele avanposturi împinse în marea de străini ca o insulă de lumină. O va frecventa și pentru fata cu pielae de pergament și ochii stinși. Schimbau cuvinte cu înțeles numai pentru ei, într'o dulce complicitate neducând nicăieri, dar făcea plăcere tinerei, cu toate căile spre viață zăvorâte. Până în primăvară va încheia această existență hieratică, albă translucidă unde lupta de vrea doi ani să se mențină.

În același timp, mica familie, Buna cu Iancu și Laurean vor trece pe la notar la Timișoara spre a aranja succesiunea rămasă pe urma părintelui Moise. Împărțirea se va face ținându-se seama în primul rând de nevoile lui Iancu, pentru așezarea căminului său luând mobila cu tot aranjamentul interior, tablourile, cu un cuvânt tot ce a rămas valoros în casă, afară doar de un pat și câteva lucruri de uz personal rămas Bunei. Laurean, absent în această târguială, posedat de grandoarea visurilor lui, în parte și a temerii iscate de starea sănătății, covârșit de un altruism în care se va complace și mai târziu, a cedat totul, usor, credul, în schimbul unui livret de economii blocat în Capitala străina, din acesta, în urma recalculărilor valutare, nu va vedea niciun ban.

Iancu îl consola. "La mine în schimb poți să vii oricând. Vei găsi un loc la masă, o mâncare, un pat. Bani să nu aștepți, să nu ceri, că nici eu nu am". Târgul e târg. Nici nu a cerut Laurean vreodată ceva și dacă Iancu a dat uneori peste voia lui, a dat înzecit de ceace ar fi putut să dea de bună voie.

Pentru Laurean a urmat o stare de prostrație, de somnolență, de abulie totală, retras de oameni, desamăgit profund răscolit sufletește, o va petrece alături de Irina, într'o cămăruță de basm, mică, luminoasă, silențioasă, departe de lume, dincolo de piața Preijer, oferindu-i-se printr'un hazard al vieții ca un adăpost, rezervat și pentru sufletele ce altfel nu încap nici în vizuini.

Irina era o fată bătrână, avea vreo patruzeci de ani, mică, pudică, timorată. Se arăta obsedată cu toată ființa ei fecioreinică de un amor tainic îndelungat și profund pentru o rudă îndepărtată a lui Laurean, plecată de vreo câțiva ani la armată și după unele vești căzut prizonier.

Timpul petrecut de Greguia lângă Irina a rămas ca o revelație spirituală, un reviriment moral; această bortensie ofilită, tomnatecă, păstra inlăuntrul ei o intensă viață de inimă însigurată. Era dintre acele naturi devote, rar întâlnite, trăind pentru o închipuire, un sentiment, cu exclusivitate. Îl înconjura cu aceași grijă și atenție, fără nimic turburător în relațiile lor: matern, discret, i se dedica cu o totală abnegație. Cât lipsea, și lipsea mult, că era functionară la regie sau așa ceva, unde avea serviciu și după masă, Laurean singur, trăia în bătaia ușoară a luminilor de primăvară timpurie și a adierilor de vânt pe tâmple. Se angaja în plimbări lungi de unul singur, în acel cartier umbros, pe unde deceniile îngrămădiră în linii și forme capricioase, variate, uliți și curți. Ici un șir de clădiri cu etaje reci, solemne, dincolo o uliță bătrână, veche, cu grădini având deschideri spre apele Begheiului, cu aleie de mesteacăni. Se plimba în voie, firav, îmbrăcat în haine strâmte rămase dela taică-său, palid, cu lumini vii în ochi, părea să aibe zilele numărate. Poate și de aceea îl înconjura Irina cu atâta compasiune și devotament.

Trecea mai rar pe la fata cu obrajii de ceară, în cartierul ,unde descoperi încă vreo câteva case locuite de cunoscuți și rude îndepărtate. Aici un căpitan, fost auditor regal la tribunalul militar, doctor în drept și judecător în civilie, dincolo un contabil la aceeași bancă unde se adăposteau toți ai familiei, apoi câte un burlac, întârziat așa din război, sau câte un popă, dar această lume solemnă, cu pretenții de a fi cineva și ceva, cu un timbru de ipocrizie în vorbă și de orgoliu, nu-l atrăgea.

Zilele însă treceau și el a înteles că ospitalitatea pusă la dispoziție de soartă nu trebuia epuizată până la capăt.

Laurean și-a adus aminte de calitatea lui de refugiat și de circuitul ce se cerea continuat. Va pleca deci. Intr'o bună zi se va înființa în Lugoj la Consiliul național unde îl primi protopopul locului, Dr. G. Popovici, un intelectual de seamă, autor al unei prețioase monografii istorice a provinciei. După câteva ispitiri sumare, iată-l în posesia unei hârtii autorizându-l să treacă granița instituită provizor dela tunelul Holdea, către Dobra.

Dincolo, Ilia-Deva, cu început de viață nouă. O agitație vie cu schimbări de decoruri îl va întâmpina în orășelul ce-l va găzdui dintr'o cauză de forță majoră: banii și proviziile erau pe isprăvite și socoti că e mai consult să se oprească aci decât să intre în emporiul supraaglomerat al reședinței Consiliului dirigent. Se va înfățișa la Prefectură, primit de domnul prefect Doctorul (iuris bineînteles) Toma Vasinca fost până acum avocat în Hațeg. O figura romantică, păr bogat, moale, argintiu, ochi mari luminoși, ai zice un artist, o față umană, blândă de Crist. Așa-i era și ținuta. Cu Laurean plin de bunăvoință, de nțelegere; posturi libere nu avea dar însfârșit "rămâi aci lângă mine, ai să ai grijă de telefon și vei primi o diurnă de nouă coroane".

Traiul era greu. Dincolo de mișcarea politică, de aspirații și idealuri se prezenta viața de toate zilele comandând și ea după nevoile și exigențele ei. Pe un petec de pământ, nici trei județe, se împărțeau acum patru puteri militare și se disputau trei influențe politice. Armata franceză, sârbească, românească și pe o fâșie dinspre Nord, armata populară maghiară, ocroteau fiecare în felul ei, câte o formă de viață, ce-și căuta drepturile și câștigurile pe vaduri vechi.

Spre Sud, peste Mureș nu se putea trece decât cu o viză din partea comandamentului sârbesc, la nevoie putând fi înlocuită ți cu o hârtie mai concretă strecurată discret în mâna sentinelei dela capul podului, cu aceasta apropiindu-te de el, fluturându-o în văzul lumii și al aceluia ce aștepta la celălalt capăt, toate liniile de demarcație fiind păzite strașnic. Că nevoile erau mari și de o parte și de cealaltă, că populația era oprită dela cele mai simple căi de aprovizionare se poate desprinde și dintr'un teanc de acte rămas de pe urma ocupației franceze.

Pentru ca personalul căilor ferate, pe atunci încă societate particulară, sub numirea "Arad-Cenădana", să poată trece anume puncte ale liniei de frontieră, va trebui să facă adresă (Nr. 2763 din 19 Aprilie 1919) către Comandamentul militar francez dela Timișoara spre a obține pentru un delegat autorizație de a duce salariul personalului aflat de serviciu pe linii. O autoritate administrativă din Caraș-Severin cere unei firme din Arad material explozibil, fără de care producția de cărbune nu poate continua (Adresa no. 373 din 12 Aprilie 1919 a subprefectului din Lugoj către fabrica de explozibile Dobriaș și Dörner din Arad). "Haloxylină", fabrica a încetat să producă dela izbucnirea războiului va fi răspunsul dlor D și D. (Adresa nr. 317 din 10 Aprilie 1919). La 19 Aprilie 1919 un inspector P. T. T. din Arad pretinde unui "Kormanyzo tanacs" (Consiliu dirigent) din Arad să elibereze autorizația de a restabili legătura telefonică și telegrafică Arad-Curtici și Arad-Sântana, liniile fiind distruse. Un memorand al Uzinei electrice din Arad arată că deși era de furnizat energie electrică pentru 16 întreprinderi de interes obștesc, nu poate face față obligațiilor deoarece nu primește cărbune din valea Jiului aflată sub ocupație românească.

O întreagă corespondență cuprinde reglementarea accesului producătorilor din Aradul Nou, piața Aradului, precum și aceea a populației respective a organelor de aprovizionare din oraș în anumite condiții și ore pe piața din Aradul Nou. Se stabilesc prețuri maximale: 1 kg. spanac, 1 coroană 50 fileri, salată 10 fileri bucată, 1 bucată ceapă 2 fileri, 1 bucată usturoi 4 fileri. O gâscă îndopată 20 de coroane kilogramul, slabă 60 de coroane bucata.

Situația critică reclamă intervenția comandamentului armatei de ocupație. Generalul C. de Tournade dela Timișoara se va deplasa personal pe teren spre a face investigații și studii. Concluziile la care ajunge le va face cunoscut, sub formă de propuneri (Adresa nr. 722 din 8 Mai 1919), unde expune sumar situația economică a teritoriului controlat, libertatea comerțului fiind complet suspendată. Datorită acestor restricții se semnalează existența unor traficanți și speculanți cu autorizațiile de transport a mărturilor, ceace dă prilej unor indivizi să realizeze profituri scandaloase și să provoace o urcare a prețurilor nejustificată. Se accentuează că lipsesc de pe piață mărfurile și materiile prime ce se găseau în România și în zonele controlate de români; astfel sarea, petrolul, uleiul de mașini. Asupra acestora trebuie să se ducă tratative cu un oarecare domn doctor "Philippon".

In orășelul Deva unde Laurean începuse să facă pe telefonistul prefecturii pentru o diurnă de nouă coroane, un litru de mălai costa sase coroane, ștampilate, bineînțeles. Pâinea lipsea. Uneori din faină albă se puneau în vânzare prăjituri de cofetărie. In astfel de zile, la restaurant se putea obține o porție de spanac cu o prajitură de cremă! Ciudat paradox: mămăliga, pâinea, erau alimente de lux.

Strada principală a orășelului îi apărea lui Laurean vastă, un bulevard întins. Această impresie de mișcare vie, intensă, venea din împrejurările specifice vremii. Localitatea se afla la numai câțiva kilometrii de linia demarcațională între teritoriul eliberat și cel ce își aștepta eliberarea. Din cauza aceasta era plină de lume străină și de trupe. In fiecare zi pe la amiazi apărea obligator și muzica militară străbătând strada în cadență de paradă spre a da un aer de solemnitate și fast schimbării gărzilor. Era o oarecare animație, un ritm de operetă, ceace ar fi putut produce un val de reviriment, dacă alte condiții nu ar fi frânt pornirea datorită unei stări de tensiune și de incertitudine.

Numărul mare de refugiați, preoți, tineret demobilizat, orășeni plecați de la rosturile lor, fiecare ins câte o proble-

(Urmează la pag. 36.)

Tapul Salbatec

de Radu GYR

L-am întâlnit în râpa de sub cruce,
Zbârlit de pândă cu pădurea-n nări.
Era frumos ca piscul când străluce,
Și tânăr ca un soare beat de zări.

Când fremăta din creștet ca gorunii,
Când împietrea ca țancul de granit,
Punând sfințenie sălbaticiunii,
Cu soarele'ntre coarne răstignit.

Sub gresii aspre, ochii lui o clipă
S'au dușmănit fierbinți cu ochii mei,
In vârfuri de cuțite care țipă,
Și'n crâncene amnare de scântei.

Opriți pe loc o clipă, față'n față,
Ne-am fulgerat năprasnic și vrășmași,
Il căutasem parcă de o viață,
Și-acum țâșnea în față, la doi pași.

Ca prins în rădăcini cu pumnii țepeni,
N'am tras nici plumbi, nici n'am smucit jungher.
Pe repezișul cremenii de șnepeni,
Jivina mea a dispărut în cer.

Degeaba pipăiam apoi zănatec,
Și țeavă rece și'nghețat tăiș.
Năluca țapului sălbatec,
A'ntunecat și vis și povârniș.

De-tunci îl caut. De-un veac? De câte?
Stârnit și fript să dibui urme noui,
Din creastă pietre cad să mă'ntărâte,
Și'n colții lor mă taiu și mă jupoiu.

Târât prin țancuri, sfâșiat ca'n cuie,
Sânger, blestem și turb de dorul lui.
Mi se năzare'n fundul râpei. Nu-e.
Il văd pe creastă. Nici acolo nu-i.

Impușc, să scap de ciudă, vulpi betege,
Câte-un cocoș bătrân, sau câte-un lup,
Dar mâna ce-i răpune, nu-i culege,
Numai minunea lui îmi arde'n trup.

Nu-l blestem c'am să-l caut înc'o viață,
Și că de trudă ochii stinși mă dor,
Ci că am stat cu el o clipă față'n față,
Și n'am știut atunci să mi-l dobor.

CANTECE DIN FLUIER DE VASILE POSTEUCA

de Ovidiu VUIA

N Cântece din fluer, poetul V. Posteucă parcă ne invită să privim în inima lui ca'ntr'o oglindă argintată, descoperindu-ne generos comorile spiritului său, grădini desfoliate sub apele unui asfințit trandafiriu. De la început, pe această cale ni se va închina cucernic lirismul cântecelor sale îmbrăcate în forma doinelor populare, de dor, jale şi iubire, pornite din fluere, viori ale pădurii, fluturi ai visărilor.

Un binecuvântat călăreț purtat de Pegasul Himerei, își are mulat fiecare gest, fiecare pas în horbota de lumină scursă din clopoțeii albi ai metaforei: "grâul stelelor, crini de lună, zariște de meri, fânul cerului, mir de lună, dor, cofăel de vin, nuntă în margine de cer, somn pe-o margine de rai, cum bea luceafărul din Prut", iată elemente pavând ca un mozaic stelar trepțile templului poeziei lui Posteucă, lumânări aprinse pe un altar în sărbătoare, univers aparținând unei țări de sus, fără hotare, a fagilor, brazilor și cosminilor, Bucovina. Dar al unei Bucovine trecute prin simțirea portului, deci atinsă ușor de o poleială aurie, lăsând contururile să se piardă sub vălurile de fum ale fanteziei. Vasile Posteucă, un poet crescut ca o floare a plaiurilor Moldovei de sus, duce în pieptul său mesajul pământului din care își trage seva:

Sunt iconar şi vreau să cânt,
Şi-adun mormânt lângă mormânt.
Doar timpul care stă să vină
Se'nclină'n marea de lumină.

Prin aceste peisagii ale albastrului de Voroneț, de "margine de rai" simte trecând procesiunile zărilor grele ca niște ferigi brumate:

Păduri de cer, păduri de gând,
Trec cerbii prin poeni, pe rând,
Şi-adulmecă zări noui de vis,
Printr'un liturghier nescris,
Horece nouă şi Cosmin.

In decorul autohton al mănăstirilor, valahe, sufletul se scaldă pe perini celeste "Dumnezeu așteptându-i ca acasă", înconjurat de "zvon de îngeri" coborâți din cadrele lui Fra Angelico sau al versurilor de eben ale lui V. Voiculescu.

Iconarul se arată înrudit de-aproape, frate bun cu românul creștin al Gândirii, un Ion Pillat de pildă, întâlnind pe Fecioara Maria cu pruncul în drum spre Miorcani și Florica. Perspectivele câmpiei dunărene se transformă la Posteucă într'un spațiu mioritic agrest unul cu obcinele ridicate până sub adăpătorile zenitului de safir, înălțimile devenind translucide, irizând orgi prelungi de cristal:

Liniștea le-o beau: culoare.
Dorul inimii: penel.
Scriu pe-un colț de cer chenare:
Fluer, sunet subțirel.

Unele scene se petrec suspendate între cer și pământ având mirosuri de poene cadelnițând tamaia ierburilor sălbatece:

Alunel și-un nufăr mare,
Să se clatine'n oglinzi,
Când din ceruri a mirare,
Ingerii-or privi din grinzi.

Alteori planurile se suprapun, amestecându-se într'o ideogramă polivalentă, versul împrumutând fonetica m-duzelor verzi din cantilena barbiliană:

Svelt mijloc de busuioc,
Svâcnet în oglinzi, aprins,
Psalm al sângelui și joc,
Pruni ce-au înflorit și-au nins...

In "Baciul culege steaua" faptul de fiecare zi la proporțiile unui Angelus blagian:

Din altă zare, somnul, veșnicia,
Urcau cu Maica Domnului Maria.
Și-l tot priveau la ușă cum se'nchină,
Fuior în tremurare de lumină.

Este aceași Fecioară Marie despre care în Oaspeți nepoftiți poetul din Lancrăm zice că "De dragoste-i țâșnește laptele / In sâni, și-i umezește iia.

Dar fiorii mistici pot să se risipească asemenea sunetelor de pe coarde rupte de violencele, într'o noapte mută fizic, cu îngeri arși de ploi de leșie, serafi și heruvi bolnavi, pustiuri ale gândului:

Joc de îngeri până'n zori
Vorba-i searbadă și slută.
Ochii sunt înșelători
Praf și tăndări de lăută.

Dar reverberațiile locului, transfigurări ale vârfurilor permanente, dau impresia că totul se desfășoară parcă cu picioarele pe cer, acesta însă coborât ca un acoperiș jos până în curțile sufletului:

Nuntă'n margine de cer
Două fire'ntr'o tulpină,
Nufăr sfânt și giuvaer,
Rugăciune și lumină.

Transformarea absolutului în obiecte apropiate omului, ne duce la creștinismul franciscan al mâinilor bunului Dumnezeu ale lui Rilke, un fel de panteism liturghic, unde naiadele și panii poartă semnul crucii pe frunte iar poetul se simte un misionar mai bine zis un predestinat al actului sacerdotal de șlefuire, sub cumpănele infinitului, al unui unic cânt de fluer:

Că'n piept tu ne-ai turnat iubire,
Să-ți facem raiul dintr'un lemn.

Intâiul cântec, Doamne: iată-l...
Ning flori de rai, și clopoțel.
Tu-mi cânți în fluer: Unul, Tatăl...
Tot cerul cântă'n anii mei...

Deci totul este o taină, a unui drum săpat între două taine, Viața și cele două capete ale ei:

Te'nchid nedeslegat și eu.
Te voi deschide'n Dumnezeu.
Că'n preajma lui te tot cetim,
Tăcere grea, de țintirim.

In "Noapte de vis" trăirea poetului e cu totul inspirată: "Cerneala lunii gâlgâie'n peniță / Şi seara-i cu miresme tari de tei...".

Declarațiile de iubire ale poetului au verticalele acelorași dimensiuni cosmice fiind de fapt aici atelierul de lucru cu ustensilele lui de fiecare zi: "Din stele-ți strâng argint pentru conduri; / Catrința și-un batic, le tai din zare...".

Asteptându-o să coboare pe când "o creangă'n vânt urzește-o simfonie", se împlinește ceasul dansului ei printre poeme, aruncând zâmbetele asemenea unor crizanteme pe ape tulburi, penița lui scriind imnuri și diademe.

Cam așa se de rulează panorama visului poetului, sinelie, în floare, ca Primăvara lui Botticelli, din ea dimineața ducându-l la o masă răvășită cu condeiul rupt și noroi în călimar. In fond este reprezentat reversul celălalt al visului din viața cea de toate zilele și poate până la urmă al oricărei iubiri: din Zeiță cu imnuri și diademe la o Marie Magdalena, nenuntită. V. Posteucă știe să pună față în față contrastele destinului, întrebuințând armoniile unui concert la pian de Schumann.

Am putea spune că precum peisajul silvan bucovinean este mereu scăldat într'o negură de cositor topit oprindune să-l vedem vreodată de tot clar, așa și poezia lui Posteucă oricât ar fi de ancorată în realitate și în problemele ei, nu înlătură de pe umeri niciodată complet zaimful de velur al visului. Asta este unul din caracterele — incantațiune, hidromel —, propriu versului lui Posteucă, împrumutându-i magia unui crepuscul căzut în havuzuri violete, vrajă ascunsă dupa tiparele versului prelucrat perfect ca o statuie în marmoră a lui Bernini. Astfel se împlinește unul din mirajele versului lui Posteucă, reușind, într'o formă apropiată de balada lui Alecsandri, să dea viață unor orizonturi noi și originale, impresionând prin modernismul lor, Bendescu având dreptate să-l alăture pe Posteucă de lirica lui Ezra Pound. V. Posteucă a creat o Guernica modernă cu arta clasică a lui Ingres, evitând, fără sa nu fie actual, expresia suprarealistă a lui Picasso. Şi asta e o realizare ce de-acuma merită toată atenția noastră.

Poezia "Mistică" după părerea mea este una din fecioarele de aur ale creației lui Posteucă. Poema se joacă cu simboluri, cioburi de lună, luate din decorul spațiului bucovinean. El, poetul "cu coarnele de aur căprior", ar încorpora factorul vital activ, *animusul* vieții, efervescența, dionisiacul, demiurgul creator. Opus acestuia apare armonia, liniștea, *anima*, apolinicul: "Arcuș înfrigurat vrăjind vioara / Cu melodii din țărmul celălalt. / La mine'n suflet paște căprioara. / Nu lipsește nici descrierea ținutului unde se adună la sfat căpriorii: "In ierbi de liniști, zariști de mesteacăn, / Sub botul ei mai limpede-i izvorul".

Conflictul între animus și anima, între dionisiac și apolinic, între artist și inima sa numită creație este visat în figură de basm: "Căpriorul, / Ii tulbură tot cerul cu piciorul.

Dar ora sfântă se cristalizează atunci, când sinteza e realizată, animus și anima uniți într'o singură ființă, a hermafroditului balzacian sau lautreamontian, apolinicul și dionisiacul echilibrați într'o euritmie simetrică, statuară:

Cântarea sfintelor cântări e mută,
In noul imn de orgi și de viori.
Mireasa inimii când ma sărută
Pe frunte stemele se schimbă'n sori.
Tu amforă de dor și aur: ciută...

Eu cred că fruntea pe care stemele se schimbă în sori este cea a poetului iar amfora de dor și aur ar fi poezia, Mistică, privind de fapt nașterea operei de artă deci un fel de Pasăre Măiastră a creației lui V. Posteucă, cizelată în bronzul cuvântului.

Capitolul în altarele tăcerii ar fi închinat altei nimfe al peisajului bucovinean, tăcere biblică, de început și sfârșit de veac, săvârșire a eonului dogmatic.

In "Notre-Dame" îl găsim pe același cântăreț îndrăgostit de "coardele veșniciei albastre" lăsându-se "beat de spații ca de o tescovină" să fie absorbit de splendoarea divină:

Ti-ai țintuit vreodată gândul în schele,
Să te uiți, uitat, din crucea nopții la stele?
Să numeri: Capricornul, Lira, Calea de lapte...
Stelele toate... Cine-i ca ele?

Reflexiile ne duc la câteva pagini din Război și pace de Tolstoi: Andrei Bolkonski căzut pe câmpul de luptă, ajunge să se cufunde în albastrul infinit al cerului senin ridicat ca un coviltir deasupra ogorului ce mustea de răniți și morți, recunoscând pe un fel de pat de moarte, cât de rar a privit el în viață acest cer unic și măreț. Nu altăceva dorește să spună poetul nostru, în gesturile fără prețuri materiale de cele mai multe ori sălășluiesc permanențele vieții, cerul înstelat și arta.

"Scris de dincolo" este un poem dedicat Zamfirei, deci ar putea fi considerat ca un testament al dragostei lui, într'un oracol rostit după moarte, poetul adresându-se ființei iubite, ca o stihie lipsită de trup, cu dorul de a-i citi în sufletul rămas în viață. Poemul acesta este de o sensibilitate adâncă, atingând un tragism nu de scenă ci de fiecare zi, mortul lăsându-și meditatiile scrise pe piatra funerară a inimii sale.

Vibrațiile poeziei duc prin notele lor profunde la cunoscuta plângere a lui Petőfi "Sfârșit de Septembre". Această asociație nu are altă valabilitate decât pe acea de impresie și atmosferă, scoțând totodată în evidență marea reușită a poetului nostru.

Poemul pare compus în adagio, șoptit, așa precum știm că vorbesc umbrele: Eu am plecat din parcuri și din zile / Cum trece-un vânt de seară prin grădină.

Iși schitează un portret figurativ, mai mult cu corespondențe lirice decât cu trăsăturile chipului fizic:

Citește numai semnul c'am trecut.
Să-ți fie ceasul drag și să visezi.
Sunt nufărul ce crește nevăzut
Din fund de mlaștini către noui livezi.

Femeia vieții lui este Diotima, personaj care în Simposionul lui Platon îl învață pe Socrate secretul iubirii veșnice, deci Zamfira pentru poet este un fel de Vis și Zeiță elenă:

De-aici te-asemui iar cu Diotima,
In dorul meu ieșit la drum, postum,
Să-ți poarte chipul pe sub zări de fum...

Durerea despărțirii e lansată incert ca o rază "Ce nici n'a fost când-va, nici n'a venit". Citindu-l, ea îi va înțelege mai bine sensul vieții și dece a fugit din anii fericirii. Apoi cu lectura terminată se vor putea privi ochi în ochi, el fiind doar o amintire al ei:

M'aud precum un sbor de porumbei
Sub pașii tăi cu foșnet de mătasă
Din anii ce i-am închinat iubirii...

Ca un erou de prenaștere, descins din sonetele lui Petrarca, mărturisește o dragoste eternă precum numai cea a spiritului poate să fie:

Din nemurire ca dintr'o osândă
Te-ador și-ți port luminile'n cuvânt.
Mereu cu dor, pe urma ta, la pândă,
Purtând un arc măreț de curcubeu.
Din casa noastră până la mormânt.

Tu drag luceafăr și noroc al meu,
Visat în noaptea vieții, pe pământ...

Dorul, "mi-e dor de moarte și de tine" "dorul venind cât Dunarea de mare", un motiv atât de frecvent în poetica lui Posteucă, nu apare gol și tânguitor ci dospit cu mireasmă și nestemată "Şi dorul plâns ne va'nflori'n tăcere, / Cum cresc luceferii din înoptare, / ceace face ca până și exilul "de pelerin venit din răsărit" să-i fie contaminat de dulceața visului și al timpului, ieșit din orar, albastru:

Mă prinde-adesea dorul greu, de-acasă
Şi cum mă sbat prin zile ca'ntr'o baltă,
De-atâta dor, pământu'ntreg miroasă
A trandafiri și-a lumea cealaltă.

Pe Vasile Voiculescu, din sonete, cu sufletul acvilă prinsă în plasa din fire de luceferi a Nemuririi, îl regăsim în versurile:

Mi-i dor de tine. Uită toate,
Şi hai să ne'nturnăm în cer,
Cu inima'n singurătate,
Ca'ntr'o grădină de prier.
Tu cântec drag: eternitate.

Regiuni onirice, unele metamorfozate de roșeața din ochii fără somn, primesc sticliri de paradise furate, reci ca tablourile unui pictor voit naiv:

Adoarme noaptea'n smerite tropare.
Din stele vin miresme de crini.
Luna, ulcior albăstrui de răcoare,
Lăcrimează sonor pe grădini.
Atâta risipire de liniști mă doare.

Posteucă este dăruit cu harul vrăjitorului în cuvânt și rimă numit de ceilalți poet, "înfruntând minciunile și frica / Şi'ngropându-mă de viu în rime, / sculptor al verbului dar și maestru al jocului aparent gratuit, de fapt cel mai valoros al vieții, stiind să dedice versuri cioplite de-a-dreptul în lumină, dansului unui copil:

Luli, lujer de lalea,
Vânt ușure de pădure,
Liniște de crin și nea,
Ti-a topit cerul o stea
In ochii de peruzea,
Sburător să nu te fure,
Luli, lujer de lalea...

Puritatea este licăr, son și cântec, purtând ceva din acordurile unei viori — instrument atât de îndrăgit de poet — recitând o romanță de Mozart.

La raspântie de drumuri, din ce în ce mai însingurate și cernite, poetul găsește poarta paradisului ascunsă undeva în ființa omului:

Şi'n popasul voii, nedecis,
Strig spre goluri și mă rog de vânt:
— Tu ești poarta dinspre paradis,
Inimă de cer și de pământ...

Iubirea nu încetează să răsară în privirile lui, ca merii înfloriți scăldați în lună, "catedrală în sărbătoare", viziunea poetului apropiindu-se de argheziana Jignire:

Nici Dumnezeu n'ar mai cunoaşte lutul,
Transfigurat în jocul tu de iadă;
El ţi-a turnat luceferi în plămadă;
Lumina lor ţi-a încondeiat sărutul.

Evocarea este una din esenţele tari ale liricei lui Posteucă, o evocare în sensul unei retrăiri ale unor vechi întâmplări, ascunse ca file îngălbenite în scrinurile amintirii. Şi-apoi le readuce nu ca pe nişte realităţi epice obiective ci ca pe vrăjite sentimente, parfumuri de crini împrăştiate sub colinele serii "sunt beat de mine ca de-un vechi parfum":

Şi ca prin vis, chemări de florărese,
Rastoarnă'n pragul serii ghiocei;
Dinspre Snagov, alene, luna iese
Pe zările miresmelor de tei...

Tot rostul său se vrea continuat în cei ce vor veni după el, "de dincolo" — iar acest ţărm îndepărtat al Morţii —, doreşte o rodire bogată, lumină din lumină:

Dar cine va veni să plângă, să moară?
Trimite-mi, Doamne, fratele'n mâna căruia
Firului meu nimic i-i dat să răsară...
— Şi tu, Cruciat, ia-mi cenuşa spre Tară.

S'a vorbit mult şi pe drept despre Vasile Posteucă, luptătorul, patriotul, legionarul credincios până la moarte religiei sale.

In studiul de faţă am vrut să contribui, cu câteva observaţii, la cunoaşterea marelui poet iconar V. Posteucă.

Şi desigur vorbind de el nu putem să nu-l avem în faţă pe Aron Cotruş celălalt gigant, rapsod al exilului. In fapt alăturarea lor este numai una formală, amândoi fiind poeţi ai exilului şi amândoi luptând pentru aceleaşi idealuri. V. Posteucă în poezia "pribeag" îl caracterizează pe A. Cotruş — în acele zile retras pe istmul iberic al Montserratului —, cum poate puţini vor reuşi s'o mai facă:

Ai stat tribun mulţimilor flămânde
Şi neamului cioplit-ai catedrală.
Duşmanilor din târguri şi orânde
Judeţ jurându-le, şi grea răscoală...

Ca poeţi orice comparaţie între ei este una de prisos arta lor fiind total diferită, originalitatea fiecăruia punându-i pe culmi ce pot sta alături dar pe drumuri paralele.

In formă Aron Cotruş împrumută un vers aproape liber, amuzical, pe alocuri răstit, bolovănos, major, al răzvrătitului; V. Posteucă rămâne după cum am văzut la iambul, troheul şi dactilul cu rimă clasică, cizelarea facându-o cu un deosebit simţ muzical. Dar şi mai departe temperamental sunt deosebiţi: A. Cotruş e un epic, rapsod al mulţimilor pe care le însoţeşte chiar şi în luptele de pe stradă, pe când Posteucă se prezintă ca un liric, uneori turnirurile lui fiind şi răsfrângeri în lacuri, danţuri ale imaginatiei.

A. Cotruş se adreseaza omului, natura lui se umanizează, în timp ce Posteucă este un panteist religios contopit cu cosminurile bucovinene în ale cărui ceţuri nu rar se pierde, cu fraţii lui, căpriorii.

Dacă am căuta o descendenţă lui Posteucă am găsi-o în primul rând în Octavian Goga, înrudit şi el numai ca luptător naţional cu Aron Cotruş. Ca şi poezia lui Goga şi versurile lui Posteucă, într'o formă consacrată şi cu subiecte multe, politice, din actual, conţin o sensibilitate şi un talent autentic, garantându-le menţinerea în Panteonul etern al Artei ca şi ale marelui poet în Răşinari.

Dintre poeţii Gândirii cel mai apropiat se pare a-i fi V. Voiculescu, pe alte cordonate căutând şi el magia ascunsă a lucrurilor şi a naturii ca pe o vraja a lor internă. Sau Dan. Botta, făuritor al unei poezii, în acelaşi măsură sculptură şi muzică.

Dar trecând peste orice filiaţie spirituală, V. Posteucă are toate calităţile unui poet original şi plin de rezonanţe, unul pe care literatura românească de mâine îl va înscrie în galeria poeţilor ei de valoare, atuncii însă când se va împlini ruga poetului cea de pe urmă:

Şi preamărindu-te din fluer lângă turma de oi,
Şi acceptând mioritic isgonirea duşmană...

Lângă transfigurata cosmului de mâne icoană,
Aprinde-mă, Doamne, candela unei Românii Noui...

Inainte de a încheia trebuie sa amintesc că parcă pentru a demonstra deşertăciunea savanţilor, amatori, în a clasifica şi orândui sub o formula anumită şi un curent, pe poeţi, V. Posteucă publică mirabilele Poeme ghivizii în soţite de schiţele lui N. Petra. De data aceasta Ariel prezintă o faţa cu totul nouă, practicând o poezie în primul rând intelectualizată asemănătoare celeiui lui Paul Valery, artistul fiind preocupat vădit cu cizelarea în parte a fiecărui cuvânt, înmormântând în sipetul din el, un mister sau o poveste aşa cum a făcut-o Hoffmann cu figurinele sale de porţelan: "Dar să nu uit ce-am vrut a spune-anume / Lutul străbate apele spre cer / Şi dă'n simbole ce vorbesc volume.

Exersând pe game moderniste Posteucă nu va putea sa împraştie din scrisul lui aburii vineţii ai unui hermetism temperat, versul lui devenind şi timbru şi culoare perfecţiune a unei forme parnasiene "Să'ngenunchem în alba mânăstire / ca'n simfonia unui cer de lire, / geometrie şi poezie în acelaşi timp, "Rană mi-e inima, de cer, de vise, / gând cristalizat în romburi cu rime. Prin toate aceste mari calităţi volumul Poeme ghivizii se-alătură de Joc Secund al lui Ion Barbu:

Slobozi o ciutură'n adânc de frază,
S'o scoţi cu apa bună, de băut,
Şi inima ţi-i vară, pom, amiază,
Şi urma de Isus care-a trecut,
Prin clipa limpede, matură, trează.

Ovidiu VUIA

Vacantele Destinului

mă, câte o grijă, câte o frunte înnourată, sporeau neliniştea şi creiau acea atmosferă de ansamblu istoric răsfrânt ca o pânză peste întreg oraşul.

Laurean privea adesea din balconul Prefecturii agitaţia în care el, cu optimismul tinereţii, întrezărea nucleul unei înnoiri, cu toate neajunsurile şi lipsurile ce îl împresurau. Stătea în gazdă la nişte unguri pe la marginea dinspre gară a oraşului.

Pe traseul făcut în fiecare dimineaţă şi la amiazi la întoarcere, îi răsărea în cale în haine de primăvară, o viaţă nouă: cireşi în floare, grădinile bogat înmiresmate în vegetaţie şi culori: Invierea.

La un geam părea să zărească de fiecare dată un chip alb şi doi ochi de un albastru cenuşiu, odihnitor, care îl urmăreau; un zâmbet, o vorbă două, şi cunoştiinţa se lega. Intre tineri când vor ei, formele nu se arată aşa de esenţiale.

E fata unui colonel căzut în razboi. Trăia cu mama sa, un frate şi încă o soră. Blondă, avea buzele cărnoase şi un fel matern, protector de a fi şi de a se comporta. In câteva zile se înjghebă o prietenie. Gregula petrecea după amiezile într'o ambianţă cu miros de apă de colonie şi falduri de draperii la geamuri, în umbra unui salon cu pian şi tablouri de familie. Lola părea o fată emancipată, modernă, dar numai până la un punct. O fată cuminte, lucidă, de a fi prieteni şi atât, a fost acceptată generos de Gregula, şi va fi respectată până la capăt, în cele câteva zile câte îi vor rămâne.

E o trăire întru sensibilitate şi vis, de inimă. In oraş mai sunt câteva familii, care trăiesc foarte retras, se izolează şi par timorate de cele ce se petrec în jurul lor. Memorează numele unei familii de medic, alta de advocat, aceasta cu rezonanţă straină, apoi câteva existenţe distante, toate undeva în vag şi inaccesibil. Laurean va cunoaşte doar câteva figuri pe sub arcadele ce duc la Prefectură şi pe căile spre cabinetul Prefectului. Printre ele şi acest tânăr cu umeri de atlet, sprinten, viol, în costum alb de tenis cu dungă la pantaloni, învârtind racheta cu o uşoară afecţiune de om distant; avea o faţă cu pometii proeminenţi, linii aspre, ochi cenuşii, pare complet străin de tot ce era viaţa în jurul lui, în afara persoanei sale şi a rachetei afişate ca pe o emblemă a nobleţei. Era doctorul, desigur şi aci juris, Petru Groza, afişând indiferenţă şi o superioritate ce nu vroia nicidecum să dezarmeze şi mai ales nu se vroia câtuşi de puţin solidar cu cele ce se petrec în preajma lui, aşa înţelegând el să meargă în slujba propriului său ins până la capătul vieţii sale, având fiinţa-i luminată de cinismul unui Nerone modern.

In condiţiile de aci, când totul apare precar, în mişcare şi cu tendinţa de a se căută şi a se realiza, nici Gregula nu poate sta pe loc multă vreme. Refăcut în câteva săptămâni, va cere să i se dea o delegaţie la centru de unde nu va reveni. Va pleca cu un uşor regret de a lăsa în strada cu cireşi înfloriţi o fată dela care va primi ca amintire o carte cu scoarţe albastre. Un nume nou, titlu simplu, Maxim Gorki, Mama. Lectura în tren şi în vâltoarea zilelor ce vor urma, va fi o revelaţie: un umanism proaspăt, cald, onctuos. Lumea: atelier, muncitori.

Viu şi nou totul.

PAGINA CULTURALA

ARON COTRUS - THEODOR ARGHEZI - MIRCEA ELIADE

de Gabriel BALANESCU

Iată cum vede poetul Ştefan Baciu cazul Cotruş (Revista Scriitorilor Români - München, 1964): "Dacă Aron Cotruş încă n'a putut fi adoptat pentru R. P. R., aceasta nu se datoreşte, în niciun caz, lipsei de interes din ţara ocupată (acolo unul din imitatorii lui Cotruş, Mihai Beniuc, ocupă un loc de frunte), ci faptul că toată opera poetului, până la ultimile sale poeme de pribegie, este străbătută de gânduri şi de strofe de-acest fel, puternic naţionale, deschis anti-sovietice, care cu greu ar putea fi trecute cu vederea, pentrucă sunt chiar miezul poemelor".

Ştefan Baciu, apreciază: "Fără îndoială, unul din poetii cei mai populari ai României de după Unire (şi extrem de popular, în Transilvania, până în anul 1918), a cărui producţie a apărut în numeroase ediţii, lucru extrem de rar în poezia contemporană românească, în afară de câteva foarte puţine excepţii, fiind, mai mult decât atâta, reproduse în reviste şi ziare de mare tiraj, cetite la radio şi divulgată la serbări şi şezători, opera n'a avut, şi n'are nici azi, un critic care i se cuvine în literatura română".

Ovidiu Crohmălniceanu, criticul literar en titre al regimului comunist din România, îi confiscă pentru partid autoritatea, numindu'l "poet al mulţimilor posedate", un "glas al revoltei sociale", o "voce dârză, răspicată, tunătoare, care adună în ea rezumate, gândurile, simţămintele şi vrerile milioanelor. Poetul devine un exponent şi vorbeşte în lozinci asvârlite sfidător", etc., etc. In fine Crohbălniceanu, îl fixează: "Radicalismul acesta încălzit de curajoasele lupte pe care le dădea proletariatul român în anii '30, a făcut din Cotruş, colaborator acum la "Cuvântul liber", principalul reprezentant al liricii noastre sociale interbelice".

Accentele, însă, şi conţinutul poemelor lui Aron Cotruş, au rămas aceleaşi de la debut până la moarte. Pentrucă o mare perioadă a vieţii lui a trăit-o în exil, unde a scris mult şi a publicat mult, manifestându-se mai ales în revista "Carpaţii" pe care a întemeiat-o, ostil regimurilor comuniste — trebuia sancţionat. Iată, deci, ce scrie Crohmălniceanu, către sfârşitul consideraţiilor sale critice, despre Aron Cotruş ("Literatura română între cele două războale mondiale". Vol. 2, pag. 525). "Religia vitalismului frenetic şi a mesianismului naţionalist, l'au împins, însă, curând către fascism". Pur şi simplu! In continuare, Crohmălniceanu, consideră imperios necesar să creeze atmosfera de credibilitate ştiinţifică, afirmaţiei sale: "Imaginea unui neam oprimat, a cărui obidă seculara Aron Cotruş se simte chemat să o strige, a luat naştere printr'un proces mental analog. In mod similar a avut apoi loc şi alunecarea de la activismul social cu accente revolutionare al poetului, la mesianismul naţionalist fascizant".

Această atitudine "critică", simulând obiectivitatea, a fost adoptată foarte târziu — în literatura şi publicistica oficială din R. S. R. Iniţial, adică imediat după 23 August 1944, au scos din librării şi biblioteci, inclusiv din biblioteca Academiei Române, toţi scriitorii — cu excepţia celor câţiva mărunţi rapsozi ai partidului. Societatea Scriitorilor Români a fost desfiinţată, stabilindu-se o comisie care să facă epurările, la ordinea zilei atunci, în toate instituţiile. Anonimi, sau "scriitori" cu totul insignifianti — unii dintre aceştia nesemnând, între cele două războaie, decât umile notiţe la fiţuicile a căror apariţie se rezuma la un singur număr — erau chemaţi să deretece instituţia scriitorilor şi să stabilească cine este şi cine nu este scriitor "autentic". Unul din numele care a scandalizat prin anonimat, a fost un oarecare K. Katz. A doua zi după ce a fost publicat comunicatul cu numele celor din comisie, Capitala a fost de-adreptul invadată de o epigramă, atribuită lui Păstorel Teodoreanu, care circula din gura în gură:

In aste vremi de criz'acută
Ke katzii scriu în loc să pută;
Iar scriitorii consacraţi
Sunt epuraţi de-aceşti Ke Katzi.

Toţi scriitorii consacraţi între cele două războaie, Lucian Blaga, Ion Barbu, Radu Gyr, Gib Mihăescu, Liviu Rebreanu, Octavian Goga, etc., chiar Slavici, Eminescu, Arghezi, ca să nu mai pomenim pe cei mai tineri, au fost înlăturaţi chiar din anticariate. Anticariatele (pe atunci particulare), trebuiau să predea, fără nici-o despăgubire, toate cărţile de literatură, filosofie, istorie, geografie, etc., care până la urmă au fost arse, într'o mare majoritate. A fost păstrat un număr infim, pentru colecţiile partidului, şi pentru aşa zisul "fond special" — adică secret —, al bibliotecii Academiei, şi care nu poate fi cercetat decât cu aprobări speciale. Tudor Arghezi, mai târziu devenit stegarul literaturii oficiale, a fost intr'atâta hulit imediat după 23 August 1944, în cât un "studiu" publicat într'o revistă, în foiletoane, intitulat "Poezia putrefactiei, sau putrefacţia poeziei", semnat Sorin Toma, retipărit mai apoi într'o broşură şi răspândit în zeci de mii de exemplare, îl anula cu desăvârşire. De reţinut că broşura la care ne referim, a fost imprimată în editura oficiosului comunist "Scinteia".

Iată ce scria Sorin Toma: "Trebuie să încetăm a ne mai prosterna în faţa scării de valori estetice pe care ne-a lăsat-o moştenire burghezia. Trebuie să revizuim cu curaj, în lumina gândirii noastre ştiinţifice şi a sufletului nostru reânoit, toate sentintele *pozitive sau negative*, date de critica burgheză cu privire la artiştii români şi străini de azi şi de ieri. Estetica decadentă — aceea spre care a alunecat şi în care s'a înfundat Tudor Arghezi — nu este pur şi simplu estetica unei clase, ci estetica în agonie şi, mai precis încă, într'o agonie agresivă, asemenea unei nebunii furioase. O asemenea "estetică" nu poate pretinde o mai mare valoare de circulaţie decât ar putea să aibă nişte obiecte fabricate într'o leprozerie, sau nişte idei elaborate în casa de nebuni. Ea nu este propriu zis o estetică, ci un fenomen patologic, un agent al contagiunii pe care societatea sănătoasă trebue să'l izoleze".

Tudor Arghezi, nu face "în poezie decât ceeace a făcut Picasso în pictură, introducând ca material plastic, în tablourile sale, excrementele".

Mai departe, acelaş Sorin Toma: "Poezia lui Tudor Arghezi nu'i oferă (publicului), decât negarea vieţii şi cultul morţii. Acelaşi, în fond, căruia îi slujeau legionarii şi poeţii lor".

Arghezi este "cântaretul unei clase sociale reacţionare, al burgheziei aflate în plină decădere morală şi culturală". "Vorbele lui răsună pline de ură şi dispreţ pentru omenire, pline de o trufie cu adevărat neroniană, sau, ca să fim mai în nota timpului, hitleriană".

"Arghezi — mai scrie Sorin Toma — predică poporului în paginile sale dezamăgirea, desgustul de viaţă, desnădejdea, într'un cuvânt, pesimismul, psihologia înfrântului".

Labilităţile comuniştilor, sunt infinite. Nemiscându-se pe niciun principiu obiectiv, neanimaţi decât de ură, cu o singură ţinta precisă, interesele de partid şi de parvenire — schimbă pionii, uneori distrugându'i pe cei vechi, şi adoptă atitudini contrarii, pentru a face faţă noului moment care le este necesar, şi care la rândul lui va fi dizolvat ca şi cel anterior, cu aceeaşi pasiune, cu aceeaşi oarbă deslănţuire — pentru unul antipodic.

In cazul Arghezi, s'au încrucişat două interese. In primul rând cel al partidului comunist, care avea nevoe de un nume consacrat internaţional, şi de o autoritate literară indiscutabilă. Arghezi, cu nesfârşita lui sete de bani, era cel mai indicat, şi astfel cele două interese şi-au dat mâna. In afară de asta, Arghezi, în tinereţea lui militase, întrucâtva pentru un socialism cuminte (cu tot spiritul său agitat, care determina virulenta sa pamfletară şi originalitatea poeziei lui), alături de N. D. Cocea şi Gala Galaction. Deci, sub raport politic, trecutul lui era oarecum acceptabil. Mai greu era de învins inaderenţa lui la totalitarism, şi ostilitatea de atâtea ori manifestă, pentru comunism. Comuniştii însă, l-au exploatat arghirofilia şi oboseala bătrâneţii, şi l'au captat. Petre Pandrea, mi-a povestit într'o celulă, această scenă la care participase personal. Impreună cu Chişinevski şi Miron Constantinescu, l-au solicitat, telefonic, lui Arghezi, o întrevedere. Era, mi se pare, prin 1952-53. Arghezi le-a fixat ora 4 p. m. Cu o jumătate de ora înainte de 4, Arghezi a iesit în curte să-i aştepte, făcându'şi de lucru cu săpăliga printre flori. Oaspeţii, au întârziat circa 45 minute. Ajunsi, îl găsesc trebăluind. Chisinevski se scuză:

— "Să ne iertaţi, maestre, că am întârziat 45 minute!".

Arghezi, răspunde prompt:

— "Nu e nimica, dragii mei. Patruzeci şi cinci de minute e nimica toată! Eu va aştept de opt ani!".

La aceasta întrevedere s'a consumat compromisul. "Editura de stat pentru literatură şi artă", îi retipărea toată opera, iar Arghezi urma să fie cuminte, -să'nu se amestece în problemele politice ale partidului. Apoi, l'au încunostiinţat că este membru al Academiei R. S. R., şi că are la dispoziţie o maşină "Volga". Arghezi, a întrebat imediat:

— "Bine-bine, dragii mei, dar cine plăteşte şoferul şi benzina?".

Arghezi s'a linistit, după asigurările date, că Academia plăteşte totul.

A doua zi, Arghezi a fost prezent la editură, pentru aranjamente. Directorul editurii, care pe atunci era Petre Dumitriu, l'a întrebat, în final:

— "Maestre, care este suma pe care o doriţi?".

— "O sută de mii!" — răspunde Arghezi, senin.

— "Maestre, n'avem în toată casieria editurii atâta! Este enorm!" — îl asigură Petre Dumitriu.

— "Atâta vreau!".

Petre Dumitriu, a trecut într'un birou alăturat, şi l-a dat telefon alarmat, lui Chisinevski, care l-a răspuns.

— "Daţi-i repede nebunului, până nu cere mai mult!".

Şi târgul s'a făcut.

De aici înainte, autorul "Florilor de mucegai", a avut o dublă "personalitate". Una în Mărţişor, acasă, şi alta în public, unde era înghesuit de autorităţile comuniste să apară, pentruca să le salveze obrazul literar. Poeziile lui Arghezi, de aici înainte, sunt cele mai nesemnificative. Dar a acumulat o sumă incredibilă de bani, prin retipărirea întregei sale opere, inclusiv volumul său de căpătâi, "Flori de mucegai". Cu excepţia lui Arghezi, care şi-a retipărit în colecţia "Opere complete", tot ce-a avut mai bun, neadmiţând nici-o modificare a poeziilor din trecut toate celelalte lucrări ale clasicilor, au fost alterate, mai cu seama prin prezentările criticilor, din prefeţele ediţiilor, retipărite, ale scriitorilor dispăruţi.

Octavian Goga, a fost retipărit numai partial, iar Cosbuc, cu omisiuni necesare partidului. Iniţial, Slavici — considerat spion al germanilor în primul razboi mondial — a fost prohibit ca mult mai târziu, să fie reconsiderat, în actiunea lor de "revalorificare a patrimoniului literar", şi retiparit, partial.

Radu Gyr şi Nichifor Crainic, doi mari poeţi încă în viaţă atunci, dar care făcusera o îndelungată puşcărie comunistă, nu aveau acces decât la revista oficială de propagandă pentru exil, "Glasul patriei", botezată apoi "Tribuna României", revista a cărei distributie era interzisă în interiorul ţării. Operele acestora n'au fost reeditate, iar editiile vechi au fost şi au rămas sub obrocul "fondului special" (secret). Vasile Băncilă, unul din cei mai străluciti cărturari români, Nae Ionescu, Dragoş Protopopescu, Emil Cioran — în timpul acela şi Mircea Eliade — Constantin Fântâneru, Horia Stamatu, Stefan Baciu, Pulu Gârcineanu, Constantin Manolache, Serban Bascovici, Stefan Ion George, Stefan Neniţescu, Constantin Stere, Mircea Streinul, Haig Acterian, Sandu Tudor (mort în închisoare), Paul Zarifopol, G. M. Cantacuzino, Mihail Zamfirescu, Artur Enăşescu, etc., etc., sunt complet înlăturaţi din circuitul publicistic, cu exceptia ultimilor patru, retipăriţi, în ultimul timp, sau în ediţii restrânse, sau — cum este cazul lui Artur Enaşescu (fără sa fie un poet mare, dar a reprezentat un moment), retiparit într'o editie sărăcăcioasă.

Haig Acterian şi Dragos Protopopescu, cei mai mari shakespearologi români, sunt cu desăvârşire scoşi din circuitul literar al pietii, iar dacă lucrarile lor vechi ajung la anticariate, sunt imediat îndrumate spre "anticariatul special" (secret), unde nu au acces decât corifeii marxisti. Mircea Eliade, a fost multă vreme interzis, şi raporturile discipolului lui Nae Ionescu erau — cum se putea astepta — foarte aspre cu regimul comunist, mai cu seamă după un interviú pe care Mircea Eliade l'a acordat condiţionat poetului de partid, Adrian Păunescu. (Este necesar a indica faptul că Mircea Eliade fusese ales deputat pe listele partidului "Totul pentru ţară" în alegerile din 1937.) Condiţia profesorului Mircea Eliade era ca interviul să apară, sau întreg, sau să nu apară deloc. Adrian Păunescu, a trişat conform moralei proletare. Profesorul a protestat şi a difuzat interviul, asa cum îl dăduse, în întregime, prin postul de radio Free Europe. Ce omisese, cu rea credinţă şi cu rea intenţie, poetul de partid? Desigur, ceeace era neconvenabil partidului. Adica, numele celui pe care Mircea Eliade îl considera profesorul său: Nae Ionescu.

Autorităţile comuniste i-au tipărit lui Mircea Eliade, două sau trei cărţi literare, -dar i-au ignorat lucrările ştiinţifice, care l'au consacrat savant de prestigiu mondial, cel mai mare specialist, în viată, al istoriei religiilor. Spre surprinderea tuturor românilor (mai ales în ţară!), raporturile profesorului Mircea Eliade cu autorităţile comuniste, şi-au schimbat nuanţele. "Jurnalul" său, editat în limba engleza, a fost tradus în limba franceză, iar în această traducere, lipsesc în aşa măsură numele neconvenabile regimului comunist, încât a putut fi tradus şi în limba româna, şi publicat tocmai de revista poetului de partid Adrian Păunescu. — şi întocmai! Iată un episod "literar", care merită să fie subliniat, pentru a scoate în relief atât meandrele "diplomatice" ale comuniştilor, cât şi labilităţile pe care le pot determina. Fără îndoială, profesorul Mircea Eliade n'a urmărit un compromis. Fără îndoială, savantul Mircea Eliade, n'avea nevoe de o publicitate în plus! Mircea Eliade are în România o presă subterană, care este foarte eficientă, de mare circulaţie şi cu adâncimi explicabile. Intrebarea care se poate pune: De ce, totuşi, Mircea Eliade a făcut-o? Cunoscând tacticile comuniste şi "subtilităţile" lor strategice, putem afirma: solicitat îndelung, poate oarecum şi cointeresat, în această acţiune care — aparent — nu'l implica, Mircea Eliade a fost generos, cedând în ceeace nu'l interesa, în prim plan al personalitaţii sale ştiinţifice. Ce-au putut obtine comuniştii? Au putut obţine şi au obţinuţ, anihilarea presei "subterane" a lui Mircea Eliade, foarte eficienta, de mare circulaţie şi cu adâncimi explicabile, în România, ţara sa de baştină.

Sub raport strategic, comuniştii au marcat un punct discret şi foarte util lor. Un "punct" însă, care îl defavorizează pe Mircea Eliade, sub un anumit aspect, atât în ţară cât şi în exil.

Vrem sa demonstrăm că de la Constitutie, trecând prin literatură şi filosofie, şi până la recoltarea cartofilor, — metodele lor sunt aceleaşi.

Gabriel BALANESCU

SUFLETUL MEU

de Ion PIN

Mi-era sufletul alb...!
Munte înalt îmbrăcat în zăpezi, —
Mire tânăr, pe umeri cu ghirlanda pădurilor verzi,—
Sufletul meu, de mult de tot, sub poleiala lunii,
S-a logodit cu vipia furtunii.

Asa, —
Creştea...!
Se vânzolea...
Iesia din matcă afară...
Şi hăuind pornea prin tară,
Peste zăplazuri — prin grădini...
Noaptea, fără lumini — licurici...!
Şi se trezea în zori de zi, —

A fost sufletul meu — odată, pe aici...!

Acuma e copil...!
Se scaldă în slăvi,
Se joacă în flori —
Şi cântă prin dumbrăvi.
Azi ca şi eri,
Ca de trei zeci şi cinci de primăveri...
La mesele serii, —
Se satură cu pâinea tăcerii...!
Acuma e noapte adâncă şi neagră...! E toamnă...!
Departe -ntr'un răscruci, sub o icoană...
Copilul, —
Mirele, —
Muntele...!
— Sufletul meu! —
S-a intâlnit în drum — şi tăinuie cu Dumnezeu...!

PE MARGINEA CARTILOR

JOHANN URWICH: FARA PASAPORT PRIN U. R. S. S. VOL. III

Conform dedicaţiei pe care mi-o face autorul pe exemplarul din primul volum al magnificei lui trilogii, ar releşi că eu sunt primul care în exil a semnalat şi a atras atenţia cititorilor români asupra operei ce a scris-o românul-neamţ sau neamţul-român, Johann Urwich. Nu ştiu dacă e justă sau nu afirmaţia autorului în dedicaţia citată — lucru ce dealtfel e lipsit de importanţă —, cert e însă că citind primul volum am avut intuiţia că am descoperit un mare scriitor.

Inţelegeam că părerile mele presupuneau un risc: mă găseam în faţa primului volum dintr'o trilogie anunţată, autorul era un debutant şi o carte e ca o clădire, se face un postament, se pun primele cărămizi, se ajunge la primul etaj, la al doilea, etc., şi, însfârşit, la acoperiş. Undeva, către sfârşit, către acoperiş, trebuie să fi punctul culminant, punct cheie într'o carte, mai ales când e vorba de o lucrare de proporţii. Dar paginile primului volum — de la prima la ultima — mi-au arătat că mă găseam nu în fata unui artist consumat, ci în faţa unui talent înăscut, plămădit apoi în teribile dureri. Eram deci convins că va şti să-şi clădească casa cărămidă cu cărămidă, să ajungă în mod fericit la punctul culminant şi apoi la acoperiş. Deacela nu am avut nici o reticenţă şi am anunţat cititorilor mei apariţia unui mare scriitor. Şi nu m'am înşelat.

Autorul, neamţ din România, e un autodidact. Smuls încă din adolescenţă din mijlocul vieţii tichnite, e aruncat în vâltoare. N'a avut timpul să studize, să citească, dar a observat şi a acumulat cunoştinţe. De citit, a citit mai târziu în Siberia, dar singur, fără profesori. A studiat deci singur în celebra academie de la Vorkuta. Acolo, sovieticii puneau la îndemâna sclavilor o bibliotecă. Natural o bibliotecă comunistă, o bibliotecă de propagandă comunistă, pentru a-i îndoctrina pe aceşti desmosteniţi ai soartei. Şi s'a întâmplat exact contrariul. Sclavul daco-teutonic, Johan Urwich, citind aceste cărţi, a ştiut să vadă, să găsească, să descopere, găurile, lipsurile, contradicţiile şi minciunile marxismului, lucruri ce nu au ştiut să le vadă şi să le descopere falsii noştri învăţaţi.

Dar Johann Urwich era un neastâmpărat. Prin lagărele siberiene prin care a trecut, a căutat să intre în contact, să se împrietenească cu alţi desmoşteniţi ai soartei, cu alte victime ale aceluiaşi marxism criminal, mereu acelaş, fie că e primar, fie că e evoluat, adică "cu faţă umană". Şi a avut ocazia să cunoască adevăraţi înţelepti, din toate neamurile, de la spanioli la evrei, învăţând de la fiecare ceva, înmultindu-şi cunoştinţele şi ajungând astfel să fie el însuşi un adevărat învăţat şi înţelept.

Dar Urwich e şi un om de acţiune, şi încă unul de o extraordinară tenacitate. L-am cunoscut personal şi am fost profund impresionat de această tenacitate sălbatică. E după mine o tenacitate daco-teutonică, căci numai una din ele nu ar fi suficientă pentru a înţelege pe Johann Urwich. A intrat deci în legătură cu alţi oameni de acţiune de alte neamuri pentru *a face ceva*, căci, socotea el, nu se poate sta cu braţele încrucişate. Şi acest ceva ce trebuia făcut, pentru Urwich avea două feţe: una era strângerea de material pentru a scrie o carte şi a denunţa lumii ororile marxiste şi a doua, o acţiune pe teren. A trecut la realizarea acţiunii pe teren, adică la faimoasa grevă de la Vorkuta, prima şi până acuma ultima grevă de proporţii în imensa închisoare marxistă. In această grevă, rolul lui Urwich a fost important şi dacă nu i l-au relevat românii din exil, au făcut-o ruşii, în revista lor "Kontinent", printre ai cărei conducători e şi Soljenitsin. Şi românii din exil nu i-au relevat importantul rol al lui Urwich în această grevă, pentrucă nu au auzit decât vag despre ea. Şi e vorba de o teribil de îndrăzneaţă, dementă chiar, grevă a sclavilor de la Vorkuta. Şi nu e cunoscută de românii din exil chiar dupa apariţia cărţii lui Johann Urwich. Cauza? Trăim în cea mai teribilă epocă a jugului propagandei. Propaganda face să fie cunoscut şi apreciat pe mapamond un zero tăiat în patru şi să treacă neobservată o operă sau o acţiune de valoare. Şi propaganda e dirijată azi de o mafie internaţională, care continuă să fie interesată de crimele naziste, reale sau inventate, şi să nu acorde nici un interes sau chiar să acopere crimele marxiste.

Ajuns în lumea liberă, daco-teutonul Johann Urwich, cu acelaşi tenacitate, tenacitate care pe mine m'a înspăimântat, a pornit la realizarea celeilalte feţe a planului lui din Siberia: publicarea trilogiei. Inchipuiţi — vă un lucrător, cu greutăţile unei familii, care porneşte la publicarea unei cărţi în trei volume, şi încă, în limba română.

A făcut-o. Volum după volum, muncind din greu, el şi soţia lui — aceasta dacă — ca să acopere cheltuielile. Şi nu numai atât. In momentul în care l-am cunoscut eu, expediase — gratuit, natural —, cartea lui la 860 (opt sute şase zeci) de biblioteci din lumea întreagă, de la München la Tokio şi Filipine. Inchipuiţi — vă munca pentru a face 2580 de pachete şi a le duce la poştă, plus cheltuielile de expediţie. Nu sunt braşoave. De la teutoni, Urwich a moştenit o calitate: ordinea. Mi-a arătat dosarul cu copiile scrisorilor trimise bibliotecilor şi scrisorile — răspuns de la mai bine de 500 din aceste biblioteci. Şi nu numai atât. Urwich voieşte ca această carte a lui să fie cunoscută în toată lumea, nu pentru glorie personală, ci ca o achitare a poliţei pe care o semnase acolo, în Siberia: să facă cunoscute lumii ororile realizărilor marxiste, realizări în faţa cărora, aşa cum ne-o spune Demostene Botez, rămânea cu gura căscată scapetul armean Garabet Ibrăileanu.

Tenace cum e, a bătut la toate uşile. Scotând cartea în româneşte, a socotit că va găsi sprijin la români. Sunt atâţia români celebri azi în lume, maaari, maaari, cu legături serioase în lumea editorială. Chiar eu, în prima cronică, am făcut apel la aceşti maaari, pentru a interveni la editurile cu care au legături, pentru publicarea cărţii lui Urwich. Urwich a trimis cartea lui, gratuit desigur, la toţi aceşti maaari. Nu cunosc reacţiunile celorlalţi, cunosc doar pe a unuia din ei: popa Gheorghiu. *Neamţul, teutonul*, Johann Urwich i-a trimis cartea cu o dedicaţie în *limba română*. Şi faimosul popă — o farsă în plus —, *românul* Gheorghiu, i-a trimis una din cărţile lui, cu o dedicaţie în... *limba franceză*. E drept că *românul* Gheorghiu i-a făcut *neamţului* Urwich o favoare: l-a numit — în franţuzeşte —, "confrère". Şi atât. Dar teutonul, îndemnat probabil şi de soţia sa care e *dacă*, nu ca preoteasa popei Gheorghiu, nu se dă bătut. A bătut şi la alte uşi, la toate, printre care şi la acela a postului de radio Târgul Cucului.

Şi nu odată, pentrucă a trebuit să bată de multe ori, până să i se deschidă. La acest post de radio, în cazul că se emit pasagii dintr'o carte, se plăteşte autorului o sumă de bani. Urwich nu voia aceşti bani pentru a-şi cumpăra casă ci pentru a putea plăti tiparul pentru volumele II şi III. Greu, dar însfârşit, foarte aferat, a fost primit de Demostene. Şi dându-şi importantă, acest domn Demostene, i-a spus că postul de radio Târgul Cucului, e supra ocupat cu cazul... Goma. Dar teutonul tot nu s'a lăsat. A pătruns încăodată şi atunci l-a primit o doamnă care se cheamă Făgărăşanu. Această doamnă pare mai degrabă din Târgul Cucului, decât din Făgăraş. Şi numita doamnă i-a spus că pe românii din Ţară, nu-i interesează ce s'a petrecut şi *continuă să se petreacă* în lagărele sovietice, ci ce *s'a petrecut* în lagărele naziste.

De unde, are doamna Făgărăşanu informaţii asupra celor ce doresc români din Ţară să audă la radio Târgul Cucului? Noi suntem informaţi că românii din Ţară sunt sătui până în gât de tema lagărelor naziste: cărţi, broşuri, filme, radio, televiziune, etc. Exact ca şi în Occident. Şi de unde ştie dna Făgărăşanu că pe românii din Ţară nu i-ar interesa să ştie ce s'a petrecut şi se petrece în lagărele sovietice sau în închisorile româneşti? De unde ştie că nu i-ar interesa ce s'a petrecut la Aiud, Sighet, Gherla, Canal, etc.? De unde ştie că nu i-ar interesa ce au scris Cârjă, Bacu, Grigore Dumitrescu sau chiar Michel Solomon, de unde ştie că nu i-ar interesa să audă pasagii din cărţile scrise de cei citaţi mai sus?

Cărţii lui Johann Urwich, i s'a făcut însfârşit o rezenzie. Despre cartea lui Grigore Dumitrescu, nu s'a vorbit nimic. Grigore Dumitrescu mi-a scris că pe el nici nu-l interesează să i se facă o recenzie la radio Târgul Cucului, căci el *nu e dispus să-şi dea peria de dinţi!!!* Dar asupra postului de radio Târgul Cucului, voi mai reveni cândva.

Dar încăodată, daco-teutonul Johann Urwich, e tenace. Din uşa în uşă, a găsit una înţelegătoare: o importantă casă de editură franceză. Tratativele sunt avansate. Nu-i spun numele, căci popa Gheorghiu e capabil să intervină, cum a intervenit contra lui Vintilă Horia, ca să nu i se dea premiul Goncourt.

Sper deci că Urwich va reuşi până la urmă cu sălbatical tenacitate de care am vorbit, să-şi aducă la îndeplinire planul născut în Siberia: să facă cunoscute lumii ororile lagărelor marxiste: acestea adevărate.

N. S. G.

ECOURI

CE ERA GARDA DE FIER

(Reproducem spusele Căpitanului, ca răspuns întrebărilor noilor veniţi)

In lume se pune problema unui stat nou. El poate fi foarte bun sau foarte rău! Cum va fi? După cum ni-l vom face.

Statul nou nu se poate baza numai pe concepţiile teoretice de drept constituţional. Statul nou presupune în primul rând, şi ca ceva indispensabil *un tip nou de om.*

UN STAT NOU CU OAMENI CU PACATE VECHI NU SE POATE CONCEPE. Statul este o simplă haină care îmbracă trupul naţiunii. Putem să facem o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar nu va fi de niciun folos dacă ea va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale şi fizice.

Omul Nou, sau naţiunea înoită, presupune: *o mare înoire sufletească, o mare revoluţie sufletească*, a poporului întreg, adică o împotrivire direcţiei spirituale de azi şi o ofensivă categorică în contra acestei direcţii. In acest om nou vor trebui să învieze toate virtuţile sufletului omenesc, toate calităţile rasei noastre. In acest om nou vor trebui ucise toate defectele şi toate pornirile spre rău. In acest *tip de erou, erou în sens răsboinic*, pentru ca să poată prin luptă să-şi impună părerea; *erou în sens social*, incapabil după victorie de a exploata munca altora; *erou al muncii*, uriaşul creator prin muncă, al ţării sale, trebuie să fie concentrate tot ce a putut strânge mai bun în timpul miilor de ani, poporul român.

Pe acest om îl aşteptăm, pe acest uriaş, pe acest erou! Pe el se va baza statul nou, România de mâine. Mişcarea Legionară, înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., este *o şcoală spirituală*, în care dacă VA INTRA UN OM, LA CELALALT CAPAT VA TREBUI SA IASA UN EROU.

Această mare înoire a naţiunii române e posibil să vină? Urmează, o simţim cu toţii. După lunga noapte de veacuri, azi între aceleaşi graniţe, poporul român aşteaptă răsăritul soarelui, aşteaptă ceasul învierii lui ca neam. Este posibil oare ca toate frământările milenare să se oprească la o simplă chestiune de formă: unirea într'un singur stat a tuturor Românilor? Nu simţiţi din adâncuri cum clocoteşte marea renaştere a Poporului Român?

In această înviere va avea un rol covârşitor tinerimea. Pe dânsa o cheamă destinul să joace pe scena istoriei. Nu ne înţeleg oamenii vechi? Nu ne înţeleg pentrucă apelul sacru al destinului numai noi îl putem auzi, numai noi îl înţelegem, pentrucă numai nouă ni se adresează. Legi, stări de asediu, baionete, care să oprească destinul unei naţiuni, *n'au existat, nu există şi nu vor exista.*

Această mare înviere dela sine va crea o nouă ofensivă a poporului, în toate domeniile. Această ofensivă, ajutată şi susţinută de legi, va repune pe Român în drepturile lui, de care a fost deposedat *an cu an*, într'o mie de ani, prin nedreptăţi şi silnicie.

Corneliu ZELEA CODREANU

CE ESTE LEGIUNEA

— Legiunea este o organizaţie întemeiată pe ordine şi disciplină.

— Legiunea este călăuzită de un naţionalism curat, izvorât din nemărginita dragoste de Neam şi Ţară.

— Legiunea vrea să trezească la luptă toate energiile creatoare ale neamului.

— Legiunea apără altarele Bisericii pe care duşmanii vor să ni le dărâme.

— Legiunea îngenunche înaintea crucilor vitejilor şi mucenicilor Neamului.

— Legiunea vrea să clădească din suflete tari şi braţe vânjoase o Ţară puternică, o Românie Nouă.

* * *

— Mereu prezentă pe baricadele luptei întru apărarea neamului românesc, GARDA DE FIER întruchipează singura speranţă de eliberare de sub jugul comunist.

ANIVERSAREA REPUBLICEI SLOVACE

Consiliul naţional slovac şi Uniunea germanilor din Slovacia carpatică, au sărbătorit la 17 Martie 1979 în München, aniversarea a 40 de ani de la proclamarea Republicii slovace.

Deschiderea solemnităţii a fost făcută de secretarul consiliului, Ernst Maschat, care a prezentat salutul diferitelor organizaţii şi personalităţi politice, dând apoi cuvântul dlui Karl-Heinz Spilker, delegatul CSU-ului. Dsa a subliniat că starea actuală de criză nu se va putea îndrepta decât prin respectarea dreptului de liberă hotărîre a popoarelor. Această criză nu poate dispare atâta timp cât Europa nu este *liberă în întregime* şi cât timp va dura diviziunea artificială şi inumană a naţiunilor. Pentru realizarea acestei libertăţi precum şi a unei păci adevărate şi durabile, fiecare naţiune trebuie să lupte iar noi toţi să urmărim în permanenţă şi neobosiţi atingerea acestui ţel.

Au vorbit apoi: preşedintele Consiliului naţional slovac (în străinătate) Dl Franz Kollar, Dr Ştefan Marinoff, preşedintele Asociaţiei presei libere şi H. Wolodymyr Lenyk, în numele asociaţiilor ucranienilor. Dl Vasile Mailat, delegat al ABN-ului, a transmis urările de succes şi sprijin din partea Asociaţiei naţiunilor captive. Ultimul a vorbit dl M. Crutzescu, care a amintit strânsa legătură dintre Românii transilvăneni şi Slovaci prin lupta comună de sute de ani, pentru obţinerea egalităţii de drepturi şi independenţă naţională pe timpul monarhiei austro-ungare. Dl Crutzescu a citit apoi memoriul adresat ministrului de interne al Bavariei, Dr. Tandler, prin care cerea reprezentarea grupurilor etnice, prin 1-2 delegaţi, în parlamentul european.

Preocuparea şi dorinţa ca reprezentanţi aleşi de refugiaţi, singurii capabili să susţină şi să se sacrifice pentru libertatea naţiunilor lor şi progresului civilizaţiei vestice, nu a fost acceptată.

In răspunsul ministerului de interne, se constată că nu mai confirmă propaganda atât de intensă făcută înaintea alegerilor, în care principalul obiectiv susţinut de candidaţii partidelor la alegerile parlamentului european, în special invocate de Otto von Habsburg, era lupta dârză şi neprecupeţită pentru reunificarea Europei, pentru restabilirea libertăţii şi independenţei ţărilor de dincolo de Cortina de fier.

Singură Italia a ales un refugiat; pe Jiri Pelikan, luptătorul ceh pentru drepturile omului, actualmente în exil în Italia.

Speranţa refugiaţilor de a şti că au adevăraţi reprezentanţi pentru susţinerea libertăţii şi demnităţii omului şi implicit pentru asigurarea progresului umanităţii, s'a îndepărtat încăodată, prin alegerea numai a unor candidaţi, fără nici un trecut *personal* de luptă şi jertfă *personală;* fără nici o pasiune pentru misiunea ce şi-o iau.

Mare este teama că o nouă ocazie, poate unica, de a trezi lumea liberă a fost refuzată celor chemaţi şi capabili a o rezolva, preferându-se alegerea unei noi serii de funcţionari preocupaţi numai a nu supăra pe nimeni, a susţine politica adormitoare de "Entspannung", pentru a beneficia în linişte de salariile şi diurnele grase acordate şi, pentru câtiva posibilitatea ca prin demagogie să devină vedete mondiale, menţinând pentru satisfacerea obezilor (fizici şi etic), statu-quo-ul care le-a oferit, conform declaraţiilor conducătorilor proprii, o stare materială nevisată.

Reprezentanţii refugiaţilor, aleşi pe bază de alte criterii, nu ar fi pretins nici salariile exorbitante şi nici diurnele fixate pentru a le oferi o ambianţă desfătătoare, fără motive de certuri, eforturi cerebrale sau sentimentale pentru micile probleme ale muritorilor de rând sau micilor naţiuni.

Reprezentanţii refugiaţilor nu ar fi cerut decât minimum necesar deplasărilor şi participării lor la şedinţe. Mulţi poate nici atât, socotind o datorie de onoare a susţine şi apăra libertatea conaţionalilor lor, livraţi prin tratate unui regim bestial.

Se vede însă că astfel de reprezentanţi nu sunt preferaţi în vremurile actuale; există între timp o altă clasă, ajunsă la o situaţie materială nevisată, care se simte deranjată de idealism, caracter şi sobrietate. Românul are o vorbă: fiecare pasăre pe limba ei piere!

M. C.

NOTE CU LEXIC POTOLIT

● Cu mare greutate mi-am putut procura "opera", "Mission de guerre au service des alliés" de George Beza. Citisem ceva despre această "operă" în organul dlui Raţiu, în "Buletinul Izraeliţilor de Rit Elen" şi, dacă nu mă înşel, în "Cuvântul românesc". Autorul articolului din "Cuvântul românesc" critica "opera" dlui Beza, ceilalţi numiţi, confraţi într'u trădare, o ridicau în slavă.

Am obţinut deci cartea de la un prieten, cu gândul de a face o recenzie numitei "opere". Recunosc că aveam gânduri rele. Am citit "opera" şi am renunţat: a face o recenzie acestei cărţi, înseamnează a-i face o onoare autorului, onoare pe care nu o merită.

Se pare că acest domn Beza a căzut din lună. Il numeşte pe Mihai Viteză, nici mai mult, nici mai puţin, decât regele *erou* şi *martir!!!*, lucru ce nu mai îndrăznesc să-l facă astăzi nici dnul Penescu şi nici chiar Costică Vişoianu.

Am rămas surprins văzând că dl Raţiu laudă cartea lui Beza şi aceasta pentrucă, oricâte rezerve aşi avea în ceiace priveşte persoana dlui Raţiu, niciodată nu voi comite crima de a-i pune alaturi, pentrucă între unul şi altul este o diferenţă abisală.

Care să fie deci motivul laudelor aduse de dl Raţiu?, m'am întrebat. Şi răspunsul l-am găsit repede: dl Raţiu, ca şi alte "personalităţi" ale exilului, masculine sau femenine, sufere de "vedetism". In "opera" sa, dl Beza i-a dat poza dlui Raţiu. Intreb pe exilaţii români în câte publicaţii şi de câte ori i-au întâlnit poza dlui Raţiu? Parcă ar fi vorba de o actriţă în declin. Şi ca toate actriţele în declin, dl Raţiu îşi dă la gazete o poză de acum 25 de ani!!!

● Şi acuma să vedem cum stăm cu regele *erou* şi *martir!*

"Mă folosesc de prilejul *marei sărbători naţionale a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste pentru a ridica paharul meu în sănătatea Excelenţei Sale Domnul Nicolae Mihailovici Svernic, Preşedintele Prezidiului Sovietului suprem şi a viteazului Generalissim Stalin, care conduce cu atâta destoinicie popoarele Uniunii Sovietice.*

Sunt fericit să constat că prietenia dintre ţara Mea şi aceste popoare se desvoltă din ce în ce mai mult şi *sunt încredinţat că se va desăvârşi şi va dăinui pentru totdeauna.*

Inchin paharul meu pentru prietenia dintre popoarele Uniunii Sovietice şi România şi pentru fericirea şi prosperitatea lor".

Adevărat eroism coane Fănică! Acest discurs, căci e vorba de un discurs, a fost extras din "Universul", Nr 259 din 10 Noembrie 1946. Discursul, *eroic*, a fost ţinut de Mihai Viteză la cina oferită în timpul recepţiei de la ambasada sovietică, în ziua de 7 Noembrie 1946.

● Şi acuma un altul. După cum se va vedea, curajul pe care îl arată de data aceasta Mihai Viteză, dă dreptul oricui să-l numească *martir*.

"Vin cu o mare satisfacţie printre reprezentanţii ţării pentru a-i inaugura a doua sesiune a acestei legislaturi. Lucrul pe care l-aţi îndeplinit în cursul acestei sesiuni ordinare şi al sesiunii extraordinare, a fost din cele mai fecunde..

Guvernul Meu, a găsit în dvs sprijinul necesar, precum şi spiritul unei utile colaborări în opera sa de redresare, de stabilizare economică şi de reorganizare, operă destinată a stimula producţia şi a ridica standardul de viaţă al tuturor celor cari, prin munca lor, înbogăţesc ţara.

Lichidarea consecinţelor nefaste ale războiului, ca şi ridicarea ţării noastre pe baze solide şi sănătoase, se continuă activ.

Această operă trebuie să continuie. Guvernul Meu va supune deliberărilor Dvs un proiect de lege, *tinzând a asigura a justiţie mai echitabilă prin introducerea de judecători populari în magistratură* (borfaşi şi foşti ocnaşi, n. n.).

Veţi avea de examinat o serie de legi tinzând a desfăşura instrucţia publică, în scopul de a reduce numărul de analfabeţi şi a asigura tineretului ţării o solidă educaţie a spiritului şi corpului.

Vor fi supuse deliberărilor dvs măsuri destinate de a da o bază solidă finanţelor noastre. O revizuire a sistemului fiscal printr'o mai echitabilă repartiţie a impozitelor, ca şi acoperirea nevoilor noastre bugetare, vor fi studiate. In cadrul acestei revizuiri, se va proceda la eliminarea definitivă a formalităţilor inutile şi a abusurilor.

Pe primul plan al preocupărilor dvs, noi vom aduce măsurile necesare măririi producţiei industriale şi agricole, ceiace, prin mărirea schimburilor comerciale cu celelalte ţări, va avea ca rezultat o ameliorare sensibilă a stării materiale a populaţiei. Această mărire a producţiei nu va putea fi obţinută decât graţie eforturilor conjugate a technicienilor, lucrătorilor şi şefilor de antreprisă (?). Noi trebuie să ajutăm pe ţăranii care-şi muncesc singuri pământul, furnizându-le, prin cooperative îngrăşăminte şi instrumente de muncă, şi prin fermele de Stat, seminţe selecţionate. Noi trebuie deasemeni să le procurăm maşini agricole, pentru a obţine un mai bun rezultat al muncii lor. Vor fi încă supuse deliberărilor dvs măsurile indispensabile intensificării schimburilor de mărfuri între oraşe şi sate şi pentru o mai bună aprovisionare a marilor centre.

Armata va fi obiectul grijilor particulare ale guvernului Meu care, în respectul tratatului de pace, va avea grija de a face un puternic element de pace de apărare a independenţei şi integrităţii ţării.

Ratificarea tratatelor de pace şi afirmarea politicii noastre independente şi demne, pun România în rândul popoarelor care urmează drumul păcii şi al colaborării între popoare.

Astfel, în domeniul politicii externe, România va avea un rol activ de jucat în consolidarea păcii prin colaborarea sinceră cu toate ţările, respectând independenţa şi libertatea (?) altor popoare.

In cadrul acestei politici, România va continua strângerea legăturilor *care ne unesc de Marea Republică Sovietică, ai cărei fii şi-au vărsat sângele pentru liberarea teritoriului nostru şi al cărei ajutor ne-a fost aşa de preţios în momentele critice pe care le-am traversat dela eliberare încoace!!!*

Prietenie şi colaborare cu Uniunea Republicilor Sovietice, apărătoare constantă a păcii, vor constitui baza politicii noastre externe. Deasemeni guvernul Meu va continua politica de apropiere cu ţările prietene prin încheierea de tratate de amiciţie şi de asistenţă mutuală. *Cunoscând devotamentul şi patriotismul dvs, Eu ştiu că guvernul Meu va putea conta pe sprijinul dvs total.*

Eu rog pe Cel Atotputernic să vă binecuvanteze pe dvs şi lucrările dvs şi declar deschisă sesiunea ordinară".

Ce-o mai fi şi asta? Se vor întreba poate cititorii. Nimic altceva decât reproducerea mesajului la deschiderea parlamentului, în ziua de 16 Oct. 1947. Guvernul *Lui*, era guvernul Groza, adică guvernul impus de Vâşinski. Deputaţii şi deputatele fuseseră alese prin furtul neruşinat al urnelor. Am făcut puţine sublinieri. Dacă aşi fi subliniat toate inepţiile debitate de Mihai Viteză, tot discursul ar fi trebuit reprodus în italice.

Am reprodus acest discurs pentru a-i face plăcere dlui Penescu. Dsa nu putea să-l cunoască, deoarece se găsea la închisoare. Căci în aceasta constă importanţa reproduceri discursului de mai sus: când el îl pronunţa, Maniu, Mihalache, Penescu, etc. se găseau la închisoare. Li se pregătea lichidarea, dar era nevoie de acoperirea regală, în faţa Occidentului tot atât de înapoiat mintal ca şi Mihai Viteză. După condamnarea lui Maniu, etc. Ana Pauker nu mai avea nevoie de el — Maurul îşi făcuse datoria — şi l-a dat paşaportul.

Adevărat martir coane Fănică!

Şi a plecat dar Ana Pauker l-a păcălit. I-a permis să-şi ia un tren cu boarfe preţioase. Unii membrii femenini ai Neamului coţofenesc au profitat şi şi — au luat şi amanţii valahi —, dar pensia pe care i-a promis-o nu i-a mai dat-o. Spre stupoarea exilului, Mihai Viteză a refuzat orice

contact cu exilații și nu a dat nici o declarație până în ziua în care și-a dat seama să Ana Pauker l-a păcălit în chestia cu pensia.

Adevărat erou și martir coane Fănică!

• Pe lângă multe altele, mai am o părere pe care aşi putea-o numi neconformistă. După mine, bărbații carea aveau vârsta de a purta armele, în timpul când Patria lor se găsea încleştată într'un războiu și s'au aciuat pe undeva pe la umbră, sunt bărbați de categoria a doua. Scuza că erau absolut indispensabili acolo unde se găseau la umbră, nu rezistă unei critici serioase. In războiul nostru Sfânt, un istoric de valoare, de mare valoare, Gheorghe Brătianu s'a dus pe front ca voluntar, lucru ce l-a făcut și un fost ministru, Ion Mihalache. Şi Ion Mihalache fusese pe front și în războiul anterior.

Pe acești bărbați de categoria a doua, eu i-aşi numi *băbălăi*. Când eram mic, o vedeam pe mama — deobiceiu Sâmbăta —, privind cocoșii din curte și arătând cu degetul pe unul, spunea: pe acesta îl tăiem mâine. De ce mamă? o întrebam eu, nu vezi ce frumos e? O fi el frumos, dar e băbălău, îmi răspundea mama. Numai mai târziu am cunoscut adevăratul sens al cuvântului băbălău.

Şi pe această linie, am întocmit o listă de băbălăi ai exilului. In cap figura dl Mircea Eliade. In timpul războiului, dl Eliade s'a aciuat la Londra (e citat de Beza), și la Lisabona, deşi avea vârsta de a purta armele. Am spus "figura", căci acuma l-am șters de pe listă. Citind numărul din Iulie 1979, al gazetei "Cuvântul românesc", mi-am dat seama că săvârșeam o eroare. Dl Eliade ne arată pe două pagini din citata gazetă cum a participat, și încă eroic, în primul războiu mondial. Ori, daca în viața unui om, Patria lui duce două războaie, pentru a nu fi considerat băbălău, e suficient ca un cetățean să participe numai la unul, Ion Mihalache constituind o excepție care îi onorează memoria.

Acuma, în fruntea listei mele, a rămas dl Demostene Enescu.

• In exilul românesc, primul — trebuie s'o recunoaştem —, care a pus la stâlpul infamiei pe condeierii români din exil care-și publică "operele" în Țară, a fost dl Virgil Ierunca, în revista "Ethos". Dl Ierunca stigmatiza într'o notă pe dl Tănase Uscatiu dar, pe urmă, se pare că a obosit. Am mai spus eu câteva, pe ici pe colo, dar nici eu nu i-am numit pe toți și se părea că nobila acțiune de ecarisaj începută de dl Virgil Ierunca, era destinată acoperirii cu praful uitării.

Ori iată ce citim în serioasa — absolut serioasă, fără nici un fel de reticență —, gazetă, "Cuvântul românesc", Iulie 1979: "Reprezentanții ocupației rusești țin să-și facă și o fațadă europeana — *profitând de slăbiciunile de caracter* (numai?) *în Vest și* i-au apropiat și i-au momit *a unor nume românești prestigioase* în țară, publicându-i și dându-le onoruri înjositoare"... "Şi nu înțeleg cum alții realmente intelectuali de valoare (și *bogați*) se lasă "retipăriți", *după ce au fost scoși din biblioteci* girând cu numele lor un regim de crimă continuă contra națiunii și culturii române... Nu citez nume ca să nu fiu implicat în polemică. *Ei se știu bine*". "Sublinierile ne aparțin.)

Rândurile de mai sus fac parte din articolul "Formarea intelectualului "de tip nou", semnat de dl Romeo Bran. Am mai remarcat și altădată curajul dlui Bran și al gazetei "Cuvântul românesc". Dar dl Bran nu voiește să înfigă bisturiul până la fund. Nu voiește să-i numească pe acești "scriitori de valoare", care "girează cu numele lor un regim de crimă", și cititorul rămâne perplex: ar voi să cunoască și numele acelor ce, etc.

Să fie vorba oare de dl Constantin Drăgan? Nu e posibil, deoarece e vorba de "scriitori de valoare" și dl Drăgan nu este nici măcar un scriitor fără valoare. Sa sperăm că în alt număr, atât dl Bran cât și "Cuvântul românesc" vor satisface curiozitatea cititorilor și vor pune, negru pe alb, numele tuturor, începând cu dl Mircea Eliade.

• Din scrisoarea dlui Paul Goma, către "Le Figaro", aflăm că presa reseristă s'a deslănțuit contra personalităților exilului românesc, Eugen Ionescu, Virgil și Monica Ierunca și, în special, contra dlui Goma.

In celace ma priveste, surâd *amuzat*: foștii tovarăsi s'au luat la ceartă între ei!!!

• Am subliniat cuvântul *amuzat*, pentrucă l-am găsit întrebuințat chiar de dl Goma. La o anchetă, dlui Goma i se prezintă anumite piese și el "le arată o mirare *amuzată*". Nu mai pricep nimic. Am citit cărțile lui Cârjă, Bacu, Dumitrescu, Urwich și Michel Solomon, plus însemnările dlor Radina și Dunăreanu în "Cuvântul românesc" și ale dlui Gabriel Bălănescu, în "Carpații", și în ele nu am găsit nici un rând din care sa fi reieșit că s'ar fi *amuzat*, la una din anchete. Care să fie cauza? Logica spune că cei numiți sunt și lipsiți de humor și fricoși pe când dl Goma are și humor și e și plin de curaj. Dl Goma se arată și el fricos, dar numai în romane, adică unde face apel la imaginație.

E dezolant: nici unul dintre cei 5 nu a avut curajul, după ce a fost "schingiuit", să întrebe *cine a avut onoarea să-l bată!*

• Dar stând strâmb și judecând drept, reseriștii au tot dreptul să se deslănțuie. Auzi dle, să-i scapi pe unii de războí aciuindu-i la gazetele partidului, să-i trimiți apoi cu burse la Paris, pe alții să-i ții la școli pe cheltuiala partidului, să-i faci apoi redactori de reviste, iar altora să le joci piesele de teatru, *umplând* sălile, și ei să se arate nerecunoscători!!!

Căci unuia dintre domnii maltratați de reseriști, i-au jucat piesa cu cei mai mari artiști ai partidului, *au umplut* sălile și l-au plătit bine pe autor. Am văzut și eu una din aceste piese jucată într'o țară din Occident unde, pentru a se reduce cheltuielile de regie, se vedea într'un fel de gură de pivniță, numai botul rinocerului. Vopsit în *verde* ,bineînțeles. Bucureștii s'au arătat largi, nu s'au gândit la cheltuieli și au adus pe scenă un dital rinocerul, vopsit în întregime în *verde*, nu numai botul. Şi aceasta spre satisfacția spectatorului și a autorului. Intreb dacă au sau nu dreptate reseriștii, dându-și seama că au fost păcăliți? Căci în ultimul timp, autorul se arată nerecunoscător și spune că acea culoare *verde* a fost întâmplătoare și că ea ar fi putut fi și *roșie*.

Ori reseriștii i-au jucat piesa, au adus un dital rinocerul pe scenă, umplând sălile, *tocmai pentrucă boiaua era verde*. In rezumat, faimosul autor i-a întrecut pe toți: nu umblă nici cu cioara, nici cu ierunca, ci deadreptul cu rinocerul vopsit!

• Pun o întrebare fără importanță: fără să mă intereseze câtuși de puțin procentajul de sânge valah care curge în vinele celebrului academician, crede oare cineva că ar fi urcat treptele celebrei instituții franceze dacă și-ar fi vopsit rinocerii cu boia *roșie*, în loc de *verde?*

• Tot dl Goma se miră că "Le Figaro", un ziar de "dreapta" ia partea lui Ceaușescu și nu-l interesează suferințele poporului român. In celace privește "dreapta" Figaro-ului, eu nu am crezut niciodată în ea. Probabil dl Goma nu știe că la un moment dat, proprietarul numitului ziar, se numea *Cotnăreanu*. Inţeleg că nu are de unde ști acest lucru, dar poate scrie și să-l întrebe pe socrul său *Năvodaru* sau, dacă e grăbit, poate întreba pe cumnatul său Virgil Ierunca, care le știe pe toate.

• Dar acuma, că e de dreapta, că e de stânga, că e de dreapta-stânga, ca dl Ierunca, că unul dintre "amploiații" zisului ziar ar fi gras stipendiat de Ceaușescu, lucrul e de mică importanță. După mine, mai important e faptul că în România, la o anchetă a sbirilor reseriști, cel anchetat *se poate amuza* ca în orice țară civilizată și că tot ca în orice țară civilizată, Ceaușescu permite să se joace piesa unui academician francez și să se publice cărțile unor mari savanți ca Mircea Eliade, Drăgan sau Tănase Uscatiu. E foarte posibil că directorul ziarului francez să nu fie la curent cu cele ce se petrec în Țara noastră și, primind scrisoarea lui Goma, să-i ceară explicații "amploaiatului". Ori acesta poate să-i răspundă: Dle Director, acest Paul Goma, minte. România e Țari libertăților. Dovada? La poliție cei anchetați *se amuză* ca și în Franța, iar la teatru, Ceaușescu *umple* sălile cu piesa marelui nostru academician. Circulația ideilor? Vă trimit o listă cu cărțile publicate de Ceaușescu, ale marelui savant mondial, Mircea Eliade. Vă asigur că e impresionantă. Ca supliment vă pot trimite și câteva numere din cea mai mare revistă, "România literară" și veți vedea acolo că și unui "legionar" i se publică poezelele, ba încă i se dă și poza. Poate nu ați auzit de el. Se cheamă Tanassé Ouscatiou.

Il întreb pe dl Goma sau pe oricare dintre gomiști, ce ar face dacă ar fi director al ziarului "Le Figaro", primind o asemenea scrisoare? Dacă directorul mai e și rudă cu *Cotnăreanu* sau *Năvodaru*, "amploaiatul" câștigă partida.

• Dar în scrisoarea dlui Goma găsim și lucruri care ne entusiasmează și cunoscuta noastră imparțialilate ne împiedică să nu le scoatem în evidență. Citâm: "*De exact* 35 *de ani, adică de la* 23 *August* 1944, *când România a fost ocupată militar de Armata Roșie (amploaiatul Dvs numește acest tragic moment "liberarea României"), timpanele, carnea, oasele și sufletele noastre au fost schilodite. Noi ne-am obișnuit cu minciuna, cu nerușinarea, cu violența*".

Da, această parte a scrisorii, nu numai că ne place, dar, ne și entusiasmeaza. Suntem încântați că un Român, crescut de comuniști și educat de ei, nu un "nazist" oarecare, spune clar și contundent: *România a fost ocupată de Ruși la* 23 *August* 1944 *și de la această dată, nici de la* 22 *August și nici de la* 24 *August* 1944, România e torturată, violată și schilodită și nu a fost "liberată", cum spune "amploaiatul" francez.

Dar uite, eu nu arunc cu piatra în capul biatului băiat. Cititorii avizați știu cât de "culți" sunt majoritatea gazetarilor "profesioniști". Acești gazetari învață multe lucruri după

ureche. Astfel, "amploaiatul" a aflat poate de la marele nostru filozof Ierunca, că la 23 August a fost "momentul antifacist", ceva ce s'ar apropia de "liberarea" gazetarului francez, spusă însă mai pe "filozoficește". Iar "ocupația rusească" — tot de la marele nostru filozof a putut — o afla, a început prin '45-'46.

Nu mai puțin, lăudăm pe dl Goma pentru curajul ce a avut spunând răspicat: "La 23 August România a fost ocupată de Ruși și nu a fost liberată, cum spun toate ieruncile exilului, plus Ceaușescu, *Verdet* (prietenul dlui Goma), și Cia. Eu te laud dle Goma, și cu toata sinceritatea, dar nu-ți va servi la mare lucru. Cu această curajoasă afirmație, îți vei atrage fulgerele "Vetrei", "Buletinului Izraeliților de Rit Elen", "Analelor beziste" și, mai grav, revistei "Pământul strămoșesc". De cei de la această revistă să te ferești mai mult, căci sunt capabili să incite la asasinat.

De "Vatra" să-ți fie teamă mai puțin: Demostene Enescu și admiratorul meu dl dr Petre Vălimăreanu, nu sunt chiar așa de fioroși cum vor să pară. Admiratorul meu se ocupă mult cu vânarea virgulelor și greșelilor gramaticale. Şi în scrisoarea publicată ai o asemenea greșală. Iat-o: "Mă voi vedea silit să apelez *altor* publicații". E posibil să te ia în răspăr pentru această greșală dar, cum ți-am spus, admiratorul meu nu e deloc fioros. Vrea doar să pară.

• Din mai multe note ale mele reieșea că îl consideram pe Iuliu Maniu, tovarăș de drum. Acelaș lucru reieșea și dintr'un frumos și curajos articol apărut în "Cuvântul românesc" și intitulat "Tovarășii de drum". Nu știu dacă dl Romeo Bran își mai menține afirmațiile sau nu, eu însă, declar că mă văd pus în situația să rectific: Iuliu Maniu n'a fost tovarăș de drum. Tovarăș de drum a fost Lucrețiu Patrașcanu, iar Iuliu Maniu a fost doar.., tovarăș de tovarăș de drum.

• Astazi, se pare, și comuniștii se jenează să mai vorbească de "eliberarea" de la 23 August. Adevărul s'a impus: e vorba de o ocupație străină.

Chiar și foștii comuniști, deveniți anti, și tovarășii de drum, par a fi de acord că rușii au intrat — *ca totdeauna* —, nu în eliberatori, ci în ocupanți. Numai că au aflat-o târziu și nu se pot pune de acord asupra datei la care încetează "eliberarea" și începe ocupația. Pentru dl Ierunca, ocupația începe prin '45-'46. *Până atunci fusese eliberare*, la care dealtfel contribuise.

Dna Monica Lovinescu nu precizează data la cara a început ocupația. Citâm: "E dovada mereu vie că în România nu s'a petrecut o revoluție, ci *s'a instalat un regim de ocupație*": s'ar deduce totuși că ocupația începe la 23 August. Michel Solomon, evreul Michel Solomon e mai explicit: pentru el, ocupația începe la 23 August.

Aceasta pentru scriitori. Dacă trecem la politicieni, situația devine neclară. Pentru unii, ocupația începe odată cu debarcarea guvernului Rădescu, pentru alții cu data la care s'a pus ștampila pe primul pașaport R.P.R. (pentru cei ce au uitat, le amintim că posesorul acestui pașaport no. 1, a fost Mihai Viteză) iar pentru cei mai mulți, data la care fiecare din ei a încetat colaborarea cu ocupantul.

• Cu comuniștii ce au trecut în categoria "desamăgiților", dna Monica Lovinescu e foarte binevoitoare. Iata ce scrie: "*Orice om se poate înșela.* Numărul comuniștilor care au descoperit *foarte târziu* adevărul, e mare". Soțul ei, supralicitează: Comuniștii desamăgiți sunt mai importanți decât cei ce l-au descoperit și combătut dela început. Că soții Ierunca consideră lucrurile astfel, o dovedește faptul că nu se jenează să stea alături de fostul procuror Georgescu sau de fosta prezentatoare la televiziunea reseristă, "nemțoaica", Ioana Măgură, mai ales că aceasta e soția altui "neamț", Leon Bernard, care are în mână pâinea și cuțitul. Soții Ierunca s'ar simți jenați să stea alături de foștii "fasciști", fiindcă "fascismul", cum toată lumea o știe, a fost o ideie totalitară, și dlor au fost și sunt antitotalitariști. Şi "fasciștii", totalitariști, nu au dreptul să participe la lupta anticomunistă. Au însă dreptul să contribuie foștii comuniști, foștii tovarăși de drum, în special primii, pentrucă comuniștii "desamăgiți" aduc un aport mai important în această luptă anticomunista, prin audiența de care dispun în fața cercurilor intelectuale occidentale, majoritatea din ele, compuse tot din comuniști "desamăgiți".

In cartea sa, dna Lovinescu, pe mai bine de jumătate din pagini, se ocupă de cărțile scrise de acești comuniști desamăgiți. Pe toți îi admiră, pe toți îi lauda, chiar și pe acei care, descriindu-și suferințele din închisorile regimurilor la înscăunarea cărora participaseră, declară că rămân mai departe comuniști. Fac excepție doar doi români pe care-i laudă des la Radio Târgul Cucului, pentrucă în mod sincer s'au vindecat de fascism: Mircea Eliade și Cioran.

• "Germania a fost în stare să se refacă, după (?), oroarea nazismului, pentrucă totul s'a încheiat printr'o catastrofă și cea mai mare parte dintre responsabili a plătit". Fraza aparține dnei Lovinescu și am copiat-o cu fidelitate, respectând chiar și o virgulă de prisos. Deci în Germania, "responsabilii" au plătit. In România, nu, pare a spune dna Ierunca. Lăsăm la o parte că între "judecătorii" ad-hoc se găseau și criminalii de la Katyn și că se călca un principiu de Drept considerat până atunci sacrosanct, acela al neretro-activității legilor. Şi îl lăsăm la o parte, căci, după cum se pare. Dna Ierunca nu e tare în Drept, ci în filozofie.

Dar o întrebăm pe dna Ierunca, cei patru Români executați, în ce categorie intră? Au fost sau nu responsabili, adică au fost sau nu vinovați? Dacă dna Lovinescu nu-i consideră vinovați, atunci onoare ei. Dar în acest caz, pe ce poziție se situază cei ce au ajutat pe *ocupant* să execute pe acești patru Români nevinovați? Pe ce poziție se situiază cei dela "Timpul" și în special cei dela "Ecoul", adică Miron Paraschivescu, șeful, pe care dna Lovinescu se căznește să-l introducă în lista "desamăgiților" și Virgil Ierunca, subșeful? Ca să nu mai vorbim de caracuda Caraion, pe care, la fel ,dna Ierunca vrea să ni-l prezinte tot ca pe un "desamăgit".

• "Cea mai mare parte a *literatorilor ratați* se îndreaptă spre comunism. E singura poziție care le îngăduie să judece de sus pe artiști. Din acest punct de vedere, partidul comunist este partidul vocațiilor ratate. Recrutarea e lesnicioasă." Reproducând această frumoasă și adevărată frază a lui Camus, nu crede dna Lovinescu că sparge vesela în propriu-i menaj? Ori *literatorul* Virgil Ierunca face excepție?

• Tot dna Ierunca ne spune că la intrarea rușilor în Praga, n'au găsit nici un Quisling. Tot poporul ceh s'a ridicat ca un om contra *ocupantului*. E un adevăr indiscutabil. Celace s'a petrecut la Praga ne-a amintit de Finlanda. Tot poporul a făcut zid în jurul mareșalului Mannerheim. Kuusinen se găsea în furgoanele ocupantului căruia nu i-a fost de nici un folos în fața dârzeniei poporului finlandez, poate tocmai grație acestui fapt că nu s'a găsit nici un Quisling.

Dar la noi, la 23 August? Nici un Quisling? Din nefericire, mii de Quislingi. Mari și mici. Pe aceștia din urmă, i-aşi numi quislingei. Şi oare, cel ce avea să ia direcția "Scînteiei Tineretului", nu intră în categoria quialingeilor? Dna Lovinescu pare a se amuza spărgând vesela-i proprie. Dar ce importă? Se știe că salariile la Radio Târgul Cucului nu sunt "remunerație mică, coane Fănică". Şi când e vorba de două salarii grase, vesela spartă se înlocuiește cu ușurință. Vom mai reveni, cu toată lipsa de competență.

• In "Buletinul Izraeliților de Rit Elen", no. 701, citim: "SUB DIRECTIA dlui ION(?)BEZA, a apărut la Paris No. 0 al unei publicații sub titlul "Annales Franco-Roumaines" în limba franceză, cu un supliment în românește. In Cuvânt înainte, Directorul face cunoscut care sunt TELURILE URMARITE de această publicație din care relevăm nu fără uimire: "De a încuraja colaborarea amicală "franco-română în TOATE DOMENIILE: RELIGIE, CULTURA, ARTA, COMERT, INDUSTRIE, COMERT (?), TURISM, SPORT, PRESA, masele media (?), organizare de călătorii de prietenie și fraternitate în cele două țări; Stimularea schimbului (?!) de copii prin a crea în Franța și România o a doua familie pentru tineri, facilitând mijloacele de găzduire în fiecare din cele două țări; de a fi o tribună de propuneri, de inițiative destinate de a apropia politica celor două națiuni; de a se lucra pentru a NE cunoaște mai bine de a cunoaște patriile noastre mai bine, DE A COLABORA MAI BINE, pentru a merge mai bine împreună spre un viitor mai bun. "Ne oprim aici cu enumerarea țelurilor propuse de această nouă publicație care sunt în număr de 12 și care INVITA LA COLABORARE CU REGIMUL NEFAST, CRIMINAL SI ANTIDEMOCRATIC din RSR. In acest număr colaborează dnii George Caranfil, Ştefan Catona și Ion Rațiu care probabil sunt de acord cu linia de "colaborare" propusa de dl Ion (?) Beza."

După cum sevede, tovarășii de drum încep să se certe între ei. Semn bun. Pe noi ne lasă indiferenți, deoarece așteptam această piruetă din partea colaboraționiștilor. Din conținutul plat al acestui număr 0 (probabil numărul urmator va fi 00), nu avem nimic de semnalat, în afară de poza de acum 25 de ani a dlui Rațiu și o cerere de bani din partea celor de la anale, adresată francezilor. Bănuim că exact ca în cazul gomiștilor care cereau bani Americanilor, ideia a pornit tot de la dl Ion Rațiu. Cum se pare că cererea adresată Americanilor a rămas fără răspuns deocamdată, dl Rațiu s'a gândit să ceară și Francezilor. Nu se știe, poate pică ceva. De la Englezi, dl Rațiu cere bani doar pentru el singur.

• "Atitudinea aliaților *îl desamăgise profund* (pe Cretzianu), înainte chiar ca marele public să afle despre *perversitatea naivă* a lui Roosevelt și despre *egoismul cinic* al lui Churchill în negocierile cu Stalin."

Cititorul ar putea crede că rândurile de mai sus sunt scrise de cine știe ce "fascist înrăit". Nu! Citatele rânduri le semnează desigur un mare democrat, Horia Georgescu, în și mai democratul organ al dlui Iancu Rațiu, "F.R.P." din 2 sept. 1979. Cam târziu, dar e bine că află și dl Rațiu celace noi am scris demult. Celace e curios

e că organul dlui Raţiu ne supralicitează în epitete: Roosevelt e un *pervers naiv* iar burduhănosul Churchill, un *egoist cinic*. Şi ne mai spune organul dlui Raţiu că atitudinea aliaţilor îl desamăgise pe Cretzianu, *înainte chiar ca marele public să afle* de vânzarea de la Teheran. Era normal să fie asa, deorece Cretzianu era ministru la Ankara, unde fusese trimis tocmai ca *să afle*. Când a aflat? Colonelul polonez Kowalevschi aflase aceasta în decembrie 1943 şi prin dl Şeicaru cerea mareşalului şi lui Iuliu Maniu, *să reziste*. Şi încă, într'o formă desnădăjduită.

Fără îndoială că şi Cretzianu ştia că fusesem vânduţi, mai ales că el era mai aproape de Teheran decât Kowalevski, dar nu se ştie dacă a cerut să se reziste sau s'a mulţumit să-şi păstreze *desamăgirea* doar pentru el? Există probabilitatea că aşa s'au întâmplat lucrurile şi atunci Cretzianu, a fost un trădător. Exista însă şi altă posibitate, aceia că numitul Cretzianu a comunicat ce aflase lui Buzeşti, nu în forma disperată în care o făcuse Kowalevski, dar a făcut-o. Şi ce s'a întâmplat atunci? Se pare că Buzeşti a ascuns telegramele şi rapoartele lui Cretzianu—cum a făcut şi cu altele—, iar lui Maniu i-a comunicat cunoscutele gogoşi: *cinicul* Churchill şi *perversul* Roosevelt nu vor face nimic în spaţiul românesc fără aprobarea marelui Maniu. Natural şi aceasta e o ipoteză, cea mai plauzibilă şi cea mai favorabilă lui Maniu: a fost minţit. În această ipoteză vina lui Maniu nu e înlăturată, dar e atenuată. Dar mai există şi ipoteza cea mai gravă, adică aceia că şi Buzesti i-a comunicat lui Maniu rapoartele şi telegramele lui Cretzianu, dar Maniu nu le-a dat crezare, socotind că în faţa marelui lui prestigiu (???), se vor inclina şi *cinicul* şi *perversul*.

Sau rapoartele lui Viorel Tilea—unchiuţul dlui Raţiu—spuneau altfel, erau de la sursă, deci mai demne de crezare, deoarece cinicul Churchill nu făcea nimic fără să-l consulte pe marele om politic român Viorel Tilea?!!!

Lipsă de patriotism, trădare, indolenţă, incultură crasă, sau toate la un loc, au făcut ca marele Iuliu Maniu să îmbrâncească Ţara în prăpastie. A murit recent unul dintre autorii trădării de la 23 August. Organul dlui Raţiu (F. R. P.) vine să adaoge o nouă filă-tristă filă-la dosarul lui 23 August. *Cinicul* Churchill şi *perversul* Roosevelt ne vânduseră la Teheran. Atunci cine dăduseră asigurările despre care 23 auguştiştii vorbesc fără să poată aduce nici cea mai mică dovadă? F. R. P. pare a ne cere o lacrimă pentru Cretzianu. Regretăm dar nu o putem face: dimpotrivă!

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:
TRAIAN POPESCU

APARE ODATA LA DOUA LUNI
SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Administraţia:
Calle Conde de Peñalver, 82, 4.°
Teléf. 402 11 01 - MADRID-6

Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual	20 $ USA
De susţinere.	40 $ USA
Expedierea Avion plus.	5 $ USA

REDACTIONALE

● ERATA: In numarul 15 al Revistei, pag. 14, in articolul intitulat VETREI — s'au produs câteva erori de culegere şi întortochieri de cuvinte, care îngreunează înţelegerea textului.

Rugăm cititorii să le scuze şi să le rectifice precum urmează:

Rândul 18 de jos în sus al primei coloane, excluzând clişeul, să se citească: ... care cameleonic îşi schimbă părerile, după criterii greu de detectat...

Rândul 23 de jos în sus al primei coloane, eliminând cuvântul camaleonic, să se citească: ... să fure, promethelc, din patrimoniul Mişcării...

● S'a terminat de cules lucrarea istorică a Profesorului Alex. Boldur — LA GRANDE THRACE —, pe care din cauza proporţiilor ei şi pentru uşurarea expedierii poştale, ne vedem obligaţi a o prezenta publicului în doua volume: peste 400 de pagini bogat ilustrate.

Nu trebue să lipsească din nici-o bibliotecă romanească această Istorie a Tracilor, căci străbunii noştrii Daco-Geţi aparţineau acestei mari familii indoeuropeană, despre care marele istoric Herodot spunea "era cea mai numeroasă şi răsboinică din acea vreme".

Preţul global al celor două volume şi transportul poştal e de 25 $ USA, pe care dat fiind tirajul extrem de redus al operei 500 de exemplare, ne permitem a sugera interesaţilor să-l trimită odată cu buletinul de comandă pe care-l vor găsi între paginile revistei.

● Cărţile apărute în Editura "Carpaţii", pot fi cerute şi la următoarele adrese:

F R A N T A

— Prof. Filon Vercă, 21, rue Leon Hutin, Gagny, 23320.

S T A T E L E   U N I T E

— Boian News Service, 300 East 91th Street, New York, N. Y. 10028.
— Ştefan Golea, 132, N. Normandie, apt. 3, Los Angeles - California, 90004.
— Interconti Press & Advertising, Inc, P. O. Box 74455, Los Angeles - California, 90004.

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I, II	10 $ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murăraşu, epuizat	
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murăraşu	10 $ USA
POVEŞTI, de Ion Creangă, in fascicole	10 $ USA
DACIA, de Vasile Pârvan	5 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	3 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NAŢIONAL, ŢARANESC ŞI NAŢIONAL-ŢARANESC, de Pamfil Seicaru, vol I, II	12 $ USA
ISTORIA POLITICA ŞI MILITARA A RAZBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga ...	10 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Şeicaru	10 $ USA
ŞTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur	10 $ USA
ISTORIA DACIEI ŞI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă	10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	5 $ USA
POVEŞTI FARA ŢARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N. S. Govora	8 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru	3 $ USA
DICŢIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică.	5 $ USA
Legat pânză	6 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manoilescu, T. Popescu, etc	5 $ USA
MOŢA ŞI MARIN, DOUAZECI ŞI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu	5 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de *Vintilă Horia*	12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de *N. S. Govora*, vol. I	10 $ USA
OSTROVUL LUMINILOR, de O. Vula	5 $ USA
LA GARDE DE FER ET LE TERRORISME, por Faust Bradescu ...	10 $ USA